

Khách Qua Đường

Contents

Khách Qua Đường	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	18
9. Chương 9	21
10. Chương 10	23
11. Chương 11	25
12. Chương 12	27
13. Chương 13	29
14. Chương 14	31
15. Chương 15	34
16. Chương 16	36
17. Chương 17	38
18. Chương 18	40
19. Chương 19	43
20. Chương 20	45
21. Chương 21	47
22. Chương 22	50
23. Chương 23	51
24. Chương 24	53
25. Chương 25	55
26. Chương 26	58
27. Chương 27	60
28. Chương 28	62
29. Chương 29	64

Khách Qua Đường

Giới thiệu

Thể loại: ngôi thứ nhất chủ công, hiện đại, chính trường, ôn nhu ổn trọng lý trí niên thượng cường công, si tình – ăn giá

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khach-qua-duong>

1. Chương 1

Tôi ngủ với một người đàn ông.

Vốn dĩ chuyện này cũng chẳng có gì to tát, chúng tôi đều không phải loại người đứng đắn gì, nhưng khi người này là đối thủ một mất một còn của mình, thì đó trở thành vấn đề lớn rồi.

Đời cha chúng tôi phe phái bất đồng, thế lực lại ngang nhau, trước đây vẫn không dám đối đầu trực diện, vì sợ rơi vào cục diện cá chết lưới rách, không đứng lại để người ngoài tranh thủ kiếm chác, vì vậy bao nhiêu mẫu thuẫn cứ phải áp xuống, áp đến mức hơi nóng cuộn cuộn, như nham thạch dưới lòng đất chỉ chờ dịp trào ra.

Mọi người đều đang cố nhẫn nại, chính quyền sắp đổi mới nhiệm kỳ, không thể chịu bất cứ biến động nhỏ nào.

Nhưng bây giờ xảy ra chuyện như vậy, độc đinh nhà họ Thẩm, đứa con trai mà ông Thẩm thương yêu nhất bị tôi đưa lên giường, mở rộng cặp chân màu lúa mạch, phóng đăng gọi tôi là ông xã.

Tổ tiên nhà họ Thẩm là người miền Nam, ngay cả tiếng rên rỉ cũng uyển chuyển du dương như vậy, sau đó khi tôi tỉnh táo lại từ trong men say tình dục, nhìn người dưới thân khóc đỏ cả mắt, suýt nữa thì xuống tay bóp chết cậu ta.

Nhưng tôi không thể làm như vậy, camera khách sạn đã ghi lại chứng cứ chúng tôi cùng nhau vào phòng, để mọi chuyện không trở nên be bét hơn, cậu ta được sống tiếp.

Hiện giờ của nợ phiền toái này đang nằm bên cạnh tôi, hơi mím môi, tấm chăn khách sạn hồ hững đắp trên người cậu ta, che đi vòng eo mềm mại, cẳng chân thon dài, thân hình dẻo dai, cùng với một đồng da hôn xanh xanh tím tím.

Hình ảnh này khiến tôi hơi cương lên một chút, nhưng tôi lại chẳng có lòng nào gọi người ta dậy làm thêm một hiệp, chuyện này không liên quan đến việc bên trong có khít hay không, thân thể có hợp hay không, chỉ là mất đi sự thúc đẩy của chất cồn, tôi chẳng còn chút hứng thú nào với người này nữa mà thôi.

Không có một chút nào.

Người này tên là Thẩm Tu Thần.

Tôi quen cậu ta từ hồi cấp ba, tôi chơi người của tôi, cậu ta chơi người của cậu ta, nước sông không phạm nước giếng, nhưng có một ngày tôi quen bạn giường mới, cô ta bắt cả hai tay, một người khác là cậu ta.

Tôi không quá để ý đến cô ta, tướng mạo thường thường, vóc người thường thường, được cái lúc làm vẻ mặt kiên trì bất khuất, lần nào cũng khiến tôi có cảm giác mình đang cưỡng bức cô ta, cảm giác này rất mới mẻ, bắt cả hai tay thì bắt cả hai tay, dù sao xung quanh cậu ta cũng đầy trai gái, không đến nỗi tính toán chi li chuyện này, tôi lại câu thêm một người, chơi tiếp.

Sau đó người này cũng bắt cả hai tay, một người khác vẫn là cậu ta.

Ông già nhà tôi mới gọi tôi vào thư phòng, châm điếu thuốc, khuôn mặt ẩn hiện sau làn khói: “Gần đây nhà họ Thẩm có hành động rồi, nên phản kích thì phản kích, không phải nhịn.”

Tôi im lặng, rồi đáp một tiếng dạ.

Đám con cháu chúng tôi chính là những quân cờ trong tay bậc cha chú, đây là trách nhiệm mà chúng tôi phải gánh vác khi sinh ra và lớn lên trong một gia tộc lớn, không thể oán trời trách đất.

Vì vậy, một cách rất tự nhiên, tranh giành tình nhân chuyển hóa thành tranh giành trên chính trường nhằm chán cực độ.

Hôm nay tôi cướp của cậu ta một công trình, ngày mai cậu ta cướp của tôi một dự án, dù sao bề ngoài vẫn là tức giận vì đội nón xanh, người hiểu chuyện tất nhiên là biết các ông lớn đang tỏ thái độ, người không hiểu thì coi như một tin bên lề, dù sao đều là thanh niên hai mấy ba mươi tuổi đầu, đang lúc bông bột nông nổi.

Kết quả chắc là vì ồn ào quá trớn, bên trên không biết bị đứt dây thần kinh nào, phát tay một cái, liền điều cả hai chúng tôi đến một cơ quan cấp thành phố.

Bữa rượu này chính là tiệc tiếp đón chúng tôi.

Tôi bị mùi hương tình dục trong không khí làm cho nhức đầu, liền xuống giường tùy tiện mặc một bộ quần áo, chuẩn bị ra ngoài hóng gió, tiếng động lớn quá, đánh thức người trên giường.

Cậu ta tựa người ở đầu giường, rút một điếu thuốc trong bao, châm lửa.

Tôi khoanh tay, ra vẻ thờ ơ.

Ngón tay cậu ta run run kẹp lấy điếu thuốc, câu đầu tiên nói ra sau khi tỉnh dậy là: “Chúng ta làm rồi?”

Tôi gật đầu.

“Ai ở trên?”

“Tôi trên cậu.”

Cậu ta nâng người dậy, một dòng chất lỏng trắng đục chảy dọc theo bắp đùi, cậu ta bỏ thuốc lá sang một bên, nhướn mày hỏi: “Chưa rửa. Anh đối với Trần Mộ cũng chẳng chút dịu dàng nào như thế này sao.”

Trần Mộ là bạn giường đầu tiên của tôi.

Tôi lắc đầu: “Tôi nghĩ chắc cậu cũng không cần tôi phải dịu dàng.”

Trong bóng tối, cậu ta khẽ cười: “Anh cũng khá hiểu tôi đấy.”

Bóng đêm quá sâu, không có ánh lửa từ đầu thuốc lá chiếu rọi, tôi chỉ có thể nhìn thấy đường nét của cậu ta, cảm giác này thật không ổn, nó khiến tôi có ảo giác mình đang mất quyền kiểm soát, vì vậy tôi đứng dậy định đi bật đèn.

Thẩm Tu Thần gọi tôi lại: “Đừng bật đèn.”

Tôi khựng lại, không nhúc nhích.

Trong phòng lại lặng như tờ, cảm giác bị bóng tối bao phủ khiến người ta nôn nóng, tôi phải nói gì đó để phá vỡ bầu không khí ngột ngạt này, tôi hỏi: “Chuyện này, cậu nghĩ thế nào?”

Cậu ta lại im lặng một lúc, cầm thuốc lá trên bàn, lại châm lửa: “Hai nhà Dung, Thẩm trở mặt, được lợi chỉ có mấy nhà đó.”

“Cậu định làm gì?”

Cậu ta rít một hơi: “Biết co biết duỗi, chút thiệt thòi này, người nhà họ Thẩm vẫn chịu được.”

“Hay lắm, nhà họ Dung cũng vậy.”

Thẩm Tu Thần xuống giường, bật đèn, ánh sáng vàng chói lập tức tràn ngập căn phòng.

Cậu ta vươn tay: “Vậy thì, hợp tác vui vẻ.”

Tôi bắt tay: “Hợp tác vui vẻ.”

Muốn diệt ngoại thì trước phải dẹp nội, sau khi xử lý xong râu ria, cuộc chiến thực sự mới có thể bắt đầu.

2. Chương 2

Điều tra xem những người xung quanh thuộc phe phái nào là chuyện nhỏ. Chỉ cần tìm một anh bạn chơi thân, chưa đầy ba ngày, tổ tông ba đời của đám người này sẽ bị đào hết lên ngay.

Nhưng chuyện này lại liên quan đến việc tôi ngủ với Thẩm Tu Thần.

Ngộ nhờ người điều tra chuyện này không cẩn thận làm rò rỉ tin tức, cho dù bây giờ đang là thời kỳ nhạy cảm, vì danh dự nhà họ Thẩm, ông Thẩm chắc chắn sẽ xuống tay với tôi, vậy thì to chuyện.

Huống hồ thành phố Liêu Dương không thuộc phạm vi thế lực của nhà họ Dung, tôi bỗng dưng bị điều đến đây, các thế lực đan xen phức tạp, gây cản trở quá nhiều.

Vì vậy trước hết vẫn phải tạm gác vấn đề ai sẽ là người hưởng lợi khi hai nhà Dung, Thẩm tranh đấu nhau sang một bên, đứng vững gót ở thành phố Liêu Dương mới là chuyện cấp bách trước mắt.

May mà hiện giờ Thẩm Tu Thần và tôi cùng chung mối thù, hôm nay trong cuộc hội thảo tôi đề ra hướng kêu gọi đầu tư, cậu ta không những không ngăn chân, mà còn hào sảng tán thành.

Công tư phân minh, là tài năng hiếm có.

Tôi vui vẻ kiểm tra xong dòng cuối cùng của bảng báo cáo tài vụ, nhấn lưu lại, thời gian trên máy tính dừng lại ở con số 9:15, vẫn kịp ăn bữa tối.

Tôi rút USB ra, nhấc áo vest, đang nghĩ xem nên tìm ai đi ăn một bữa rồi thuận tiện “ngủ” một tối, thì thấy một bàn tay mảnh khảnh gõ lên bàn làm việc.

“Xong việc chưa.”

Tôi gật đầu.

Thẩm Tu Thần im lặng hồi lâu, khi tôi tưởng sự khách sáo của ngày hôm nay đến đây là chấm hết, cậu ta lại bật ra một câu: “Bên anh thế nào?”

Tôi bây giờ chỉ muốn đi ăn, không muốn nhiều lời với cậu ta: “Mấy lão già đó, ông nào cũng xảo quyết.”

Sau đó lại là sự yên lặng quái dị, chỉ còn tiếng ù ù của thùng máy tính vang vọng trong phòng.

Thẩm Tu Thần nhíu mày suy nghĩ, cuối cùng không tìm được đề tài nào liền dứt khoát không thềm nói nữa, cứ đứng sững ở đó, ánh mắt nóng bỏng không rời tôi một giây nào.

Ánh mắt cậu ta nhìn tôi quá rạo rực, giống như một người thợ săn đang rình rập con mồi của mình.

Một người thành công phải đập lên vạn người, ai cũng vậy. Nhưng tôi cũng là thợ săn, không có hứng thú làm bàn đạp cho cậu ta.

Màn hình máy tính dần dần tối hẳn, toàn bộ phòng làm việc chìm vào bóng tối, chỉ có vài tia sáng vàng của đèn đường xuyên qua tầng cây, hắt xuống mặt đất lốm đốm.

Tôi hết kiên nhẫn dây dưa với cậu ta.

Vậy là tôi châm một điếu thuốc, khoác áo vest lên định đi ra ngoài.

Thẩm Tu Thần kéo tôi lại: “Cùng đi ăn tối đi.”

Liêu Dương về đêm còn nhộn nhịp hơn cả ban ngày, ánh đèn neon pha trộn phản chiếu những màu sắc sắc sỡ lên thành phố, đến ánh trăng cũng trở nên nhạt nhòa, chỉ có thể để mặc ánh sáng nhân tạo tùy ý biến đổi.

Chúng tôi vào một quán ven đường ăn lẩu, cậu ta hiển nhiên là còn xa lạ với loại thức ăn bình dân này, không ngừng dùng nước nóng trắng bát trắng cốc.

Tôi vắt áo khoác lên chiếc ghế bên cạnh, ngồi xuống: “Không quen à?”

“Hơi hơi.”

“Thôi, đến Mãn Viên Xuân đặt chỗ thì hơn.”

Thẩm Tu Thần phát tay: “Khỏi, cứ ăn cái này đi, hồi nhỏ đến thứ này cũng không đủ tiền ăn.”

Về thân thể của Thẩm Tu Thần, hồi ở thủ đô tôi cũng nghe ngóng được một chút.

Mẹ Thẩm Tu Thần là nhân tình của ông Thẩm, khi đó mang thai, sợ bà Thẩm biết sẽ không giữ được đứa trẻ, vì vậy liền lừa gạt giấu giếm, ôm bụng to đến một thành phố nhỏ, nuôi đứa trẻ đến năm mười hai tuổi mới đổ bệnh qua đời.

Trước khi chết, mẹ Thẩm Tu Thần liên lạc với ông Thẩm, khi đó ông Thẩm cũng chưa có con nối dõi, nghe nói còn có một đứa con trai như vậy lưu lạc bên ngoài, liền nhận Thẩm Tu Thần về.

Tuổi già có con, Thẩm Tu Thần lại là người thông minh lanh lợi, biết làm ăn, ông già tất nhiên yêu chiều hết mực, ăn mặc chi tiêu đều chọn loại tốt nhất, bây giờ thấy không quen cũng là điều bình thường.

Người phục vụ cầm bút chờ bên cạnh, Thẩm Tu Thần cầm thực đơn lật lật, sau đó lắc lắc đầu, đưa thực đơn cho tôi.

Tôi hỏi cậu ta: “Ăn được cay không?”

Thẩm Tu Thần do dự một chút, gật đầu.

“Vậy cho một nồi lẩu cay, một khay rau, thịt bò, tôm, và một phần mì tươi đi.”

Người phục vụ thuận thực viết xong, liền vội vàng đi chuẩn bị.

Tôi và Thẩm Tu Thần không quen không thân, cậu ta mời tôi ăn thế này không biết có ý đồ gì không, nhưng tôi cũng không quan tâm, lấy bất biến ứng vạn biến là chân lý.

Tôi châm thuốc, nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ.

Quán lẩu cách cầu vượt biển rất gần, màu xanh ngọc thu nhỏ lại nằm vừa vặn trong khung cửa, nâng đỡ con đường dọc bờ biển đằng xa.

Thẩm Tu Thần cũng châm thuốc, híp mắt nhìn ngọn sóng lăn tăn, tựa như tùy ý nói: “Đẹp thật.”

Tôi không tiếp lời, trong lòng lại không thích lắm, mười mấy năm bãi bể nương dâu làm cho bầu trời nơi này trở nên quá mờ昧, màn đêm không còn trong trẻo như trước nữa.

Tôi vẫn nhớ hồi còn nhỏ khi tới đây, tuyết phủ kín cả bầu trời, những người dân trong thôn làng nhiệt tình hiếu khách, trên đầu là nghìn vạn ngôi sao sáng lấp lánh, còn có một cậu bé với đôi mắt rất đẹp ngồi bên cạnh tôi, hát cho tôi nghe một bài đồng dao du dương, đó mới là đẹp không sao tả xiết, là thứ mà thành phố xây bằng xi măng cốt thép không bao giờ so sánh được.

Nhưng chẳng còn cách nào, thành phố phải phát triển, quan chức chúng tôi cũng phải dần thân lên cao, sự chất phác, tự nhiên, đẹp đẽ của thành phố này chỉ có thể trở thành vật hy sinh.

Lúc cần thiết, tôi cũng sẽ trở thành một trong những bàn tay góp phần hủy hoại nó.

Thẩm Tu Thần dụi đầu thuốc trong tay, quay sang định nói gì.

Tôi mỉm cười, đúng lúc này chuông điện thoại reo lên.

Hai chữ Trần Mộ lấp lóe trên màn hình.

Tôi cúp máy, tiện tay soạn một tin nhắn đối phó: “Vẫn đang bận, rảnh thì đi.”

Thẩm Tu Thần đang há miệng, định chuẩn bị nói tiếp chuyện vừa rồi thì điện thoại của cậu ta cũng đổ chuông.

Cậu ta bực bội nhận điện thoại, không đợi đối phương mở miệng, đã lạnh lùng thả một câu không rảnh rồi cúp máy.

Tôi ở bên cạnh cười mỉa: “Thô lỗ vậy, cẩn thận không người ta lại chạy sang chỗ tôi bây giờ.”

Thẩm Tu Thần nhượng mày: “Tôi tưởng cô ta bị anh từ chối nên mới tìm tôi đòi an ủi, không phải sao?”

Tôi bật cười: “Phải.”

Người phục vụ của cửa hàng không hiểu ra sao, bước nhanh đến dọn thức ăn cho chúng tôi rồi vội vàng rút lui.

3. Chương 3

Trở mặt với Trần Mộ là hậu quả của việc tối qua cô ta bắt đầu đòi chia tay tôi, cách mấy phút lại có tiếng chuông báo tin nhắn làm tôi bực mình, đúng là tôi thích cô ta ở trên giường nửa chống cự nửa ngênh đón, nhưng hoàn toàn không có hứng thú với kiểu phụ nữ xuống giường liền kiêu ngạo làm giá, tôi cũng không cho rằng mình cần phải chịu trách nhiệm với tâm trạng của cô ta, vì vậy không chút do dự kéo sổ cô ta vào danh sách đen.

Cho cô ta thời gian suy nghĩ kỹ về vị trí của mình, đây là sự dục dăng cực hạn mà tôi có thể cho một người bạn giường.

Nhưng có vẻ cô ta cũng chưa hiểu được dụng ý này, nếu không Thẩm Tu Thần đã không xuất hiện trong phòng làm việc của tôi.

Cậu ta ôm ngực, ngữ điệu bình thản không lên không xuống nói: “Trần Mộ gửi cho tôi một tin nhắn chào buổi sáng.”

Tôi dựa vào ghế da, lười biếng nhìn cậu ta: “Cậu chưa kéo cô ta vào danh sách đen à?”

Thẩm Tu Thần xoa cằm: “Ông già tạm thời chưa lộ ra ý định đình chiến với nhà họ Dung, vì vậy chúng ta vẫn coi như đang đối địch, ít nhất thì bề ngoài là như vậy.”

Đúng thế, thái độ của hai ông già làm mọi chuyện trở nên rất phiền phức, trận chiến này lấy Trần Mộ làm nền vẫn dây dưa kéo dài.

Tôi thở dài, thực sự cảm nhận được mùi vị hồi hận.

Thẩm Tu Thần thấy tôi không hào hứng lắm, lại nói tiếp: “Đó là một chuyện.”

“Còn chuyện thứ hai?”

Khí thế của Thẩm Tu Thần thoát cái trở nên dửng dưng, cậu ta hí hóp mắt, tiến lên một bước, nói: “Khu thương mại anh định xây dựng có phải nằm ở chỗ tối qua hay không?”

Tôi khá là ngạc nhiên, sau đó vỗ tay đáp: “Cậu thông minh hơn tôi tưởng đấy, tôi nghĩ ít nhất phải mười ngày cậu mới hiểu ý đồ của tôi.”

Thẩm Tu Thần nhướng mày: “Mười ngày?”

“Trong mười ngày này tôi sẽ lần lượt tung ra các dự thảo có liên quan đến dự án, đến lúc đó cậu chỉ cần đoán địa điểm, độ khó ít hơn nhiều rồi.”

Thẩm Tu Thần cười nói: “Vậy coi như tôi hoàn thành nhiệm vụ trước hạn, không có phần thưởng gì sao?”

Khi đối thủ với thực lực tương đương trở thành đồng minh, tất cả những hiểu biết của anh ta về bạn đều trở thành ưu điểm giữa đồng bọn với nhau, tôi rất hài lòng về điều này, hơn nữa đối với những thứ khiến tôi hài lòng, tôi đều không tiếc lời ca ngợi.

Thế là tôi đứng dậy, một tay chống bàn, một tay nắm cằm cậu ta, cười mờ ám nói: “Cậu muốn gì nào?”

Da mặt Thẩm Tu Thần dần dần ửng hồng, hơi ngả người về phía trước, hôn tôi.

Môi cậu ta rất lạnh, ngạc nhiên rất mãnh liệt, chất giọng trầm nam tính lúc rên rỉ rất dễ nghe.

Giờ thì tôi biết cậu ta muốn gì rồi.

Tôi đẩy cậu ta ra, lạnh lùng nhìn khóe mắt ướt át của cậu ta: “Cậu nói thử xem, tôi đã lộ sơ hở lúc nào.”

Thẩm Tu Thần lưu luyến sờ môi: “Nếu đáp án của tôi làm anh thỏa mãn, vậy có thưởng không?”

Tôi ngời xuống: “Tôi cũng có thể lựa chọn không muốn biết.”

“Vậy thì tiếc thật.” Cậu ta thở dài: “Chỗ đó giao thông thuận tiện, lưu lượng khách lớn, không ít các doanh nghiệp khai thác đều nhắm vào địa điểm này, xung quanh xây dựng nhiều khu dân cư cao cấp; hơn nữa với xu thế hiện tại của thành phố, nếu tiếp tục lấy trung tâm thành phố làm trung tâm thương mại, vậy thì sẽ gây áp lực quá lớn cho thành phố, muốn dịch chuyển trung tâm thương mại, chia sẻ gánh nặng, không còn nơi nào thích hợp hơn chỗ đó; về thành tích, có thể thúc đẩy nền kinh tế thành phố phát triển, tạo công ăn việc làm, đây là một mũi tên trúng mấy đích. Quan trọng nhất là, chính quyền của toàn bộ khu vực đó – thôn Đồng gia, vẫn chưa bị can thiệp.”

“Đây coi như là trực giác đàn ông?”

Thẩm Tu Thành đổi sang giọng điệu nghiêm túc: “Nhưng nhiều thế hệ của thôn Đồng gia đều sinh sống ở đó, sẽ có rất nhiều người dân không muốn di dời, nhiệm kỳ trước cũng vì nguyên nhân này nên mới không khai thác nơi đó, lần này anh định làm thế nào?”

“Kiểu gì cũng có cách khiến bọn họ muốn, chỉ cần cậu không phản đối.”

Cậu ta trầm ngâm chốc lát, nhìn sâu vào mắt tôi: “Tôi sẽ không.”

Thẩm Tu Thành nói không sai, mảnh đất đó đúng là khúc xương khó gặm, dù trung tâm thương mại xây xong, cái giá bỏ ra và thu về cũng chưa chắc đã tương đương.

Huống hồ tôi chỉ cần ở cơ quan này chịu đựng ba năm năm gì đó, ông già sẽ sắp xếp cho tôi một thành tích vừa đủ, để tôi thuận lợi đi từ địa phương lên trung ương.

Vì vậy trước khi đi, chỉ thị ông già giao cho tôi chỉ có một chữ – Đợi.

Làm ít sai ít, chỉ cần ổn định là được.

Nhưng lần này chắc chắn tôi sẽ làm ông già thất vọng rồi.

Bởi vì từ khi biết mình bị điều đến Liêu Dương, tôi đã không chuẩn bị để sống yên ổn qua ngày. Dù mạo hiểm đến mấy, dù nhân dân nơi này không hiểu cho tôi, tôi vẫn quyết định làm như vậy.

Không phải vì danh tiếng hay công danh lợi lộc, chỉ vì thành phố này mà thôi.

Đây là thành phố nơi mà tôi lần đầu tiên cảm nhận được tình người ấm áp.

Khi đó gia nghiệp nhà họ Dung chưa đồ sộ như bây giờ, mà mới chỉ vừa đứng vững ở trung ương.

Bối cảnh không có gì đặc sắc, thế lại như chẻ tre, tất nhiên khiến nhiều người thù hận, vì vậy trong một cuộc chiến chính trị, tôi bị bắt cóc làm con tin.

Bọn bắt cóc cho cha tôi ba ngày chuẩn bị.

Nhưng bọn chúng không biết rằng, tuổi thơ của tôi không có những câu chuyện cổ tích trước khi đi ngủ, cha tôi chỉ ngồi ở đầu giường nói cho tôi biết, tất cả ân oán cá nhân đều chỉ như giọt nước rơi xuống hồ khi đứng trước lợi ích gia tộc, không thể dấy lên một gợn sóng.

Vì vậy khi bọn bắt cóc bảo cha tôi “Muốn con trai, phải xem thái độ nhà họ Dung”, tôi đã biết kết cục của tôi cùng lắm là bị vứt bỏ.

Mặc dù ở trong căn phòng u ám, chật hẹp, mẹ không ngừng kêu khóc, bọn bắt cóc giận dữ đánh chửi, cũng không thay đổi được kết cục vốn có.

Cũng không thay đổi được câu nói “Các người cứ giết con tin đi, nhà họ Dung sẽ không thỏa hiệp” của cha tôi.

Từng chữ ông nói ra đều vô cùng trọn vẹn, thậm chí còn lạnh lùng như một cỗ máy.

Bọn chúng giận điên lên ném điện thoại, sau đó lại là một trận đá đấm hướng về phía tôi, miệng thì mắng chửi, mẹ kiếp thằng công tử nhà họ Dung không phải là ngậm thìa vàng lớn lên sao, mà nói xem tại sao nhà mày không đến cứu mày hả!

Tôi không nói gì, bọn chúng chỉ muốn xem sắc mặt đau khổ của tôi, không liên quan đến việc tôi có biết nguyên nhân hay không.

Huống hồ tôi đang cần sự phần nộ của bọn chúng, khi một người bị phần nộ làm lu mờ trí óc, suy nghĩ của anh ta sẽ trở nên trì trệ.

Đây sẽ là cơ hội để tôi chạy trốn.

Vì vậy nhân lúc bọn chúng nghỉ ngơi, tôi lao vọt ra ngoài.

Liêu Dương tháng mười hai đang lúc rét đậm, sao đêm rải rác, bên tai là tiếng gió vù vù, đêm tối dài dằng đặc như con đường không có điểm cuối.

Tôi mặc đồ ngủ mỏng manh, làn gió lạnh thấu xương cùng với bông tuyết trắng xóa len vào quần áo, khiến tôi cảm thấy mệt đờ người, nhưng tôi không thể dừng lại, vì tôi phải sống tiếp.

Tôi cứ chạy mãi chạy mãi, đến khi đêm tối biến thành bình minh mờ ảo, có một vòng tay ôm lấy tôi.

Đó là một đôi tay thô ráp, đầy những vết chai sần, dì bế tôi lên vai, trao cho tôi hơi ấm và cảm giác an toàn.

Giống như người khách tha hương nhiều năm mơ về quê cũ, cuộc sống bốn ba nay đã tìm được chốn về, tôi nhắm mắt lại, nặng nề thiếp đi.

Sau đó tôi sống ở nhà của dì.

Dì không hỏi lai lịch của tôi, tôi cũng không báo dì đưa về.

Dì chỉ đẩy con trai của mình ra, vừa cười vừa nói, đây là anh trai.

Thằng bé chừng bảy tám tuổi, rụt rè trốn sau lưng dì.

Tôi móc một cục kẹo nhãn nhúm từ trong túi áo ngủ, sau đó tình bạn giữa hai đứa dần dần nảy nở.

Chúng tôi cùng nhau đốt pháo dây, nghe tiếng nổ lộp bộp vui tai trong đêm ba mươi Tết; chúng tôi cùng dựa vào đồng rơm, dưới bầu trời ngàn sao, cậu bé hát cho tôi nghe một bài đồng dao du dương; chúng tôi cùng quỳ bái thần linh, cầu xin mưa thuận gió hòa, cuộc sống bình yên.

Cậu bé ấy nói với tôi, anh tốt quá, chỉ có anh không chê em là con hoang, chịu chơi cùng với em.

Tôi xoa đầu nó nói, em không phải con hoang,

Cậu bé xích lại gần hôn lên má tôi, mang theo mùi sữa ngọt.

Dì vừa đan áo len cho chúng tôi, vừa cười khúc khích.

Mọi thứ đều tự nhiên đến thế, dường như tôi vốn dĩ nên lớn lên ở chỗ này.

Đáng tiếc, dường như chỉ là dường như, kẻ lạc bước vào cội đào nguyên rồi sẽ có một ngày phải ra đi.

Đêm trước khi đi, cậu bé khóc đỏ ửng hai mắt, thút thít hỏi tôi: “Anh phải đi đâu?”

“Thủ đô.”

“Anh ơi, anh đừng đi được không, đợi qua năm mới, chim én bay đến đây, chúng ta đi đào trứng chim ăn.”

Dì vỗ nhẹ mông nó: “Đừng nói linh tinh.”

Cậu bé cúi đầu, buồn bã dạ một tiếng.

Lát sau, nó lại hỏi tôi: “Vậy anh có trở về không?”

Hai mắt đỏ ửng chớp chớp, như bầu trời bị nước mưa gột rửa, cất chứa niềm hy vọng thuần túy nhất, tôi không nỡ khiến cậu bé thất vọng, vì vậy tôi nghe thấy mình nói: “Có lẽ.”

Tôi là người nói được làm được.

Vì vậy bây giờ tôi đã trở về, nhưng lại không dám đến thôn đó thăm bọn họ.

Bởi vì tôi sắp trở thành tên đao phủ hãm hại thôn của họ.

Nhưng tôi không làm thì vẫn có người khác làm, những kẻ đó còn ra tay thô bạo hơn tôi, tôi chỉ có thể cố gắng giảm bớt tổn thương mà họ phải chịu.

Cho dù tôi có tha thiết với mảnh đất mộc mạc chất phác này đến mấy.

4. Chương 4

Thẩm Tu Thần biết tôi còn có dự định khác, nhưng cậu ta không vạch trần, đây là sự ăn ý ngầm tối thiểu giữa đối thủ nhiều năm với nhau.

Nhưng dù vậy, cậu ta vẫn dâng cả sự nghiệp sau này của mình lên để ủng hộ tôi.

Án tình này tôi ghi nhận.

Vì vậy trước sinh nhật của cậu ta mấy ngày, tôi không hề keo kiệt ném cho cậu ta chìa khóa một con xe Phaeton.

Phaeton không phải loại thích hợp nhất, nhưng so với các dòng xe khác, nó khiêm tốn hơn nhiều, dù sao đây cũng không phải thủ đồ, không nên phô trương thái quá.

Thẩm Tu Thần là người thông minh, tất nhiên là hiểu ngay ý của tôi.

Nhưng biểu hiện của cậu ta khiến tôi khá bất ngờ, cậu ta mím môi, khóe miệng hơi cong lên, ngón tay không ngừng vuốt ve chiếc móc khóa làm bằng da.

Người sinh ra trong đại viện không được lộ rõ vui buồn ra mặt, biểu cảm vui vẻ đó của Thẩm Tu Thần vẫn là lần đầu tiên tôi nhìn thấy.

Cậu ta lưu luyến cất chìa khóa vào túi áo, ánh mắt vẫn không giấu được sự vui mừng, nói: “Chiều tối ở bãi đỗ xe, tôi có tin này muốn nói cho anh.” Cậu ta ngừng lại một chút, bổ sung thêm: “Coi như có qua có lại.”

Cậu ta đến chỗ hẹn trước, sau khi tan làm tôi mới đến đó, thấy cậu ta dựa vào chiếc Buick đen, một chân duỗi ra, một chân lười biếng chống đỡ thân thể, tay kẹp một điều thuốc cháy được nửa đoạn.

Hiển nhiên là đã chờ khá lâu rồi.

Tôi mở khóa xe, kéo cửa giúp cậu ta, ý là: “Có gì vào trong rồi nói.”

Thẩm Tu Thần không hề lấy làm kinh ngạc, nhanh nhẹn ngồi vào xe.

Cẩn tắc vô áy náy, dù sao cũng phải kiêng dè tai vách mạch rừng.

Tôi nói lỏng cà vạt, đóng cửa xe lại, nghiêng đầu nhìn cậu ta.

Thẩm Tu Thần cũng không vòng vo, nói thẳng: “Nhà họ Viên ở thủ đô có động thái.”

Nhà họ Viên ở thủ đô? Thú vị đấy, gia chủ nhà họ Viên giữ thái độ trung lập hơn ba mươi năm, gần hết nhiệm kỳ lại âm thầm chọn phe.

“Rất phiền phức?”

Cậu ta rít một hơi thuốc: “Chuyện có thể lớn có thể nhỏ, khó nói.”

“Vậy là cậu nghi ngờ hôm đó chuốc thuốc chúng ta là người nhà họ Viên?”

Thẩm Tu Thần gật đầu: “Nếu hai nhà chúng ta làm căng, bọn họ sẽ nhân cơ hội này để phát triển lớn mạnh, đây là một cơ hội quá tốt.”

Tôi trầm ngâm một lúc rồi nói: “Là một cơ hội tốt. Nhưng chúng ta đã bắt tay nhau giấu nhem đi, nhà họ Viên không thể bại lộ quá sớm. Nhưng kết thúc qua loa như vậy, bọn họ chắc chắn sẽ không cam tâm, vẫn phải đề phòng kế hoạch B của họ.”

“Ừ, tôi đã sai người tiêu hủy đoạn băng hôm đó rồi.”

Cẩn thận là phong cách của cậu ta.

“Hài lòng không?”

Tôi cười khẽ một tiếng: “Không tệ.”

Cậu ta cũng híp mắt, ghé vào tai tôi nói: “Vây, không có thưởng sao?”

Giọng nói bị đè thấp, hơi thở thơm mát khiến tôi nhớ lại tiếng rên uyển chuyển lúc nửa đêm của cậu ta.

Thế là bầu không khí lập tức trở nên mờ ám.

Trong xe không mở đèn, chỉ loáng thoáng có ánh đèn nhàn nhạt hắt vào, tất cả đều mờ mịt lung, biểu cảm của cậu ta hòa lẫn trong bóng tối, bóng của chúng tôi lồng vào nhau, hormone nam tính bắt đầu trỗi dậy.

Điều này khiến tôi không vui lắm, bởi nó làm tôi có cảm giác mất quyền kiểm soát.

Tôi nghịch chiếc bật lửa, không có dầu bôi trơn, mỗi nói kêu lên ken két.

Thẩm Tu Thần vươn tay nắm lấy tay tôi, tôi nghiêng đầu nhìn cậu ta, ánh mắt cậu ta tỉnh táo và đánh thép, sống mũi thẳng, có sức hấp dẫn của đàn ông trưởng thành.

Lúc này chúng tôi cách nhau rất gần, hơi thở ấm nóng của cậu ta phả lên môi tôi.

Dục vọng chinh phục của đàn ông khiến tôi bắt đầu rạo rực.

Đáng tiếc, cậu ta là người nhà họ Thẩm.

Tôi bật đèn xe, ánh sáng bất ngờ đánh tan bầu không khí mờ ám kì lạ, tôi nhìn vào mắt cậu ta, bên trong đồng tử đen nhánh chứa đầy hình ảnh của tôi.

Tôi bảo cậu ta: “Thẩm Tu Thần, uốn lưỡi bảy lần trước khi nói.”

Sự tình phức tạp hơn tôi tưởng, biến chuyển đột ngột mà lặng lẽ của nhà họ Viên đem đến cho cục diện rồi ren lúc này vài tín hiệu không tốt. Tình hình vốn đang sáng sủa dần lại lần nữa bị đảo lộn, các phe phái cũng như các gia tộc bắt đầu xào bài cho vòng chơi mới.

Thế lực nhà họ Dung rất lớn, sóng gió tầng dưới tất nhiên không ảnh hưởng đến được, nhưng nếu sóng gió biến thành bão tố, vậy thì chắc chắn là phiền phức hơn nhiều.

Dù sao thì địch ở trong tối ta ở ngoài sáng, nhà họ Dung soán ngôi trên bao năm nay, có mấy con bài tẩy cũng lộ gần hết rồi.

Vì vậy sáng sớm ông nội đã gọi điện cho tôi, gọi tôi về nhà một chuyến.

Tôi bảo trợ lý nhanh chóng đặt vé máy bay, bay suốt đêm về Bắc Kinh.

Sân bay Bắc Kinh vẫn đèn đuốc sáng trưng, hành khách kéo hành lý, xuôi nam ngược bắc không biết mệt mỏi, tiếng rừ rừ của bánh xe vali lê trên nền đất hòa cùng giọng nói máy móc của phát thanh viên, cảm giác lạnh lẽo đến mức khiến người ta chỉ muốn lập tức rời khỏi chỗ này.

Nhưng trời không chiều lòng người, lúc tôi chuẩn bị bắt xe về đại viện thì bị một người gọi lại.

Thẩm Tu Thần mặc vest đen, vai rộng, eo nhỏ, mỏng cong. Mặc dù bôn ba khiến cậu ta trông có vẻ mệt mỏi, nhưng không nhìn ra chút nhếch nhác nào. Lúc này cậu ta đứng ở chỗ kia, nhìn thẳng về phía tôi.

Chúng tôi đã không gặp nhau một thời gian.

Lần trước ở trong xe, sau khi tan rã trong không vui, cậu ta bị Thẩm lão gia triệu về thủ đô, mọi chuyện giao hết cho thư ký thay mặt giải quyết.

Tôi gật đầu, nói: “Thật trùng hợp.”

Cậu ta ngẩng người vài giây, sau đó như người mới tỉnh mộng, tìm gì đó trong chiếc túi giấy cầm bên tay phải. Dưới ánh trăng mùa thu, chiếc túi bị lực lợi phát ra tiếng sột soạt, dường như chủ nhân nó đang luống cuống.

Lát sau, cậu ta lấy ra một bộ quần áo, đưa cho tôi.

Bộ quần áo màu đen cùng kiểu với Thẩm Tu Thần, sờ vào không tệ, là chất liệu chỉ vài hãng mới có.

Nhưng tôi không quen nhận thiện ý bất ngờ của người khác, đặc biệt là thiện ý đến từ một người theo đuổi phiền phức.

Tôi mỉm cười, không nhận.

Cậu ta mỉm môi, giải thích: “Thời tiết Bắc Kinh lạnh, quần áo này tôi vừa mới mua, mặc vào cho ấm.”

Tôi cắt lời: “Có chuyện gì?”

“Không có gì, chỉ là mấy ngày rồi không gặp, muốn đến...” Cậu ta ngập ngừng, nói tiếp: “Xem anh thế nào.”

“Thẩm Tu Thần.” Tôi hơi mất kiên nhẫn: “Tôi đã nói rất rõ ràng, có những chuyện chúng ta không thể khăng khăng theo ý mình được.”

“Vậy nếu như... nhà họ Thẩm muốn kết liên minh với nhà họ Dung thì sao?”

Tôi sững người, không ngờ tình thế đã mất khống chế đến mức độ này, Viên Mai nhẫn nại nhiều năm như vậy không phải không có lý do mà.

Tôi tức tốc lái xe về nhà họ Dung.

Căn nhà trống không, chỉ có một mình ông nội khom lưng ngồi trên ghế sofa hút thuốc.

Thấy tôi đã tới, ông nội liền gật gật đầu: “Tiểu Xuyên, về rồi đấy à.”

“Dạ, cha đâu ông, sao chỉ có mình ông ở nhà.”

Ông nội phả ra một làn khói, đáp: “Đông người ồn ào, ông đuổi hết bọn chúng ra ngoài rồi, yên tĩnh hơn hẳn.”

Đầu lọc đã cháy đến đoạn cuối, chỉ còn lại một điểm sáng bằng đầu ngón tay, lúc sáng lúc tắt, làn khói bay bổng lượn lờ nhuộm trắng tóc mai của ông.

Lúc này tôi mới nhận ra ông cụ trước mắt mình đã gần đất xa trời rồi.

Ông không còn nhanh nhẹn khỏe mạnh, tràn trề ý chí, hùng hồn nói với chúng tôi “Không sao, nhà họ Dung sẽ vượt qua cửa ải này” nữa, năm tháng đã mài mòn sức lực và tinh thần của ông. Dung lão gia sau khi bị bào hết góc cạnh cuối cùng cũng chẳng khác gì những ông già ở tầm tuổi này.

Người đã nắm giữ giang sơn hơn năm mươi năm, dẫn dắt nhà họ Dung đi từ lúc không có tiếng tăm đến khi quyền cao chức trọng, cuối cùng đã già rồi.

Lúc lâu sau, ông thở dài một hơi, dụi đầu thuốc, chậm rãi nói: “Tiểu Xuyên, có lẽ chúng ta phải hợp tác với nhà họ Thẩm rồi.”

Chú thích: Trong truyện thỉnh thoảng có thể sẽ nhắc đến từ “đại viện” thì sẽ được để nguyên. Đây là sản phẩm đặc biệt của một thời kỳ đặc biệt. Đại viện cách xa trung tâm thành phố, là nơi tập trung các gia đình làm việc cho nhà nước hoặc quân đội. Vì vậy mỗi gia đình sẽ sống trên một diện tích rất lớn, điều kiện sống cũng tốt hơn nhà dân bình thường.

5. Chương 5

Hai nhà Dung, Thẩm giằng co nhiều năm, lần này kết liên minh không chỉ thể hiện sự thỏa hiệp, mà còn chính thức xác lập quan hệ hợp tác giữa hai phe.

Đối với chuyện này, nhà họ Viên trầm mặc một cách kỳ lạ, không cản trở, cũng không làm khó dễ, cỗ máy gia tộc khổng lồ tựa như vô tri vô giác, vẫn tiếp tục vận hành.

Đây không phải là hiện tượng tốt. Sự trầm mặc hàm chứa rất nhiều khả năng, ví dụ như biết trước tình hình nhưng không thể thay đổi, hoặc là còn có con bài tẩy chưa lật.

Tôi day day huyết thái dương, mấy ngày thiếu ngủ khiến tôi mệt mỏi rã rời, nhưng Trình Hồng Vũ – bạn từ nhỏ của tôi – lại mời đi ăn, tôi không thể không nể mặt cậu ta.

Trình Hồng Vũ gọi mấy món, rồi phát tay ra hiệu cho người phục vụ đi xuống, quay sang cười hì hì trên chộc tôi: “Cuộc đời sung sướng phải chơi hết mình, cậu cứ thế này thì chẳng mấy mà thành lão già.”

Tôi liếc mắt nhìn cậu ta: “Nhà họ Trình vẫn luôn trung lập, tất nhiên cậu chẳng phải lo lắng gì rồi.”

Cậu ta nhún vai: “Chỉ cần cậu mở miệng, tôi lập tức về nhà khuyên ông chọn phe.”

Tôi lắc ly rượu vang trong tay, nhấp miệng, vị rất thanh, cười nói: “Thôi khỏi, ông cậu chỉ còn hai năm nữa là hết nhiệm kỳ rồi, cậu một vừa hai phải thôi.”

Trình Hồng Vũ cũng rót nửa ly rượu vang, ném một ngụm, tiếp lời: “Haiz, đừng nghĩ đến mấy chuyện đó nữa, hôm nay là tiệc đón gió của cậu mà, tôi đã mời mấy người, nhân thể moi chút thông tin luôn.”

Dứt lời, cửa phòng bị mở ra, Viên Phong nghiêm mặt đi vào, theo sau là người nhà họ Trần.

Tôi hiểu phong cách làm việc của Trình Hồng Vũ, bình thường cậu ta hi hi ha ha như vậy, nhưng không bao giờ hời hợt với những việc quan trọng, danh sách khách mời trong bữa tiệc đón gió ngày hôm nay nhất định không có Viên Phong.

Quả nhiên, sau khi thấy người tới là ai, sắc mặt Trình Hồng Vũ lập tức sầm xuống, hất đổ ly rượu ra bàn, lạnh lùng nói: “Trần thiếu, Viên tam thiếu muốn tới sao không nói trước cho chúng tôi một tiếng, chuyện này cậu hơi tắc trách rồi.”

Người nọ lau mồ hôi lạnh, cười hùa nói: “Viên Tam thiếu nghe nói Dung thiếu về thủ đô, vì vậy nhất quyết muốn đi cùng tôi, Trình thiếu đừng giận mà.”

Trình Hồng Vũ hừ một tiếng, không nói nữa.

Người Trần gia ngồi không được, đứng cũng không xong, nhất thời có chút lúng túng.

Viên Phong ở bên cạnh tiếp lời: “Tôi không mời mà tới, mong Dung thiếu thông cảm cho.”

Nói là thông cảm, nhưng giọng điệu không mang theo một chút áy náy nào.

Tôi đứng dậy, cười nhạt nhìn hắn: “Không dám.”

Sắc mặt hắn vẫn không chút thay đổi, vươn tay ra tự giới thiệu: “Viên Phong.”

Tôi bắt tay lại: “Dung Xuyên.”

Sau đó liên tục có thêm mấy người nữa tới, thấy Viên Phong cũng có mặt, sắc mặt đều không vui lắm.

Nếu nhà họ Viên đã làm đến mức này, tôi cũng không thể ngồi yên ngậm quả đắng được.

Tôi tranh thủ thời gian, ra ngoài gọi điện cho Thẩm Tu Thần.

Gần như ngay lập tức đã có người nhắc máy.

“Dung Xuyên?” Chữ cuối cùng của Thẩm Tu Thần có vẻ hơi ngân lên, dường như cậu ta rất mừng rỡ.

Tôi “Ừ” một tiếng, nói: “Phòng 304 Lê Xuyên Uyển đường Tân Hà, mấy phút đến nơi?”

“Độ bảy tám phút, sao vậy, cùng ăn cơm à?”

“Tới đây đi, tiệc đón gió.”

Bên kia truyền đến tiếng mặc quần áo sột soạt, Thẩm Tu Thần nói: “Được rồi, tôi sẽ tới ngay.”

Nếu nhà họ Viên cố tình muốn đẩy đẩy ra oai, tôi sẽ để bọn họ cảm nhận một chút áp lực đến từ hai nhà Dung Thẩm.

Trong lúc chờ đợi Thẩm Tu Thần, Viên Phong và mấy thiếu gia ưa náo nhiệt nổi hứng, gọi mấy người đến tiếp rượu.

Cả căn phòng lớn lập tức chật ních các cô gái, mùi hương của mấy loại nước hoa hòa trộn vào nhau cứ vờn quanh chóp mũi, khiến bầu không khí xung quanh bắt đầu rục rịch.

Tôi không có hứng thú gì, thuận tay kéo một cô gái trông có vẻ trầm tính đang ngồi xuống bên cạnh.

Trình Hồng Vũ khẽ hỏi: “Vẫn khó chịu?”

Tôi gật nhẹ đầu: “Hơi mệt, hai hôm nay tôi chưa được ngủ một giấc ngon.”

Cậu ta hơi chán nản vỗ vỗ đầu: “Sao cậu không nói với tôi, tôi sẽ không tổ chức vào hôm nay.”

Tôi mỉm cười: “Hai hôm nữa tôi phải về rồi, nếu không hẹn gặp, sợ sau này không có thời gian nữa.”

Cô gái vừa nghe thấy tôi nói vậy, càng thêm dè dặt, run rẩy bóc cho tôi một quả quýt.

Bèo nước gặp nhau, tôi không muốn làm khó cô ta, vì vậy liền thuận theo nuốt vào.

Thẩm Tu Thần vừa đẩy cửa đi vào thì nhìn thấy cảnh tượng này, vẻ mặt vốn đang rạng rỡ lập tức sa sầm. Cậu ta nói cổ áo, không quan tâm đến ánh nhìn ngạc nhiên của người xung quanh, lạnh lùng nói với cô gái kia: “Đứng lên.”

Cô gái hơi bối rối nhìn tôi.

Tôi gật đầu với cô ta.

Thẩm Tu Thần ngồi xuống, không nói nhiều lời, cúi đầu bắt đầu bóc quýt.

Ngón tay cậu ta thon dài, khớp xương thanh mảnh, ngón tay màu lúa mạch thoăn thoắt đưa qua đưa lại trên vỏ quýt, lộ ra chút ý tứ tức giận.

Tôi hơi buồn cười, véo nhẹ tay cậu ta: “Thẩm Tu Thần, yên nào.”

Cậu ta như quả bóng xì hơi, ném quả quýt đi, dùng âm lượng chỉ đủ để hai chúng tôi nghe thấy nói: “Anh ăn của người khác rồi.”

Tôi vỗ vỗ mu bàn tay cậu ta, tỏ ý vỗ về.

Tôi định ra về thân thiết, Thẩm Tu Thần cũng cực kì phối hợp, có người ngồi không yên, mở lời: “Thẩm thiếu, đây là...”

Tôi nhìn quanh một vòng, lạnh nhạt nói: “Thẩm thiếu là tôi mời tới.”

Những người có mặt đều biến sắc, kinh ngạc sửng sốt có, hoảng loạn cũng có.

Người có thể ngồi ở đây, đều đã nghe loáng thoáng việc hai nhà Dung Thẩm kết liên minh, nhưng tôi và Thẩm Tu Thần tranh đấu nhiều năm, đột nhiên biến thành quan hệ bạn bè thân thiết khiến không ít người trở tay không kịp.

Sắc mặt Viên Phong không tốt lắm, hần vốn tới để chèn ép tôi, nhưng lại bị tôi dim xuống, thế là châm chích nói: “Chà, Thẩm thiếu cũng ghê gớm nhỉ, vừa tới đã cướp mối của Dung thiếu rồi.”

Thẩm Tu Thần không dứt được quýt, lòng vốn đã không thoải mái sẵn, nghe vậy liền hừ một tiếng, mặt lạnh như tiền nói: “Mắt nhìn phụ nữ của Viên tam thiếu cũng thật tầm thường, loại sắc đẹp tặng cho Dung Xuyên mà không sợ mất mặt sao.”

“Chắc, cậu không hiểu rồi, đây là tuýp người Dung thiếu thích, Hà Tĩnh năm xưa cũng thế, cô gái vừa rồi cũng vậy.”

Thẩm Tu Thần bỗng đứng phắt dậy, đi mấy bước đến trước mặt Viên Phong, đè hần lên bàn, mắt híp lại: “Anh bảo sao.”

Mặt Viên Phong đỏ bừng, nhìn chằm chằm vào tôi, gằn từng chữ: “Tôi nói, Hà Tĩnh sắp về nước rồi.”

Đây quả là một tin tức nghiêm trọng, người tôi tưởng rằng có lẽ cả đời cũng không thể gặp lại nay đã trở về mảnh đất này.

Nhưng liên quan gì đến tôi cơ chứ.

Tôi đá chân Viên Phong: “Có vài người đừng tự cho mình là quan trọng, tưởng có mấy con bài tẩy là hay ho lắm, tôi sẽ không nhường anh mãi, tôi là như vậy, Dung gia cũng vậy.”

6. Chương 6

Sau khi bữa tiệc kết thúc, mấy người lần lượt giải tán, Trình Hồng Vũ ra quầy thanh toán, trong phòng chỉ còn lại tôi và Thẩm Tu Thần.

Thẩm Tu Thần uống một chút rượu, đã ngà ngà say, dựa vào người tôi chớp mắt.

Tôi cử động, muốn rũ cậu ta xuống.

Cậu ta nín lấy ống tay áo tôi, hơi tủi thân nói: “Dung Xuyên, hai đêm rồi tôi không ngủ.”

“Hôm nay lúc anh gọi điện cho tôi, tôi đang chuẩn bị đi nằm.”

Tôi đứng dậy, lấy một chiếc ly sạch tự rót rượu cho mình.

Rượu không nặng lắm, vị khá ngon, tôi nhấp hai ngụm rồi đáp: “Cậu có thể không đến.”

Cậu ta nhún vai: “Cho tôi một ly được không.”

Tôi rót thêm một chén, cúi người đưa cho cậu ta, Thẩm Tu Thần nắm tay tôi, thuận thế ghé vào tai tôi, cười nói: “Chỉ cần là anh mời, tôi nhất định sẽ đến.”

Hơi nóng từ môi cậu ta phả vào tai tôi, lẫn với mùi rượu, vừa quyến rũ lại vừa mờ ám.

Cậu ta nói, tại sao cứ luôn trốn tránh tôi, anh cũng có cảm giác với tôi, đúng không.

Cậu ta nói, Dung Xuyên, sao chúng ta không thể thử một lần chứ.

Tôi nghiêng đầu, tránh hơi thở của cậu ta.

Cậu ta kéo tay tôi đặt lên ngực mình, cách áo len tôi vẫn cảm nhận được đầu nhũ của cậu ta dần dần cương lên.

Giọng nói của cậu ta ngày càng nhẹ, mang theo ý dụ dỗ: “Anh có thể ngậm lấy tôi, cắn xé tôi, nhìn tôi rên rỉ dưới thân anh. Tôi không thua kém gì những người bạn giường trước đây của anh.”

Dung Xuyên, đủ rồi.

Vậy là đủ rồi.

Tôi đẩy cậu ta ra, ly rượu đỏ, rượu màu đỏ nhạt tóe lên áo len của cậu ta, nhuộm đỏ từng lớp áo.

Thẩm Tu Thần không để ý, lười nhác ngã người ra ghế sofa, ánh đèn vàng của căn phòng rọi lên trang phục xộc xệch của cậu ta, hương rượu phảng phất như có như không.

Có lẽ vì phòng bật điều hòa, nên không khí quá ngột ngạt.

Tôi rũ mắt: “Chúng ta chẳng qua là duyên phận thoáng qua, đừng làm nó trở nên khó coi như vậy.”

“Dung Xuyên, anh từ chối tối... là vì cái cô Hà Tĩnh gì đó mà Viên Phong nói sao?” Thẩm Tu Thần hí mắt: “Là một người đang theo đuổi anh, có lẽ tôi nên hỏi anh, Hà Tĩnh là ai chẳng?”

Hà Tĩnh là ai?

Đây là một câu chuyện dài.

Cô ấy từng là tri kỷ của tôi, là người yêu của tôi, là đối tượng tôi từng hạ quyết tâm muốn ở bên hết phần đời còn lại.

Nhưng giờ thì sao?

Khi cái tên vốn phủ đầy bụi trào ra từ trong ký ức, đau đớn đã từng khắc cốt ghi tâm bỗng trở thành những hạt bụi phiêu tán.

Tôi châm một điếu thuốc: “Chỉ là một người không quan trọng mà thôi.”

Tôi không còn yêu cô ấy, cũng không hận cô ấy, cô ấy đã trở thành một trong vô vàn những người bình thường bước ngang qua cuộc đời tôi.

Đến một người từng nhớ mãi không quên còn trở thành khách qua đường vội vã, vậy thì coi nhẹ một Thẩm Tu Thần có gì là khó.

Viên Phong không lừa tôi, Hà Tịnh quả thực sắp trở về.

Vừa về biệt thự nhà họ Dung, ông nội liền gọi tôi vào thư phòng.

Trong thư phòng chỉ để một ngọn đèn bàn không sáng lắm, bóng đêm xuyên qua cửa sổ, khiến cả căn phòng trở nên u ám.

Ông nội quay lưng lại với tôi, nhìn bức tranh chữ treo trên tường.

Đó là chữ ông viết hồi còn trẻ: “Cây ngay bóng thẳng, cây cong bóng tà” (*), từng chữ đều thể hiện ý chí tiến thủ mạnh mẽ.

(*) Nguyên văn: “ , , đại ý là làm người phải ngay thẳng chính trực, theo đuổi công danh lợi lộc một cách đúng đắn chứ không được vì nó mà luồn cúi để thỏa mãn tham vọng của mình.

Vật đổi sao dời, ai ngờ mấy chục năm sau lại trở thành mĩa mai.

Ông nội nhìn chữ im lặng hồi lâu, cuối cùng nói: “Hôm nào bảo người tháo bức tranh xuống đi!”

Tôi ngẫm nghĩ, đáp: “Vâng, lần sau cháu sẽ mang bức khác đến.”

Ông nội vươn tay phủi lớp bụi bám trên hoa văn phức tạp của khung tranh: “Tiểu Xuyên, năm nay cháu bao nhiêu rồi.”

“Đã ba mươi mốt.”

“Ba mươi mốt rồi, không định cưới xin gì sao?”

Tôi cười: “Cháu còn trẻ mà...”

“Tiểu Xuyên.” Ông nội cắt lời tôi: “Mấy hôm nay ông cứ nghĩ mãi, liệu có phải ông sai rồi không.”

“Năm xưa nhà họ Hà và nhà họ Thẩm đứng cùng một phe, vì vậy lúc cháu và con bé nhà họ Hạ ở bên nhau, ông ra sức ngăn cản. Sau này cháu chậm chạp không chịu kết hôn, trong lòng cháu nghĩ gì ông đều hiểu cả.”

“Chỉ là... Nếu biết có một ngày hai nhà Dung Thẩm hợp tác, ông tội gì phải chia rẽ hai đứa.”

“Nếu bây giờ trong lòng cháu vẫn còn con bé nhà họ Hà thì hãy theo đuổi nó đi, ông không cản nữa.”

Tôi siết chặt nắm đấm: “Không cần, dù sao khi đó cô ấy cũng là người bỏ đi trước.”

Tôi từng thực sự muốn cùng cô ấy trải qua đời đời kiếp kiếp, thậm chí đã chuẩn bị tâm lý cắt đứt quan hệ với nhà họ Dung vì cô ấy.

Nhưng nếu cô ấy bỏ cuộc, tôi chắc chắn sẽ không chờ ở chỗ cũ.

Ông nội thở dài: “Thôi, ông già rồi, chuyện của bọn trẻ phải tự mà lo liệu.”

Tôi rời khỏi thư phòng, móc điện thoại di động trong túi ra.

Trên giao diện chính hiển thị một tin nhắn đến từ số điện thoại lạ.

– A Xuyên, thứ sáu em về nước, anh muốn tới đón em không.

Tôi mỉm cười.

Hà Tịnh vẫn là Hà Tịnh ngày xưa, vẫn cứ ung dung thản nhiên như vậy.

Nhưng lại không phải người mà tôi thích nữa.

Tôi nhấn nút xóa tin nhắn.

7. Chương 7

Tôi phải thừa nhận, đúng là tôi có một chút tình cảm với Thẩm Tu Thần.

Cậu ta không giống những người từng theo đuổi tôi, chủ động, chín chắn, lại có năng lực tương đương với tôi.

Nhưng như vậy không đủ để tôi gạt đi lý trí, đắm chìm trong một chút tình cảm này.

Chỉ cần cho tôi một khoảng thời gian không gặp cậu ta, tôi hoàn toàn có thể đối xử với cậu ta giống như đối xử với một đối thủ bình thường, tôi tin rằng cậu ta cũng vậy.

Nhưng có những người không phải cứ muốn tránh là tránh được.

Đặc biệt là sau khi hai nhà Dung, Thẩm ngày càng thân thiết.

Trước khi về Liêu Dương, lão gia hai nhà đã chuẩn bị để bàn chuyện, địa điểm là một quán trà không quá bắt mắt.

Quán trà do tôi cùng mấy người bạn hợp tác xây dựng trong mấy năm rảnh rỗi, tuy tính bảo mật không tệ, nhưng dù sao cũng không sánh bằng những quán trà lâu đời ở thủ đô.

Vì vậy khi nhà họ Dung chọn chỗ này, tôi rất bất ngờ.

Ông nội gõ tay vịn ghế làm từ gỗ lê, trầm ngâm một lát, nói: “Đây là thành ý của nhà họ Thẩm, nhà họ Dung chúng ta cũng không thể lép vế. Thu xếp quán trà đâu ra đấy, ngày mai chúng ta sẽ đến trước.”

Tôi gật đầu, định lui ra, ông nội gọi tôi lại.

“Cháu đưa ông tới đó là được, không cần vào cùng.”

Tôi ngăn người, nếu là cuộc gặp chính thức thì chắc chắn sẽ không bảo tôi tránh mặt, nhưng sau đó tôi cũng tự hiểu, dù sao hai ông cụ oan gia bao nhiêu năm như vậy, giải quyết chút mâu thuẫn nhỏ trước mặt đám trẻ chúng tôi dù sao cũng mất đi uy nghiêm. Tôi liền gật đầu.

Tuy vậy, sau khi đưa ông nội đến quán trà rồi tôi vẫn không rời đi ngay, tôi dừng xe ở bãi đỗ, đi ra, châm một điếu thuốc.

Thẩm Tu Thần nhìn thấy tôi, hướng về phía tôi nhướng mày, rồi đi theo Thẩm lão gia nghênh ngang đi vào phòng bao.

Tôi tựa vào tường rút một hơi thuốc, mỉm cười lắc đầu.

Quả nhiên không lâu sau, Thẩm Tu Thần cũng đi ra.

Tôi bắt chước vẻ mặt ban nãy của cậu ta, cười cợt: “Cũng bị đuổi ra à?”

Thẩm Tu Thần châm một điếu thuốc, tựa người bên cạnh tôi, đáp: “Ừ, lúc tôi ra hai ông cụ đang tranh chấp, chắc phải ở trong đó tính hết các món nợ ngày xưa mới xong.”

Tôi thầm nghĩ, hai gia chủ của hai gia tộc đứng đầu thủ đô lại ở trong phòng bao oán trách lẫn nhau như học sinh tiểu học, đúng là hài hước thật.

Cậu ta khẽ đẩy tôi một cái: “Ông anh xuất thân bộ đội, ông tôi chẳng phải ở trong đó chịu thiệt rồi sao.”
“Không đâu, ông tôi bảo sẽ nương tay.”

Thẩm Tu Thần âm thầm vui vẻ.

Lát sau, cậu ta lại hỏi tôi: “Tình hình thu hút đầu tư thế nào rồi?”

“Mấy hôm cậu đi, có một công ty lớn muốn đàm phán, phó tổng của họ đang trên đường đến thành phố Liêu Dương.” Tôi lấy điện thoại ra xem hành trình: “Chắc hôm nay tới nơi rồi.”

Thẩm Tu Thần nghiêng đầu nhìn tôi: “Tối nay anh sẽ về Liêu Dương?”

Tôi lắc đầu: “Hết máy bay rồi.”

“Tôi có bạn ở sân bay.”

Tôi: “Cũng đâu phải việc gấp, không đáng nhờ vả người khác, tôi đã bảo Tiểu Vương đặt vé, mai sẽ về đàm phán với người đó.”

Thẩm Tu Thần giãn chân mày: “Cũng được, không uổng công tôi mua vé máy bay khác.”

“Vé khác?”

Thẩm Tu Thần rút vé máy bay từ trong túi ra, cười nói: “Anh Dung, liệu tôi có may mắn được về cùng anh ngày mai không?”

Tôi cảm thấy hơi đau đầu.

Thẩm Tu Thần đúng là một cục nợ phiền phức.

Nếu cậu ta không phải thiếu gia nhà họ Thẩm, tôi hoàn toàn có thể tạm thời tiếp nhận thiện ý của cậu ta, ve vãn rồi chia tay, hai bên đều vui vẻ.

Nếu cậu ta không có ý với tôi, dưới tình thế này, chúng tôi có thể trở thành bạn bè tâm đầu ý hợp.

Nhưng cậu ta lại là Thẩm Tu Thần, là đại thiếu gia nhà họ Thẩm, là người theo đuổi tôi, và là đối thủ tôi tôn trọng.

Tôi nghĩ chắc phải rút lại lời lúc trước rồi.

Muốn ngó lơ Thẩm Tu Thần khó hơn tôi tưởng tượng nhiều.

Trong lúc chờ hai ông cụ, Hà Tĩnh liên tục gọi điện cho tôi.

Tôi vốn không định nhận, nhưng sự kiên trì không đúng lúc của cô ta khiến tôi vô cùng phiền muộn, vì vậy tôi bực bội ấn nút nhận cuộc gọi.

“A Xuyên...”

Tôi mất kiên nhẫn đáp lại cụt ngắn: “Là tôi.”

Đầu dây bên kia hồi lâu không nói gì, âm thanh ồn ào huyền ảo ở sân bay vọng lại, tựa như lần tiễn biệt đó, tôi dõi theo bóng cô ta kéo hành lý bước đi ngày càng xa.

Tôi không biết nói gì, cũng chẳng còn gì hay để nói.

Sau một hồi im lặng kéo dài, bên kia đột nhiên truyền đến tiếng nghẹn ngào.

Sau đó cô ta như bị sập đổ, bật khóc nức nở.

Vậy là sao? Lời xin lỗi muộn màng? Cứu vãn tình hình ư?

Tôi cầm điện thoại, cảm thấy hơi nực cười: “Hà Tĩnh, chúng ta chia tay rồi, cô làm vậy không có nghĩa lý gì cả.”

“Em hối hận rồi được chưa! Ở Mỹ mấy năm em đã thấy hối hận, bây giờ em chỉ muốn anh!”

“A Xuyên, anh đến đón em được không, em nhớ anh lắm...”

Tôi thở dài: “Không phải ai cũng đứng nguyên tại chỗ để chờ cô.”

Nhiều năm trước, khi cô kéo hành lý ra đi, tôi đã hy vọng cô sẽ xoay người lại, nói với tôi rằng: “Cô ấy đồng ý vứt bỏ gia tộc, vứt bỏ tất cả vinh hoa để ở bên tôi.” Nhiều năm sau, khi cô thực sự cầu xin tôi như vậy, trong lòng tôi lại không một gợn sóng.

Sự đời thay đổi khôn lường.

Từ lúc coi như báu vật đến khi vứt bỏ thẳng tay, từ thề non hẹn biển biến thành khách qua đường xa lạ.

Tôi cười cười, cúp điện thoại, tiện tay lại châm một điếu thuốc.

Thẩm Tu Thần giành lấy điếu thuốc từ tay tôi, cầm ngấm nghĩa một lát, cuối cùng hơi rầu rĩ bảo tôi: “Nếu anh không quên được cô ta thì đi đi.”

Tôi nhìn ngọn núi xanh sẫm đằng xa, thấy mấy con chim nhạn đang nháo nhác bay về phương Nam, mặt trời mùa thu treo cao, lắng nghe tiếng gió xì xào.

Cảnh tượng bao la mà hùng vĩ.

Tâm trạng bỗng trở nên rộng mở hẳn, ngay cả Thẩm Tu Thần trông cũng thuận mắt hơn nhiều, tôi nhường mày nhìn cậu ta: “Sao vậy, tôi tưởng cậu sẽ tìm mọi cách để cản trở chứ.”

“Tôi muốn cản trở, nhưng tôi càng không muốn anh khó chịu.”

Tôi phát phát tay với Thẩm Tu Thần: “Không có gì khó chịu cả, đều qua cả rồi.”

8. Chương 8

Liêu Dương xảy ra chút trục trặc nhỏ, nửa đêm trợ lý gọi điện cho tôi, nói rằng cậu ta không gặp được phó tổng của công ty đối phương.

Trợ lý nhỏ hơn tôi vài tuổi, nhưng tính tình rất chín chắn đáng tin cậy, cậu ta nói không đón được thì chỉ có thể vì hai nguyên nhân, hoặc là đối phương mới đổi ý không muốn đầu tư vào mảnh đất này, hoặc là người bên kia bị thứ gì đó làm cho nhớ việc.

Dù là nguyên nhân nào, đều là điều tôi không muốn xảy ra nhất.

May mà việc ở thủ đã cũng xử lý tương đối ổn thỏa, ông nội đã hai mặt một lời với kẻ địch, sầu nào trong lòng được giải tỏa, tôi mới có thể yên tâm trở về.

Liêu Dương đã vào tháng mười một, trên trời có mấy bông tuyết nhỏ, trợ lý cúi đầu thất vọng đứng chờ ở cửa ra.

“Vẫn chưa có tin tức?” Tôi cởi áo khoác ra vắt trên cánh tay.

Cậu ta nhận lấy vali hành lý, rầu rĩ nói: “Là tôi làm việc không ổn thỏa.”

Tôi gật đầu: “Đã trao đổi gì với đối phương chưa?”

“Rồi, nhưng công ty bên đó nói người có họ đã đặt vé máy bay bay tới đây rồi.”

Vậy tức là bọn họ vẫn có ý định hợp tác, tôi lại hỏi: “Biết số hiệu chuyến bay của phó tổng bọn họ không?”

Trợ lý ngẩn người, sắc mặt và gương mặt ngừng đỏ bừng lên.

Tôi vỗ vai cậu ta: “Sau này làm gì cũng phải nghĩ chu toàn một chút, đi tra đi.”

Cậu ta lúng túng gật đầu.

Tôi tìm một ghế trống, ung dung ngồi xuống.

Dù sao trợ lý vẫn còn trẻ, vì vậy sẽ không chất vấn tôi vì sao bây giờ mới nhắc cậu ta.

Thủ đô còn nhiều chuyện phức tạp, để củng cố quan hệ hữu nghị của liên minh, liên hôn hiển nhiên là sự lựa chọn tốt nhất, hơn nữa Hà Tịnh lại đúng lúc về nước, tôi không nghĩ chỉ lấy lý do “đúng lúc” mà giải thích hết được.

Thêm nữa nhân tố Thẩm Tu Thần quá khó đoán, tôi không thích sự việc vượt ra khỏi tầm kiểm soát của mình, do đó vẫn nên tránh việc cùng nhau trở về Liêu Dương.

Tôi nhìn email Thẩm Tu Thần vừa gửi tới trong hòm thư, nhấn nút “Đã đọc.”

Mấy phút sau, trợ lý cầm điện thoại về: “Chuyến bay số UA089777, từ New York, Mỹ bay tới Bắc Kinh, Trung Quốc.”

“Người Mỹ?”

“Không, nghe nói là một phụ nữ Hoa Kiều.”

Phụ nữ Hoa Kiều, bay thẳng đến Bắc Kinh... Tôi đánh giá thấp Hà Tịnh rồi.

Tôi lấy điện thoại ra, mở cái tên phủ bụi đã lâu: “Tôi nghĩ chúng ta có thể hẹn nhau lúc nào đó để trò chuyện muộn chút.”

Đầu dây bên kia cười khẽ, mấy tiếng đồng hồ đủ cho cô ta sửa sang xong xuôi cả bên ngoài và bên trong: “Không cần, giờ em đang ở sân bay rồi, đằng sau anh.”

Hà Tịnh chính là phó tổng giám đốc Công ty xây dựng Hoa Nam, chuyện này nằm ngoài dự tính của tôi, nhưng cũng không quá ngạc nhiên. Dù sao người dám vứt bỏ mọi thứ không liên quan trong cuộc sống vì sự nghiệp của gia tộc như cô ta, khả năng phát triển sau này sẽ không kém.

Cô ta vươn một tay: “Đã lâu không gặp, Dung Xuyên.”

Tôi bắt tay lại, cười nói: “Lần đầu gặp mặt, phó tổng Hà.”

Cô ta hơi khựng lại, rồi lập tức nhún vai: “Dẫn em đi dạo loanh quanh được không, anh biết đấy, em lâu rồi không về nước.”

Tôi nháy mắt ra hiệu cho trợ lý, cậu ta ngẫm hiểu, tiến lên cầm lấy vali hành lý bên cạnh Hà Tịnh, lịch sự khom người nói: “Tôi rất sẵn lòng thưa phó tổng Hà.”

Hà Tịnh phất tay, mỉm cười nói: “Không cần, A Xuyên đi cùng tôi là được.”

“Ngoài việc công ra, những việc cần hi sinh nhan sắc tôi sẽ không làm. Tiểu Ngõ rất am hiểu về vùng này, phó tổng Hà cứ yên tâm.”

“Vậy thì đến khi thương mại cần đàm phán xem đi, chắc anh sẽ không từ chối chứ?” Hà Tịnh khiêu khích nhìn tôi.

“Anh ấy không rảnh.” Thẩm Tu Thần đột nhiên đi tới, ánh mắt âm u.

Đây quả thực là... Sóng này chưa yên sóng khác đã xô tới.

Tôi thở dài: “Xin lỗi, phó tổng Hà, tôi quả thực có hẹn rồi.”

Hà Tịnh quan sát Thẩm Tu Thần một lượt, sau đó cười thích thú: “Người của tôi, sẽ không chạy thoát khỏi tôi được đâu.”

Thẩm Tu Thần càng thêm u ám, mặt lạnh như sương, híp mắt đầy nham hiểm: “Nếu cô không tồn tại, những chuyện sau này ai mà biết được.”

Thế lực nhà họ Hà không thể so với nhà họ Thẩm, Hà Tịnh lại chỉ là phụ nữ, nếu Thẩm Tu Thần muốn ra tay thật, nhà họ Hà cũng chỉ có thể nén giận.

Tôi lịch sự mỉm cười, sau đó kéo cậu ta rời đi, Thẩm Tu Thần ngoan ngoãn cho tôi nắm tay, sắc mặt vẫn nặng nề.

Tôi suy nghĩ một lúc, cuối cùng với nói với cậu ta: “Đừng động vào Hà Tịnh.”

Cậu ta chợt dừng lại, nhìn tôi chăm chăm: “Anh còn thương cô ta?”

Không phải.

Nhưng còn thương hay không thương thì sao chứ.

Ánh mặt trời ở bãi đỗ xe yếu ớt, mấy chiếc xe im lìm đỗ ở đó, lạnh lùng phản chiếu bụi bê tông, lại là một khoảng lặng.

Cậu ta đập mạnh một phát, còi báo động vang lên, âm thanh chói tai phá tan sự yên tĩnh bất an.

Tất cả bình tĩnh và nguy trang dường như đều bị âm thanh bén nhọn này xé rách, cậu ta biến thành một mãnh thú hung tợn, bị nhốt trong lồng giam bằng xi măng cốt thép, chỉ có thể đỏ mặt giãy dụa.

“Sao không trả lời tin nhắn của tôi?”

“Sao lại về trước?”

“Vì Hà Tịnh ư? Tôi đã cho anh cơ hội, anh không rời đi, bây giờ tôi sẽ không trả anh cho cô ta.”

Giọng nói của cậu ta hơi run rẩy.

Tôi khoanh tay cười lạnh đáp: “Thẩm Tu Thần, tôi không phải vật sở hữu của ai cả.”

Cậu ta bỗng nhiên im lặng, cười như kẻ điên: “Nhưng tôi muốn biến anh thành của tôi.”

Sau đó cậu ta tấn công tôi, tôi bị đè trên tường, bị cậu ta hung hăng cắn xé.

Đây là một nụ hôn tràn đầy tính chinh phục và bị chinh phục, máu hòa cùng nước, khó có thể phân tách.

Tôi trở mình, đè ngược lại cậu ta, cậu ta khó chịu nói: “Chơi tôi đi.”

Mượn ánh sáng âm u bên ngoài, tôi nhìn thấy khóe mắt Thẩm Tu Thần ửng hồng, tràn đầy ham muốn.

Đáng lẽ tôi nên dứt ra.

Đây là thiếu gia nhà họ Thẩm, một phút ham vui sẽ phải trả giá bằng phiền phức. Huống hồ nếu tôi và cậu ta đến với nhau, sự cản trở của gia tộc cũng đủ khiến một chút tình cảm nhỏ nhoi giữa chúng tôi bị chôn vùi, Hà Tịnh chính là ví dụ tốt nhất.

Nhưng tôi không thể từ chối cậu ấy.

Khi tôi cúi đầu, hôn lên khuôn mặt quyến rũ ấy, tôi liền biết tất cả đã mất khống chế.

Vậy nên tôi mới nói, không nên quá gần gũi với Thẩm Tu Thần.

Tôi tựa ở cửa xe, hút điếu thuốc.

Thẩm Tu Thần nhồm dậy, giành lấy điếu thuốc trong tay tôi, thỏa mãn nở nụ cười: “Dung Xuyên, anh thích tôi.”

Tôi không nói gì, chấm lửa nhỏ ở đầu ngón tay cậu ấy lúc sáng lúc tắt.

Cậu ấy cười khê một tiếng: “Không nhận à? Tinh dịch của anh còn ở trong thân thể tôi, nếu tôi nói với nhà họ Thẩm, coi như đầy đủ nhân chứng vật chứng rồi.”

“Cậu sẽ không làm vậy.”

“Anh cứ thử xem, Dung Xuyên.” Cậu ấy tìm một vị trí thoải mái, ngả lên đùi tôi.

“Gia tộc hưng suy thế nào tôi cũng chẳng quan tâm.”

Tôi nhìn cậu ấy: “Cậu điên rồi.”

“Tôi vẫn luôn như vậy.” Cậu ấy lắc lắc đầu, liếm môi dưới: “Để đạt được mục đích không từ thủ đoạn.”

“Tôi ghét bị uy hiếp.”

“Ghét...?” Nụ cười hoàn mỹ của cậu ấy hơi cứng lại.

Cậu ấy túm ống tay áo của tôi, chậm rãi nói: “Vậy bạn giường thì sao...Anh sẽ không từ chối đâu nhỉ, tôi sẽ che giấu thật kĩ... Chỉ là bạn giường thôi...”

Kể từ khi quen đại thiếu gia nhà họ Thẩm đến nay, cậu ấy vẫn luôn giống như tôi, hăng hái đóng vai thợ săn, vậy mà hôm nay lại nói năng lộn xộn như kẻ yếu đuối vậy...Thật thú vị.

Mặc kệ ân oán gia tộc đi, tôi đã chịu thiệt một lần rồi, ngu người thêm một lần nữa cũng có sao.

Tôi cúi đầu trao cho cậu ấy một nụ hôn dài: “Nhưng anh có thể thử đến với em.”

9. Chương 9

Sau khi xác định quan hệ, Thẩm Tu Thần như biến thành một người khác, cậu ấy bắt đầu làm những chuyện không có ý nghĩa, hơn nữa còn làm không biết mệt mỏi.

Tôi mang bó hoa bất ngờ xuất hiện trên bàn làm việc cắm vào bình hoa trên bàn sách, bình hoa trắng tinh tôn lên từng đóa hồng, trông sinh động mà thanh nhã.

Có lẽ đúng như cậu ấy nói, tôi chưa bao giờ hiểu rõ cậu ấy.

Nhưng cảm giác này cũng không tệ.

Ít nhất cũng làm vui bớt bức bối do sự xuất hiện của vị khách không mời.

“Bạn giường mới ư?” Trần Mộ hừ lạnh một tiếng: “Chẳng trách lại bỏ quên đám người cũ chúng tôi.”

Sự xuất hiện của Trần Mộ nằm trong dự liệu.

Sau khi kéo cô ta vào sổ đen không lâu, cô ta liền lén lút bám vào Tạ Tử Khải, thậm chí còn tự cho là mình tốt đẹp, những gì nên nói hay không nên nói đều tuôn hết ra. Hôm nay cô ta đến đây chưa chắc đã không phải là ý của Viên tam thiếu.

Rút củi đậy nồi, trước khi tôi nghi ngờ Trần Mộ nhân cơ hội lấy chút tình báo.

Tính toán không tệ, nhưng chỉ khi tôi không có tai mắt bên cạnh Viên tam thiếu mà thôi.

Có điều hơi đáng tiếc cho Tạ Tử Khải. Ban đầu hẳn được bí thư thành ủy ưu ái đề bạt, nhưng vì không có bối cảnh đặc sắc nên u sầu bất đắc chí, mấy tháng nay nhậm chức, tôi khá là có thiện cảm với hắn, tiếc rằng hành động đầu quân của Trần Mộ làm Tạ Tử Khải vẫn luôn ẩn mình trong bóng tối bị bại lộ.

Tôi vừa suy nghĩ công vụ hôm nay, vừa giảng co với Trần Mộ trong phòng làm việc, không biết người phụ nữ này ngu thật hay giả ngu, tán gẫu cùng cô ta lâu như vậy rồi, mà cô ta vẫn chưa đi vào vấn đề chính.

Có điều cô ta đủ kiên nhẫn câu giờ, nhưng tôi không rảnh để chờ thêm.

Tôi âm thầm nhắn một tin cho Thẩm Tu Thần, không lâu sau, trợ lý đi vào: “Thị trưởng Dung, bí thư Thẩm tìm.”

Tôi giả vờ thoái thác: “Bảo cậu ta chờ một lát, tôi đang có khách.”

Trợ lý hơi khó xử: “Nhưng bí thư Thẩm nói là việc lớn, bảo anh lập tức qua đó.”

“Để tôi gọi cho cậu ta.” Tôi phát tay, ý bảo trợ lý chờ một chút.

Quả nhiên Thẩm Tu Thần cực kì phối hợp, trong điện thoại luôn miệng khẳng định là việc quan trọng, nếu không tới chính là không ủng hộ cậu ấy. Tôi giả vờ nén giận, ném điện thoại xuống mặt bàn, hít thở sâu hai lần, sau đó ra vẻ bình tĩnh nói với trợ lý: “Tôi sang chỗ bí thư Thẩm trước, cậu tiễn cô Trần về đi.”

Diễn trò phải diễn cho trót, tuy Trần Mộ sẽ không ngờ vực vô căn cứ, nhưng không có nghĩa là Tạ Tử Khải sau lưng cô ta cũng vậy.

Chuyện sau đó diễn ra cực kì suôn sẻ, Trần Mộ nói đánh rơi đồ ở bên trong, rồi như lẽ đương nhiên bảo trợ lý chờ bên ngoài, cô ta vào lấy, kể đến “tiện tay” chụp hết đồng tài liệu tôi để trên bàn làm việc.

Thẩm Tu Thần tựa bên cửa sổ, cười tủm tỉm nhìn hành động vụng trộm của Trần Mộ bên trong, nói: “Đúng là ngu hết phần người khác.”

Tôi đáp: “Anh đã tạo cơ hội đến như vậy rồi, nếu cô ta không nắm bắt, chắc Tạ Tử Khải cũng phải vứt quân cờ này đi thôi.”

Thẩm Tu Thần nghiêng đầu hôn tôi: “Trước đây sao anh lại chọn bạn giường như vậy hả, lẽ nào em không bằng cô ta?”

“Nếu em không giành, anh đã chia tay với cô ta từ lâu rồi.”

Đột nhiên cậu ấy quay lại, nhìn tôi chăm chăm, nhin một hồi, cuối cùng đỏ mặt phun ra một câu: “Vậy ra là em tạo điều kiện cho tình địch rồi!”

Thẩm Tu Thần như con báo xù lông, tôi vỗ vỗ đầu cậu ấy: “Giờ chẳng phải cô ta là tình địch của anh sao?”

“Không giống.” Cậu ấy ra bộ tủi thân cọ cọ: “Em chưa từng lên giường với cô ta.”

“Hửm?”

“Nếu em nói người em thích từ trước đến nay là anh, những người trước anh chỉ là em gặp dịp thì chơi, ngay cả hôn cũng chưa từng, anh có tin không?”

“Không bất ngờ lắm.” Tôi nhớ lại nụ hôn vụng về hôm cậu ấy say, mỉm cười: “Thẩm Tu Thần.”

“Ừm?” Cậu đáp.

“Bó hoa rất đẹp.”

Đã mấy ngày trôi qua kể từ lúc Trần Mộ xuất hiện, Tạ Tử Khải vẫn chậm chạp không có hành động gì, Thẩm Tu Thần bắt đầu đứng ngồi không yên, nhân lúc nghỉ trưa, nôn nóng ghé qua phòng làm việc của tôi.

“Đây là những gì người của em tìm được trong điện thoại của Trần Mộ.” Thẩm Tu Thần ném điện thoại lên bàn làm việc của tôi.

Tôi đặt ấm trà xuống, đẩy chiếc điện thoại ra, không thèm xem. Bởi lẽ tôi biết bên trong là gì, đó là mấy tài liệu Trần Mộ chụp lén trong phòng làm việc của tôi.

Chẳng qua là một phần tài liệu mà thôi.

Từ địa điểm đến dự toán quy hoạch, tất cả đều là thật, chỉ là đã lược bỏ một số thông tin quan trọng.

Nhìn thái độ của tôi, Thẩm Tu Thần cũng bình tĩnh lại, ngón tay vô thức gõ lên mặt bàn, cuối cùng tiếng gõ chậm dần, cậu ấy nói: “Anh cố ý ư? Dung Xuyên, rốt cuộc anh định làm gì?”

Tôi định làm gì?

Tôi cũng không rõ nữa, trong năm năm gần gũi, từ chỗ không cam chịu bị gia tộc sắp đặt, bây giờ tôi chẳng khác nào một con rối trầm lặng, dường như cuộc tình thất bại với Hà Tịnh đã mài nhẵn tất cả góc cạnh trên người tôi, khiến tôi không thể xốc lại tinh thần và dũng khí để đấu tranh nữa.

Mệnh lệnh của gia tộc, phải tuân thủ, gia tộc gặp hoạn nạn, phải trợ giúp.

Bây giờ, tôi thậm chí còn tự tay đẩy côi đào nguyên mình từng coi như niềm an ủi những khi mệt nhọc xuống đáy vực thẳm.

Quả nhiên ai rồi cũng thay đổi.

Cậu bé ngây thơ hồn nhiên, mong mỗi ngày nào đó có thể trở về chốn cũ thăm hỏi người xưa nay đã trưởng thành rồi.

Tôi có chút buồn vô cớ thở dài một hơi, lấy một điều thuốc trên bàn, Thẩm Tu Thần giữ tay tôi lại: “Đừng hút thuốc nữa, đây không phải cách hữu hiệu để cải thiện tâm trạng.”

“Em mà cũng nói ra được lời này à, em lệ thuộc vào thuốc lá chẳng khác gì anh.”

Cậu ấy nghiêng người hôn tôi: “Vì một tương lai không ra đi trước anh, em đã đổi hết thuốc trong nhà thành kẹo rồi.”

Không ngờ Thẩm thiếu oai phong một đời lại có thể vì tình yêu mà làm chuyện ngốc nghếch như vậy, cảm giác này thật đúng là kỳ diệu. Tôi lắc lắc đầu, nhưng cũng nhét điều thuốc vào trong gói.

“Anh định coi thứ này là mồi, làm một cái bẫy à.”

Tôi hơi kinh ngạc: “Sao em đoán được?”

Cậu ấy vươn tay xoa nhẹ vùng lông mày tôi: “Mỗi khi anh muốn làm những việc không thể không làm, chỗ này luôn có vẻ gì đó uất ức.”

Tôi mỉm cười, có thể gặp được một người hiểu mình như hiểu chính bản thân người đó giữa biển người mênh mông đúng là một chuyện đáng mừng. Tôi giãn lông mày, nói: “Đúng vậy, em định phản đối à?”

“Không, em đã từng nói, dù anh làm gì em cũng sẽ ủng hộ vô điều kiện.”

“Đây coi như là lấy việc công làm việc tư hả?”

Thẩm Tu Thần áp trán mình vào trán tôi, tôi có thể nhìn thấy bóng mình trong đôi mắt đen tuyền của cậu ấy, sau đó mắt cậu ấy hơi cong cong, vài tia sáng từ trong đó bắn ra, cậu ấy chậm rãi nói: “Không phải, chỉ là em tin anh, trước mặt anh. em sẵn lòng lấy ra 100% sự tín nhiệm.”

Tôi che mắt cậu ấy lại, hôn xuống.

Tôi không biết mình có đáng để cậu ấy tin tưởng hay không, dù sao tôi cũng không chắc Tạ Tử Khải sẽ dùng thủ đoạn gì để xử lý thôn nhỏ đó. Nhưng tôi không còn lựa chọn nào khác, đây là cách tốt nhất mà tôi có thể nghĩ được. Nếu lần này tôi cho Trần Mộ tài liệu giả, tuy có thể lừa gạt Viên Phong nhất thời, nhưng lúc cạnh tranh kiểu gì cũng sẽ bại lộ, đến lúc đó khiến Viên Phong cảnh giác thì quả là mất nhiều hơn được.

Hơn nữa tôi không cho rằng Viên Phong không có tai mắt xung quanh tôi và Thẩm Tu Thần, nếu bị động chờ đợi phiền phức tìm tới, thà rằng khống chế tất cả trong tay còn hơn. Tôi ghét mọi chuyện vượt qua tầm kiểm soát, ngoại lệ này chỉ có một Thẩm Tu Thần là đủ rồi.

10. Chương 10

Bạn thân Trình Hồng Vũ đi công tác, đúng lúc đi ngang qua Liêu Dương, vì vậy nhân thể hẹn gặp tôi.

Thẩm Tu Thần cực kì không vui, trưng bộ mặt sầm sì trong phòng làm việc, tản ra áp suất thấp đầy mùi chua.

Tôi bị cậu ấy làm cho đến khổ: “Yên tâm, nếu anh và Hồng Vũ yêu nhau được thì đã yêu nhau từ lâu rồi.”

Thẩm Tu Thần bĩu môi, uất ức nói: “Anh ta quen Hà Tịnh, biết tuổi thơ của anh, biết rất nhiều chuyện liên quan đến anh mà em không biết, em biết các anh không có gì... Nhưng em vẫn không nén được sự đố kỵ.”

Hỏi tôi học đại học, Thẩm Tu Thần đã bị Thẩm lão gia đưa ra nước ngoài, những chuyện ồn ào này cậu ấy không biết cũng là bình thường.

Tôi lại nghĩ, chắc tôi hồi đại học không thể ngờ rằng quanh đi quẩn lại mình và Thẩm Tu Thần lại ở bên nhau, thậm chí bây giờ còn ma xui quỷ kiến cảm thấy khuôn mặt ghen tuông của cậu ấy cũng thật đáng yêu.

Tôi xoa xoa đầu cậu ấy: “Có gì đâu, em muốn biết thì hỏi anh là được.”

Thẩm Tu Thần được vuốt lông quả nhiên thoải mái hơn nhiều, hầm hừ một chút rồi lại đòi hôn tôi, sau đó mới cho tôi đi.

Quả nhiên lúc tôi đến sân bay, Trình Hồng Vũ đã đứng chờ được mười phút rồi.

Cậu ta chọc ghẹo: “Dung thiếu vậy mà lại đến muộn, đúng là chuyện hiếm có, hay là có giai nhân bên cạnh, không nở dứt ra?”

”...” Từ một cách hiểu nào đó, cậu ta nói cũng đúng.

Giờ đến lượt cậu ta kinh ngạc: “Không phải chứ, Dung Xuyên, cậu và Hà Tịnh tái hợp rồi?”

Tôi lắc đầu. Tuy tôi không trách cô ấy, nhưng quyết định khi đó của cô đã khiến chúng tôi mỗi người một ngã, không thể quay lại được nữa.

Trình Hồng Vũ hơi do dự, rồi hỏi dò: ”...Thẩm Tu Thần?”, rồi cậu ta lập tức phát tay, tựa như gạt đáp án này đi, “Đùa thôi đùa thôi, trước đây các cậu tranh đấu thế nào đâu phải tôi không biết, những người lan truyền tin này ở thủ đô chắc hồ đồ hết rồi...”

“Là cậu ấy.”

“Hả...?”

Tôi kiên nhẫn lặp lại: “Là cậu ấy, Thẩm Tu Thần. Người lan truyền tin này là ai?”

”...??? Dung Xuyên, cậu không đùa đấy chứ, hai người làm sao mà đến với nhau được! Khoan nói chuyện khác, chỉ riêng lập trường...”

Tôi hiểu, tôi hiểu cả, nhưng đôi khi tình cảm không phải thứ con người có thể không chế. Bây giờ tôi chỉ có thể đi một bước tính một bước, nếu thực sự có một ngày... thì cũng chỉ có thể theo ý trời mà thôi.

“Hong Vũ!” Tôi gọi cậu ta, uyển chuyển nói: “Việc này... là nhà nào ở thủ đô truyền đi đầu tiên?”

“Thôi được rồi, tôi không lo chuyện lùm xùm của các cậu nữa.” Trình Hồng Vũ thất vọng châm một điếu thuốc, nói: “Nhà họ Trần, cái nhà đã dẫn Viên Phong đến ở tiệc đón gió lần trước.”

Chuyện này không nằm ngoài suy đoán của tôi. Nhà họ Trần là chim đầu đàn của nhà họ Viên, tiếc là không thông minh cho lắm.

Bọn họ quá nóng vội hành sự để chứng tỏ lòng trung thành của mình, nhưng sau khi video và ảnh chụp lên chứng minh quan hệ của chúng tôi bị Thẩm Tu Thần bí mật thủ tiêu, bề ngoài chúng tôi chẳng qua là hai đối thủ dần trở nên thân mật vì sự hợp tác của hai gia tộc mà thôi.

Lúc này, có lẽ hai nhà Dung Thẩm phải khai đao với nhà họ Trần – kẻ đã phát tan “tin đồn” này rồi.

Súng bắn chim đầu đàn, nếu không đủ năng lực để chống lại đạn của thợ săn, vậy thì đừng làm thì hơn.

Tôi đang suy nghĩ thì trợ lý gọi điện tới, bên phía Hà Tịnh lại xảy ra vấn đề, nói cần gặp tôi. Trợ lý bị làm cho quay cuồng, không cách nào chống đỡ, cuối cùng đành phải cầu cứu tôi.

Cái cô Hà Tịnh này... Trợ lý thực sự không xử lý được, nhất là khi cô ta muốn đạt được mục đích nào đó.

Tôi cười xin lỗi Trình Hồng Vũ: “Tôi có chút việc, đợi giải quyết xong sẽ đưa Thẩm Tu Thần tới gặp cậu.”

Trình Hồng Vũ tựa người vào cửa sổ, lơ đãng ngậm điếu thuốc, trông cũng có nét giống thanh niên u buồn. Cậu ta nghe vậy liền xua tay: “Lượn đi lượn đi.”

Hà Tịnh hẹn tôi đến một quán cà phê, cô ngồi chỗ gần cửa sổ, mặc quần jean áo sơ mi đơn giản, màu trắng tinh thuần khiết như sinh viên đại học.

Thực ra lần đầu tiên tôi và Hà Tịnh gặp nhau cũng là ở trong quán cà phê, cô cũng mặc giống như hôm nay, ngồi kế bên cửa sổ, cầm cuốn sách của Sigmund Freud. Hôm đó cửa sổ thủy tinh sạch sẽ trong suốt, ánh nắng mặt trời rực rỡ chiếu xuống, hơi nóng bốc lên từ ly cà phê, nghịch ngợm bay bổng trong không trung.

Nhưng cảnh tượng như vậy, bầu không khí như vậy, không nên xuất hiện ở trên người một người phụ nữ thành đạt và người quản lý đô thị, cũng không nên xuất hiện giữa đôi tình nhân cũ nhiều năm không gặp.

Hà Tịnh xuất chiêu thất thường, làm mọi việc hơi mất kiểm soát, tôi lại muốn hút thuốc lá, theo bản năng sờ tay vào túi, mới nhớ ra lần trước cậu ấy đã thu hết thuốc lá của tôi rồi.

Hà Tịnh cười khẽ, lấy một gói thuốc từ trong balo ra cho tôi: “Em có thuốc, nhãn hiệu anh thích nhất.”

Tôi nhú mày, không nhận: “Khỏi, cai rồi.”

“Ai mà tài vậy? Hồi đại học em nói thế nào cũng không thể bắt anh vứt thứ đó đi được.”

“Là một người đặc biệt.” Tôi nói rất nhỏ, tất nhiên Hà Tịnh không nghe thấy, phải hỏi lại: “Ai cơ?”

“Không ai cả.” Tôi nhấp một ngụm cà phê, nói tiếp: “Thích cai thì cai thôi, không có lý do gì khác.”

Hà Tịnh vén tóc, đuôi tóc hơi uốn lượn, tình tứ nói: “Thật đúng lúc quá. A Xuyên, chúng ta dừng quanh co nữa, em nói thẳng với anh nhé.”

“Nhà họ Thẩm và nhà họ Dung kết liên minh, nhà họ Hà đứng về phe họ Thẩm, vì vậy bây giờ em và anh không còn là quan hệ thù địch nữa. Vả lại, em đã nói chuyện với Dung lão gia rồi, ông ấy không phản đối chúng ta ở bên nhau, đồng thời đám cưới của chúng ta càng giúp liên minh thêm vững chắc, đây là chuyện nhất cử đa tiện.”

“Về phần tình cảm...” Hà Tịnh cắn môi, có chút thẹn thùng, nhưng vẫn nói: “A Xuyên, mấy năm nay em vẫn chưa từng quên anh.”

Trong ấn tượng của tôi, Hà Tịnh là một người không bao giờ nhượng bộ, nhưng lần này lại liên tục cúi đầu trước mặt tôi.

Nhưng vậy thì sao chứ?

Tôi cắt lời cô ta: “Phó tổng Hà, tôi tưởng hôm nay cô hẹn tôi ra để bàn chuyện làm ăn.”

11. Chương 11

Tôi và Hà Tịnh một lần nữa lại giải tán trong không vui.

Nhưng tôi không lo cô ta sẽ từ bỏ dự án này để trả thù, người phụ nữ khôn khéo như vậy sẽ không vì tư tình của bản thân mà ngó lơ lợi ích.

Huống hồ lợi ích mà dự án Liêu Dương có thể mang lại nhiều vô số kể.

Nhưng vừa chia tay với Hà Tịnh, phiền phức đã tìm đến.

Ông nội hỏi thăm chuyện giữa tôi và Thẩm Tu Thần: “Ông biết đây chỉ là chuyện tào lao, nhưng vẫn phải nhắc cháu giữ chút khoảng cách, đề phòng ngày nào đó... Cháu không nở ra ra tay.”

Ông nội nói có lý, hiện giờ quan hệ càng thân thiết, sau này trở mặt càng khó xử, nhưng chuyện đã đến nước này... Tôi chỉ có thể giả vờ bình thản đáp: “Vâng, cháu sẽ chú ý.”

Ông nội nghe được câu trả lời hài lòng, lúc này mới cúp điện thoại.

Tôi dừng xe, bên ngoài tuyết rơi nhẹ, từng bông hoa tuyết rơi lả tả vào cửa sổ xe, sau đó chảy xuống, hòa tan, biến thành hai giọt nước, thấm xuống đất.

Lạnh quá. Tôi tắt động cơ, mở cửa đi ra ngoài, bỗng thấy Thẩm Tu Thần xách đồ ăn đứng dưới mái hiên nhà mình, vì nước tuyết tan, tóc cậu ấy dính bết vào đầu.

Tôi đi tới xoa xoa tay cậu ấy, rất lạnh, không biết đã đứng bên ngoài bao lâu rồi.

“Sao em lại tới đây?”

“Em định nấu cơm cho anh.” Đôi mắt đen sâu thẳm của Thẩm Tu Thần nhìn thẳng vào tôi, nhưng chẳng hiểu sao tôi lại thấy trong đó có vẻ gì như tủi thân: “Nhưng em gọi cho Trình Hồng Vũ, anh ta nói buổi chiều anh đã đi rồi.”

“Anh đi gặp Hà Tịnh.” Tôi vừa nắm tay Thẩm Tu Thần vừa mở cửa: “Anh đưa em chìa khóa, sau này đến thì cứ vào nhà.”

Tay Thẩm Tu Thần nắm chặt lại, tôi có thể cảm nhận được sự bất an của cậu ấy, tôi quay lại nhìn: “Sao vậy?”

Thẩm Tu Thần do dự một chút, đáp: “Anh đang... Vì áy náy, nên bù đắp sao?”

Tôi cảm thấy hơi thích thú, người như chúng tôi dù có áy náy cũng không đến mức đem chìa khóa nhà mình đưa cho người khác, Thẩm Tu Thần nghĩ quá nhiều rồi. Vì vậy tôi liền trêu: “Nếu vậy thì sao, có lấy chìa khóa nữa không?”

Cậu ấy mím môi, hình như định tìm thuốc lá trong túi áo, nhưng nhớ ra tất cả thuốc lá đều bị cậu ấy tịch thu rồi, cậu ấy lại mím môi, kéo tôi lại gần, hôn mạnh lên môi tôi, trong lúc hôn nhau, tôi nghe thấy cậu ấy mấp máy nói: “Lấy.”

Tôi bị áy cậu ấy làm cho mềm lòng, vui vẻ xoa đầu cậu ấy: “Không phải vì áy náy.”

“Chỉ là bỗng muốn đưa cho em thôi.”

Mặt cậu ấy lập tức đỏ tới mang tai, vội vàng chạy trốn vào bếp, tôi cản lại: “Tắm trước đi đã, kéo lại cảm cúm.”

Tài nấu nướng của Thẩm Tu Thần tốt đến bất ngờ, một bàn đồ ăn đầy ắp món Tứ Xuyên đủ sắc hương vị, nếu chuyện này truyền đi, đám con ông cháu cha chúng tôi chắc mất hết mặt mũi.

Thẩm Tu Thần lại không quá bận tâm: “Hồi nhỏ bỗng muốn học vì một người, đợi người đó trở về, có thể tự tay nấu cho người đó ăn...” Cậu ấy đang nói thì dừng lại, cúi đầu xuống ăn cơm như muốn lãng tránh.

“Người đó đâu?”

Thẩm Tu Thần ngẩn người, như nhớ về miền ký ức xa xôi nào đó, cuối cùng rầu rĩ nói: “Không trở về, không bao giờ trở về.”

Tôi cảm thấy khó chịu một cách kỳ lạ, vì vậy liền chuyển chủ đề: “Người thủ đô lan tin hai chúng ta, ông nội vừa gọi điện nhắc nhở anh.”

“Ừ, bên em cũng vậy.” Cậu ấy lại ăn một miếng cơm: “Tuy ảnh chụp lên mấy lần trước đều bị em xử lý rồi, nhưng nhà họ Trần bây giờ không nắm được chuỗi, để tự bảo toàn, không khéo sẽ làm ra chuyện cá chết lưới rách.”

“Cẩn thận một chút sẽ không xảy ra sai sót, ở phòng làm việc cũng được quá tỏ ra thân mật.”

”...Ừm.” Thẩm Tu Thần cúi thấp đầu, giận dỗi chọc chọc bát cơm, bát cơm bị cậu ấy chọc ra hai cái lỗ, trông như hai con mắt u buồn.

Người này... Tôi bật cười, gấp một miếng cá hấp vào bát cậu ấy: “Đừng ăn mỗi cơm không, ăn cả thức ăn nữa.”

Cậu ấy nhìn miếng cá trắng bóc dính mấy lát ớt, rồi lại nhìn tôi: “Được Dung đại thiếu quan tâm thế này, đúng là phúc ba đời.”

Thẩm Tu Thần mặc đồ ngủ của tôi, tóc chưa khô, còn vương mùi dầu gội đầu, chỉ mỉm cười như vậy mà như chứa đựng tất cả nhu tình.

Thật kỳ lạ.

Thẩm Tu Thần và tôi quen nhau đã gần hai mươi năm, nhưng quan hệ chính thức thay đổi chỉ mới mấy tháng. Nếu nói Thẩm Tu Thần ham vui nhất thời nên theo đuổi tôi... Tôi cũng tin.

Mặc dù đến đời chúng tôi phần lớn đều được ra ngoài tôi luyện, nhưng tuổi trẻ ngông cuồng đuổi theo kích thích và khát khao chinh phục thỉnh thoảng cũng sẽ trỗi dậy.

Nhưng Thẩm Tu Thần không bình thường.

Tình cảm của cậu ấy không hề che giấu, khiến tôi có ảo giác... mình được yêu sâu đậm.

Đèn tường trong nhà hơi tối, mờ ám và nhu tình quyện vào nhau.

Thẩm Tu Thần sắp lại, trán áp trán, mũi kề mũi, hơi thở như mang theo nhiệt độ ấm nóng.

Cậu ấy nói: “Dung Xuyên, em muốn, chúng mình làm đi.”

12. Chương 12

Chúng tôi không làm tới cùng.

Thẩm Tu Thần bị đau dạ dày.

Nếu không phải tôi thấy sắc mặt cậu ấy tái nhợt mà hỏi thêm một câu, tôi hoàn toàn có lý do tin rằng cậu ấy sẽ nhịn đau để tôi tiến vào. Nhưng dù bị tôi vạch trần, cậu ấy vẫn không từ bỏ ý định: “Không sao mà, em có đau đâu, vào... vào đi...”

“Đợi em khỏe lại rồi tính.”

“Được... Được rồi...” Cậu ấy nín tay áo tôi khẽ gọi: “Ông xã...”

Tôi không để ý, chỉ đắp kín chăn cho cậu ấy, rồi đi tìm thuốc dạ dày, nhưng chưa được một phút, đã nghe thấy tiếng sột soạt phía sau, Thẩm Tu Thần không thèm khoác áo ngủ đi tới: “Hay là em ngâm giúp anh nhé.”

Tôi ấn đầu cậu ấy bắt cậu uống thuốc, sau đó nghiêm mặt nói: “Em đau dạ dày chắc không phải ngày một ngày hai, mỗi việc không được ăn đồ cay nóng cũng phải để người khác nhắc à?”

Thẩm Tu Thần ngây người, sau đó ngẩng đầu lên cắn tai tôi, vừa gặm vừa cười thầm. Tôi tức giận đẩy cậu ấy ra: “Đừng qua loa với anh, chiếc chìa khóa cho em anh cũng có quyền thu hồi.”

Cậu ấy dựa vào người tôi, cười hì hì, vui vẻ nói: “Vì là anh cho, nên dù là thuốc độc em cũng ăn được, đau dạ dày đã là gì.”

”...”

Tôi chợt nhớ tới lần đầu tiên đi ăn cùng cậu ấy, cũng gọi một nồi lẩu tê cay, hôm sau lúc xuất hiện trong phòng làm việc của tôi trông cậu ấy có vẻ tiêu tụy, lúc đó tôi còn tưởng là bị mấy tin nhắn của Trần Mộ làm phiền, giờ xem ra hôm đó cũng là đau dạ dày rồi!

Đồ ngốc này... Đau khổ như vậy cho ai xem.

Cậu ấy chớp chớp mắt: “Vậy em có được giữ chìa khóa nhà anh nữa không?”

Tôi vò đầu cậu ấy: “Đi ngủ.”

Cũng may đoạn nhạc đệm này không ảnh hưởng đến cuộc họp ngày hôm sau, Thẩm Tu Thần ngủ một giấc lại khôi phục tinh lực, trông tràn đầy sức sống.

Tôi muốn mở cuộc họp này từ lâu, nhưng khốn nỗi Công ty xây dựng Hoa Nam chưa cử người đến, làm ăn chưa đâu vào đâu, vì vậy chỉ có thể dẫn dò Cục quản lý đất đai đến trao đổi với người dân ở nơi đó trước. Còn bây giờ, mọi thứ đã xong xuôi, ngoại trừ phó tổng Hà của Công ty xây dựng Hoa Nam làm người ta hơi không hài lòng ra, thì còn lại gần như đã chuẩn bị chu toàn, vì vậy cuộc họp này tất nhiên được đưa lên hàng đầu lịch trình.

Huống hồ... có tư liệu lấy được trong tay Trần Mộ, Tạ Tử Khải mãi không động tĩnh, e rằng vẫn đang nghi ngờ tính xác thực của văn kiện.

Người này đa nghi. Tôi cần phải cho hắn uống một viên thuốc an thần, để hắn ta yên tâm động thủ, như vậy tôi mới có thể thuận lợi bấy được hắn.

Thời gian hắn động thủ càng muộn, khả năng gặp phải tổn thất càng lớn.

Dù sao một thôn làng lụn bại và một mảnh đất phồn hoa mới xây dựng, bên nào giá trị cao hơn không cần nói cũng hiểu.

Nhưng điều làm tôi kinh ngạc là, Cục quản lý đất đai lại thỏa thuận thành công với người dân...?

Lúc nhân viên chủ quản báo cáo với tôi “Người dân chỉ là không vui lắm, nhưng vẫn tích cực tỏ ra ủng hộ công tác của chính phủ”, tôi hơi sững sờ.

Chỗ này khó gặm thế nào tôi đã từng nghe nói qua.

Hai vị tiền nhiệm tôi đưa ra chính sách di dời cực kì hậu đãi mà người dân vẫn không ngó ngàng gì.

Người tiền nhiệm của tôi định cương quyết hơn, kết quả là xảy ra sự kiện cưỡng chế di dời, một người bị thương nặng, bốn người bị thương nhẹ.

Lúc bàn giao, anh ta còn thảo luận qua về mảnh đất này với tôi, cuối cùng thở dài: “Mảnh đất này quá đẹp, nếu mở rộng hợp lý, hoàn toàn có thể kéo theo sự phát triển kinh tế của cả một vùng. Nhưng mà... dân làng rất khó xử lý, bọn họ không ưa mềm cũng không ưa cứng, thực ra đặt mình vào vị trí của họ mà nghĩ, có lẽ chẳng qua họ cũng chỉ tiếc nơi ăn chốn nghỉ của mình mà thôi.”

“Tôi biết cậu có thể lực đằng sau, đến đây để kiểm chút thành tích mà thôi, vì vậy đừng khuấy bãi nước đục này lên, giao cho ai đó cương quyết hơn, cứng rắn hơn làm đi.”

Nhưng hiện tại vấn đề này lại dễ dàng được giải quyết như vậy?

Là tay chân của Tạ Tử Khải? Nhưng theo tư liệu trong tay tôi thì hắn không có dây dưa gì với mảnh đất này cả, sao có thể im hơi lặng tiếng làm được một chuyện lớn như vậy chứ?

Nhờ công lao của Cục quản lý đất đai ư? Nhưng nhiệm kỳ trước vì sao bọn họ không thỏa thuận thành công? Bảo là do tôi lên chức tạo động lực to lớn cho bọn họ, tôi cũng không tin.

Vậy thì là ai làm? Là địch hay là bạn?

Thẩm Tu Thần im lặng một lúc: “Có lẽ là người nào đó bị lãng quên chẳng.”

Tôi hiểu tính cách của cậu ấy, cậu ấy sẽ không nói lời vô cớ, chắc chắn là cậu ấy biết gì đó. Tôi rất muốn hỏi, nhưng vì Tạ Tử Khải luôn rình rập, nói chuyện này qua tin nhắn hay điện thoại không ổn, nếu dẫn người về nhà thì lại bị ông nội nghi ngờ.

Giờ chỉ có hai cách, một là tôi qua phòng làm việc của cậu ấy nói chuyện, hai là cậu ấy sang phòng tôi nói chuyện.

Tôi nhìn Thẩm Tu Thần, cậu ấy đã thu dọn tài liệu chuẩn bị cho cuộc họp tiếp theo, hơn nữa tôi cũng phải đi khảo sát thôn làng, tạm thời cũng không bớt ra được chút thời gian nào.

Thôi vậy, dù sao cũng còn nhiều dịp.

Tôi dẫn trợ lý và nhân viên chủ quản của Cục quản lý đất đai ngồi lên xe rời đi.

Tài xế và trợ lý ngồi phía trước, Ngô Trình Dũng của Cục quản lý đất đai nơm nớp lo sợ ngồi cạnh tôi làm báo cáo.

“Thôn Đồng gia, tổng cộng 73 hộ 407 người, trong đó gần như toàn bộ thanh niên đã ra ngoài làm thuê, đại đa số ở lại thôn là người già, con cái của những người già này phần lớn đều có điều kiện kinh tế khá giả, bọn họ không thiếu tiền, hơn nữa mộ của mấy đời nhà họ đều ở đây, người già thì luôn không muốn rời quê cha đất tổ, họ giữ quan niệm lá rụng về cội.”

Ngô Trình Dũng nói đến đây liền cười khổ: “Mẹ tôi cũng vậy, tôi muốn đưa bà ấy lên thành phố, bà ấy không chịu, nói là tiếc mấy người bạn già ở quê, mà nhà trong thành phố toàn nhà cao tầng, người già đi lại không tiện, cảm thấy không quen.”

Tôi xoa khớp ngón tay, hỏi: “Thì ra người phụ trách đi thỏa thuận cũng là anh làm sao?”

“Là tôi.” Anh ta đáp.

“Phí bồi thường di dời gồm những gì?”

“Dựa theo anh giao phó.” Anh ta hơi lấy lòng nói: “Vẫn là kế hoạch của anh hợp lý nhất, lúc bọn tôi theo thị trưởng Tôn đi đàm phán, người thôn Đồng gia nhất quyết không nhả ra, vậy mà vừa đưa kế hoạch của anh ra, vấn đề đã nhanh chóng được giải quyết rồi.”

Tôi phát phát tay, không muốn nhiều lời, giả vờ nhắm mắt nghỉ ngơi, trong lòng vẫn thầm suy tính.

Chuyện này thật kỳ quặc.

Mặc dù tôi có chút thiên vị, điều kiện đưa ra tốt hơn so với hai người trước, nhưng tôi biết đây chẳng qua là làm cho có lệ, muốn đạt được mục đích vẫn rất khó khăn.

Phải nói là, tiền bạc không phải thứ có thể lay động bọn họ, mối liên kết giữa người dân và thôn làng, đồng ruộng và mùa màng bội thu là thứ mà xi măng cốt thép không bao giờ cho họ được.

Rốt cuộc điều gì đã làm thay đổi quyết định?

Tôi lặng lẽ thở dài, cảm thấy xe đang chậm dần, cuối cùng dừng lại ở vệ đường.

Trợ lý quay xuống nói: “Thị trưởng Dung, Cục trưởng Ngô, chúng ta đến nơi rồi.”

13. Chương 13

Edit: Kogi

Thôn Đồng gia không tiếp đón quá phô trương, chỉ có một mình trưởng thôn đứng chờ ở cổng, tuyết rơi từ hai hôm trước vẫn chưa tan, từng đống từng đống bị quét ở bên đường, chỗ nào quét không đi thì bị người qua kẻ lại giẫm lên, mặt đất gồ ghề, bên trên phủ một lớp sương mỏng.

Trưởng thôn nhìn chúng tôi, xoa xoa tay, ngượng ngập mỉm cười: “Hôm nay lạnh quá nhỉ, trong thôn toàn người già yếu, tôi cũng không dám gọi bọn họ ra... Lễ nghi không chu đáo, mong các anh thông cảm.”

E rằng không dám mời là giả, không mời nổi mới là thật.

Xem ra sự xuất hiện của chúng tôi không được chào đón cho lắm. Tôi biết điều đó, nhưng cũng vô tình làm khó trưởng thôn, dù sao cảm giác bị kẹp giữa chính phủ và dân làng không dễ chịu gì, liền gạt đầu không tra cứu thêm.

Ông ấy gần như là thở phào nhẹ nhõm, niềm nở dẫn chúng tôi đi vào.

Thôn làng vẫn giống như nhiều năm trước, mùa đông lạnh buốt, dù mặc áo lông dày cộm, hơi lạnh vẫn luồn vào trong.

Xung quanh trắng xóa là tuyết, thỉnh thoảng mới lộ ra màu đen của đất, thân cây ngô sau khi được thu hoạch bị bỏ lại chống chọi giữa màn trời bao la, như thể chúng đang thực hiện nhiệm vụ canh gác của mình.

Chúng tôi đi qua một hộ gia đình, bên trong có mấy ông bà già đang tụ tập, họ ngồi trên kháng sồi nổi đánh bài, bên cạnh thỉnh thoảng lại có một hai người chỉ trở, như thể muốn đánh thay họ.

Tôi nhìn quanh thôn làng xa cách nhiều năm.

Tốt quá, trong lúc khoa học kỹ thuật từng bước xâm nhập vào cuộc sống, những phong tục chất phác nơi này vẫn không thay đổi.

Tiếc rằng...

Niềm tin của tôi đối với mọi quyết sách mình đưa ra, ngay lúc này bỗng nhiên có chút gì đó do dự, còn có cảm giác áy náy khó tả.

Điện thoại trong túi rung lên, gạt đi hết những cảm xúc này.

Tôi mở ra, giao diện có một tin nhắn, Thẩm Tu Thần: “Họp xong rồi.”

Tôi trả lời ngắn gọn: “Đang ở thôn Đồng gia.”

Thẩm Tu Thần nghe vậy đủ hiểu, không nói gì nữa.

Khi tôi tưởng cậu ấy sẽ không nhắn lại, điện thoại rung lên một lần nữa: “Em tin vào sự lựa chọn của anh, đừng lo lắng, cũng không cần lo lắng.”

Tôi nhìn câu nói chỉ vồn vện hai dòng, dường như có thể tưởng tượng ra vẻ mặt băn khoăn của Thẩm Tu Thần bên kia, viết rồi xóa, xóa rồi lại viết.

Không thể phủ nhận, tôi bị cậu ấy lấy lòng rồi, đến tâm trạng sầu não chán chường ban nãy cũng trở nên thanh thản nhẹ nhàng hơn.

Tôi tắt điện thoại di động, gọi trưởng thôn lại: “Về việc di dời... mọi người có phản ứng như thế nào?”

Trưởng thôn đứng đó, sợ đắc tội tôi nên không muốn nói, nhưng sợ chức vị của tôi nên không thể không nói, điệu bộ tiến thoái lưỡng nan.

Tôi nhìn thẳng về phía ông ta: “Có gì nói đó.”

Trưởng thôn ngẫm nghĩ xem phải trình bày thế nào, dè dặt nói: “Có vài người không hiểu cho...”

“Ừm, vậy vì sao lại đồng ý?” Tôi quay sang hỏi Ngô Trình Dũng: “Hộ không đồng ý trong thôn là một hay hai gia đình?”

Ngô Trình Dũng vội đáp: “Một gia đình.”

Trưởng thôn có vẻ hết sức khó xử, cuối cùng ông ta nghiêng rằng, nói: “Thị trưởng, tôi nói thật lòng vậy, nếu không phải An Định về làm công tác tư tưởng cho tôi và mọi người, e rằng hơn một nửa số người sẽ không ủng hộ.”

“An Định?”

“Là con trai của một quả phụ trong thôn, mấy năm trước đã qua đời, An Định thì bị đưa đi. Nhưng cậu ấy thường xuyên về thăm thôn, dọn dẹp căn nhà của hai mẹ con. Hơn nữa cậu ấy là sinh viên duy nhất của thôn, nên ai cũng nghe lời cậu ấy.” Trưởng thôn đang nói thì chợt dừng lại, chỉ vào ngôi nhà một tầng phía trước nói: “Chính là căn nhà này.”

Tôi nhìn theo hướng ngón tay ông ta, khu vườn được hàng rào gỗ bao quanh, căn nhà đắp đất, trơ trọi nhưng quang đãng, không có chút kiểu cách nào, đầu tôi nổ bùm một tiếng, trống rỗng.

Tôi nhớ nơi này.

Rất nhiều lần khi tôi cảm thấy áp lực trên vai sắp đè nát mình, tôi sẽ nhớ về nó, nhớ về khoảng thời gian sinh sống ở đây.

Lúc này đây, tôi đã trở về.

Tôi lục tìm túi áo, không có thuốc lá. Vì vậy tôi khẽ hỏi Ngô Trình Dũng: “Có thuốc lá không?”

Ngô Trình Dũng kính cẩn đưa cho tôi, tôi mở bao ra, rút một điếu, ngậm vào miệng, châm lửa. Đến khi mùi vị quen thuộc tràn ngập trong phổi, ngón út của tôi mới ngừng run rẩy.

Tôi ngẩng đầu nhìn trời, bầu trời mùa đông chỗ nào cũng vậy, nếu không phải là tiếng xào xạc, thì là màu xám trắng xa xôi.

Hôm nay chính là màu sức ảm đạm thiếu sức sống này.

Tôi hít sâu một hơi, bình tĩnh lại: “An... An Định thường về lúc nào?”

Có vẻ trưởng thôn không ngờ tôi lại hứng thú với An Định như vậy, nhưng vẫn thành thật đáp: “Những năm trước thường ba tháng về một lần, năm nay thường xuyên hơn, nhưng ngày tháng không cố định, đôi khi là đầu tháng, đôi khi là giữa tháng, cũng có thể là cuối tháng. Hình như hễ có thời gian là về.”

Năm nay thường xuyên hơn? Là vì vẫn còn nhớ tôi, muốn âm thầm trợ giúp tôi? Hay là... Năm nay mới được điều về?

Ý nghĩ này làm tim tôi nảy lên thành thịch.

Nếu là như vậy, mọi thứ đều được giải thích hợp lý, bao gồm cả tình yêu sâu sắc khó hiểu của Thẩm Tu Thần, và cả tin nhắn ngày hôm nay.

Tôi về nhà, lấy một cuốn vở trong ngăn kéo bị khóa trái, trang đầu của cuốn vở kẹp một mảnh giấy.

Giấy là phần thừa lại từ câu đối dán Tết, hơi phai màu, nhưng vẫn nhìn ra không khí hân hoan vui sướng.

Chính giữa tờ giấy, viết thẳng đứng mấy chữ to đùng đến mức xiêu vẹo:

An Định, anh Dung Xuyên. Ở giữa vẽ một nửa hình trái tim.

Đứa trẻ năm ấy không biết viết “Dung” và “Định”, hai chữ này đều là tôi bắt tay dạy cậu bé. Tôi còn nhớ rõ khi đó cậu bé muốn viết “An Định thích anh Dung Xuyên”, nhưng vì chữ “thích” nhiều nét quá, nên lược bỏ đi, đổi thành hình trái tim xiêu vẹo.

Sau đó đứa trẻ cầm tờ giấy quăn quýt đòi tôi viết một bản nữa, rồi lại vẽ ở giữa một nửa trái tim.

Cuối cùng ghép hai tờ giấy lại với nhau, cậu bé đưa cho tôi xem như đang hiến vật báu: “Anh Dung Xuyên, anh cầm tờ này, em cầm tờ này, em sẽ xem TV ở nhà hàng xóm, đợi sau này chúng ta gặp lại, sẽ ghép hai mảnh lại với nhau, vậy là anh nhận ra em rồi.”

Tôi véo khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp của cậu bé: “Sao anh có thể không nhận ra em chứ? Ngộ nhớ em không nhận ra anh thì sao?”

“Còn lâu nhé!” Cậu ấy nói chắc như đinh đóng cột: “Em vĩnh viễn vĩnh viễn không quên anh Dung Xuyên.”

Lúc cậu ấy nói câu này, hai mắt to tròn lấp lánh, vừa ngây thơ vừa đáng yêu, phùng má như con cá nóc bị vớt lên bờ vì câu hỏi của tôi.

Những cảnh tượng này, về mặt của cậu bé còn hiển hiện trước mắt.

Tôi nhắm mắt lại.

Tiểu An Định, anh sẽ tìm em ngay đây.

14. Chương 14

Edit: Kogi

Sau đó tôi lại đến thôn Đồng gia mấy lần nữa, nhưng đều không gặp được An Định.

Người được phái đi điều tra Thẩm Tu Thần đã về, đưa cho tôi một tập tài liệu không khác gì những gì tra được lúc trước.

Tôi sờ vào dòng chữ “Sau khi được mẹ nuôi nâng đến năm mười hai tuổi, vì mắc bệnh qua đời, Thẩm Tu Thần bị đón về thủ đô.” Dựa theo bản lý lịch này, Thẩm Tu Thần và An Định rất có thể là cùng một người, nhưng tên cụ thể của thôn cậu ấy ở lại bị ai đó cố tình úp mở trong bản lý lịch.

Là cậu ấy sao?

Liệu có phải cậu ấy không?

Tôi mệt mỏi day day trán, quyết định nghỉ trưa sẽ đi hỏi thẳng Thẩm Tu Thần.

Thẩm Tu Thần không có vẻ gì là bất mãn khi bị tôi làm phiền giờ nghỉ trưa, ngược lại còn hơi... vui mừng? Cậu ấy vừa dùng thìa cà phê gạt lá trà vào ấm, vừa hỏi tôi: “Bên Đồng gia thôn vẫn thuận lợi chứ?”

Tôi khoanh tay, đổi một tư thế khác ngồi trên ghế sofa, thăm dò hỏi: “Người dân vẫn bài xích chuyện di dời, nhưng theo lời thôn trưởng, anh nghe nói có người đóng vai trò quan trọng trong việc khiến Đồng gia thôn chấp nhận việc này...”

Tay Thẩm Tu Thần đang rót nước hơi khựng lại, nói: “Ai vậy?”

Mấy lá trà xanh dần dần nổi lên, rồi lại chậm chậm hút xuống, hơi nước nóng hổi mang theo mùi thơm đặc biệt của trà Quân Sơn Ngân Châm (*) lan tỏa, xông thẳng vào mũi.

(*) Quân Sơn Ngân Châm là một loại hoàng trà nổi tiếng ở tỉnh Hồ Nam, Trung Quốc.

“Người này tên là An Định.” Tôi nhìn cậu ấy: “Thẩm Tu Thần, quá khứ của người này rất giống em.”

“Anh quen người này à?”

Tôi hỏi ngược lại: “Người này là em ư?”

Thẩm Tu Thần đặt ấm xuống, đi tới trước mặt tôi, cúi xuống nhìn tôi: “Anh còn nhớ cậu ấy không?”

Hôm nay Thẩm Tu Thần mặc áo sơ mi trắng và quần tây đen, kiểu ăn mặc phổ biến ở cơ quan nhà nước khi ở trên người cậu ấy lại toát lên vẻ kiên định và thần bí khó lường.

Cảm giác ngứa cổ lên nhìn người khác thật không dễ chịu, dường như mọi nhược điểm đều bị nhìn thấu.

Vì vậy tôi nắm cổ tay cậu ấy kéo xuống, ghé vào tai cậu ấy nói: “Anh vẫn nhớ. Cậu ấy đóng một vai rất quan trọng trong thời niên thiếu của anh.”

Thẩm Tu Thần quay sang ôm chặt tôi, trong đôi mắt đen láy tràn ngập niềm vui, cậu ấy cười thầm, nói: “Vậy em là cậu ấy.”

Sau đó mọi chuyện xảy ra rất tự nhiên.

Chúng tôi hôn nhau, vội vàng cởi quần áo của nhau, cậu ấy quỳ xuống ngậm cho tôi.

Khoang miệng cậu ấy rất ấm áp, đầu lưỡi liếm láp qua lại ở đỉnh nhọn của tôi, mặc dù hơi ngậy ngô, nhưng vẫn cố gắng không để răng mình cạ vào tôi.

Hiển nhiên đây là lần đầu tiên cậu ấy khẩu giao cho người khác, tôi không muốn làm khó cậu ấy, cố kìm chế cơn kích động, nhẹ nhàng ấn cậu ấy lại: “Được rồi, đừng miễn cưỡng bản thân nữa.”

Cậu ấy lắc đầu, ngược mắt lên nhìn tôi, có lẽ vì cảm thấy hơi khó chịu, khóe mắt cậu ấy hơi hồng lên.

Tôi hét cách, đành phải để mặc cậu ấy muốn làm gì thì làm, cả phòng làm việc chỉ còn lại tiếng nước dâm mê, cùng với tiếng thở hổn hển củ tôi và Thẩm Tu Thần.

Dần dần, tôi phát hiện ra bên cạnh tiếng rên sung sướng còn có tiếng nức nở nghẹn ngào.

Tôi cố nghe kĩ, tiếng nức nở bị chủ nhân của nó kìm nén rất tốt, nhưng tôi tin chắc rằng cậu ấy đang khóc, bởi vì vừa có một giọt nước mắt nóng hổi rơi trên bụng tôi.

Tôi nâng mặt cậu ấy lên.

Vết nước mắt vẫn đọng lại trên mặt, trông hơi đáng thương, nhưng lại khiến cậu ấy càng thêm mỏng manh.

Bị tôi nhìn thấy, cậu ấy hơi xấu hổ, lau mặt qua quýt, cúi đầu chuẩn bị lại ngậm vào.

Nếu lúc làm tình bạn giường có tâm sự, tôi chẳng thêm quan tâm, dù sao tất cả đều là giao dịch tiền bạc, tôi không có hứng mua ba cái thứ tâm tình rẻ mạt đó, nhưng người yêu không phải bạn giường, trong tình huống này mà tôi còn làm tiếp được, vậy thì đúng là khôn kiếp.

Tôi kéo cậu lấy lên, để cậu ấy ngồi trên đùi tôi, hỏi: “Làm em khó chịu à?”

Cậu ấy vội đáp: “Không, không phải...”

Tôi ừ một tiếng, bảo cậu nói tiếp, cậu ấy ôm cổ tôi, hơi ngượng ngùng đáp: “Dung Xuyên... Em thực sự rất vui.”

Cậu ấy không nhắc đến chuyện này thì thôi, vừa nhắc đến thì món nợ này phải tính toán rồi, tôi hỏi: “Chắc em nhận ra anh từ lâu rồi nhỉ, vì sao không nói cho anh.”

Cậu ấy bất an hôn tôi, thấy tôi không có biểu cảm gì, lại hôn tôi cái nữa, yếu ớt nói: “Chẳng phải vì em sợ anh quên em rồi sao.”

Tôi lườm cậu ấy.

“Lúc ở trường, anh cũng chẳng ưa gì em, em muốn nói cho anh biết, lại không dám nói, nghĩ nếu anh hỏi em ‘An Định là ai’ thì chắc chắn em sẽ không chịu nổi.”

Tôi vẫn bình thản: “Vì vậy thăm dò anh bằng cách cướp bạn giường của anh?”

“Em...” Thẩm Tu Thần cúi đầu tự trách: “Ông nội chỉ gợi ý em khiêu khích anh, còn việc cướp bạn giường... Là em tự phát huy theo ý mình.”

” ... ”

“Còn Trần Mộ kia, ở bên cạnh anh lâu như vậy, nếu không phải vì đối phó với Viên Phong, còn lâu em mới để cô ta gần anh nữa chứ!”

Đột nhiên tôi nhớ tới con chó săn Trình Hồng Vũ nuôi hồi nhỏ, chỉ lộ ra cái bụng mềm mại với người mà nó tin tưởng.

Cậu ấy vuốt ve ngón tay tôi, khẽ nói: “Có phải... Em hơi khác trước không?”

Tôi nâng cằm cậu ấy lên, mắt cậu ấy đen huyền, trông không giống An Định lắm, nhưng lại có thể thoáng nhìn ra sự kiên cường cố chấp.

Tôi gõ đầu cậu ấy: “Anh đối với An Định là anh trai yêu thương em trai.”

“Nhưng khiến anh rung động, là Thẩm Tu Thần.”

Cậu ấy lại khom người hôn tôi, trong lúc môi lưỡi dây dưa, tôi nghe thấy cậu ấy nói: “Dù anh nói anh thích em ngày hơn một chút, em cũng không hối hận, bởi vì mọi sự thay đổi ở em là để theo đuổi anh.”

Đầu ngón tay cậu ấy vuốt ve khuôn mặt tôi, dịu dàng trượt xuống cằm, sau đó mỉm cười: “Dung Xuyên sẽ không thích một tên công tử bột, nếu muốn anh ấy chú ý đến em, em phải cố gắng leo lên ngang bằng vị trí của anh ấy.”

Nhất thời tôi cũng không biết nói gì, chỉ có thể làm nụ hôn này sâu sắc hơn, để cậu ấy biết tâm trạng tôi lúc này.

Tôi được nuôi theo lối cổ mở, từ nhỏ đã không bị truyền thụ tư tưởng “Hi sinh cái tôi nhỏ, vì một tập thể lớn” gì đó.

Nhưng Thẩm Tu Thần xuất hiện, cậu ấy tính toán đủ đường, cẩn thận từng li từng tí, mọi việc cậu ấy làm đều là để tiếp cận tôi, tôi cảm thấy mình cũng cần phải cố gắng hơn nữa cho mối quan hệ này.

“Chìa khóa anh đưa em còn giữ không?”

Cậu ấy không phản ứng kịp, cảnh giác hỏi: “Anh muốn đòi lại à?”

“Không phải.”

Cậu ấy chớp chớp mắt: “Làm em hết hồn, về nhà em phải đánh thêm 180 bộ, đến lúc đó...”

Tôi cắt lời: “Em lấy lý do gì đó chuyển đến ở đi.”

“Hả... Hả???”

Tôi thần nhiên liếc nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Thẩm Tu Thần: “Người yêu không nên sống chung sao?”

“Nên nên nên!” Cậu ấy vội vàng gạt đầu: “Hai ngày nữa em sửa nhà, hy vọng thị trưởng Dung có thể cho em một chỗ dung thân.”

Tôi bật cười: “Nếu em có thể giặt quần áo nấu cơm, thì anh sẽ miễn cưỡng đồng ý vậy.”

15. Chương 15

Edit: Kogi

Năng lực làm việc của Thẩm Tu Thần quả là không thể nghi ngờ, trong lúc thuyết phục tôn đại thần nhà mình cũng không quên khéo léo bày tỏ ý định “sửa nhà, đến ở tạm” với vị kia nhà tôi, không biết nói kiểu gì mà ông nội hết sức hài lòng, còn bảo tôi rằng “Đề phòng thì vẫn phải đề phòng, nhưng lúc này giúp cậu ta một tay cũng không hại gì.”

Suốt cả quá trình, khó chịu nhất phải kể đến Trình Hồng Vũ.

Có lẽ là lúc cậu ta về thủ đô ghé thăm ông nội tôi, ông thuận miệng kể chuyện, thế là ngay tối đó liền bùng nổ, hơn nửa đêm còn gọi điện thoại cho tôi.

“Dung Xuyên! Thẩm Tu Thần ngu người, cậu cũng không thể ngu người theo cậu ta được! Hiện giờ Viên Phong chỉ rình để nắm thóp hai người, giờ chuyển đến ở cùng nhau...”

Thẩm Tu Thần nghe không nổi nữa, giật lấy điện thoại, sa sầm nói: “Việc này tôi đã xin phép nhà họ Thẩm và nhà họ Dung rồi, chắc Trình thiếu cũng không có lý do gì để phản đối chứ.”

“Đây là chuyện lớn mà! Dung Xuyên là bạn từ nhỏ của tôi, nếu cậu ta chịu thiệt ở chỗ cậu, dù tôi có vứt hết mọi chuyện trong tay cũng không tha cho cậu đâu.”

Thẩm Tu Thần không cam lòng yếu thế: “Vậy thì cảm ơn sự giúp đỡ của Trình thiếu nhiều năm qua, nhưng sau này đến lượt tôi chăm sóc cho anh ấy rồi nhé.”

Hai mươi phút sau, hai người cãi nhau đến sùi bọt mép.

Tôi nhìn vẻ mặt Thẩm Tu Thần, rất có khả năng càng nói càng hung hăng, cuối cùng dứt khoát không thêm giảng hòa nữa, đi thẳng lên tầng xử lý công vụ.

Khoảng hai mươi phút sau đó, Thẩm Tu Thần chạy huỳnh huých lên ôm cổ tôi in một dấu ô mai ở trên xương quai xanh.

Tôi đẩy cậu ấy ra, nhìn một lượt từ trên xuống dưới: “Sao, dấu võ miệng xong rồi?”

Thẩm Tu Thần đắc ý mỉm cười: “Bạn anh nói không lại em, bây giờ anh là của em.”

”...”

Bây giờ bảo người này dọn ra ngoài còn kịp không...

Thôi thôi, dù sao đi nữa, ván cũng đã đóng thuyền, Thẩm Tu Thần sẽ sống chung với tôi.

Thấy hành lý của Thẩm Tu Thần ngoại trừ quần áo ra chẳng còn đồ dùng sinh hoạt nào, tôi và cậu ấy quyết định ra ngoài mua mấy thứ đồ dùng hàng ngày.

Cũng may gần nhà tôi có một siêu thị, thứ gì cũng có, đủ các thể loại. Thẩm Tu Thần cũng không phải dạng công tử kén chọn chỉ dùng hàng hiệu, vì vậy chúng tôi đi dạo quanh một vòng, thu hoạch tương đối khá.

Để nâng cao hiệu suất, bàn chải, khăn mặt, dụng cụ ăn uống các thứ linh tinh đều mua cùng loại tôi đang dùng, mặc dù trong mắt của cậu ấy có thể là “đồ đôi” gì đó, dọc đường cứ cười tủm tỉm, một đồng trái tim hồng bắn ra bốn phía.

Tôi lười nói cho cậu ấy sự thật, dù sao nói ra chắc cũng không có ích gì, hôm nay là ngày thứ hai cậu ấy chính thức dọn vào ở, tinh thần khó tránh khỏi hưng phấn thái quá.

Nhưng lúc mua bàn chải, chúng tôi lại tình cờ gặp một người – Trần Mộ.

Hình như Tạ Tử Khải đối xử với cô ta cũng lạnh nhạt, bây giờ cô ta không còn nở mày nở mặt như hồi được tôi và Thẩm Tu Thần tranh giành nữa.

Cô mặc chiếc áo khoác giống mấy hôm trước tới phòng làm việc của tôi, bên trong là áo len rộng thùng thình, trông có vẻ cực kì rét buốt khi đang lúc giữa đông như thế này.

Trần Mộ xoa ngón tay, vẻ mặt vẫn kiêu căng như trước: “Anh Dung và anh Thẩm đến đây để cười nhạo tôi đấy à?”

Lại nữa, căn bệnh nữ vương tự cao tự đại này.

Nhưng nay đã khác xưa, nhà họ Dung và nhà họ Thẩm kết liên minh khiến bàn cờ khép lại với thế cục hòa hai bên, một cách tự nhiên, Trần Mộ – vật treo thưởng – cũng mất luôn giá trị vốn có.

Tôi và Thẩm Tu Thần không có tâm trạng ôn chuyện với bạn cũ, liền xách đồ chuẩn bị đi thẳng.

Nhưng Trần Mộ không hiểu, lại cản đường chúng tôi: “Phải, bây giờ tôi sống rất thảm hại tuổi thanh xuân của tôi đã lãng phí hết ở chỗ hai người các anh rồi, đáng lẽ tôi phải sớm biết các người là lũ vô lương tâm, chỉ trách tôi ngu ngốc...”

Hận ý trong giọng nói của cô ta khiến tôi rất khó chịu.

Tôi cho rằng quan hệ bạn giuờng với cô ta dựa trên sự tự nguyện, không có một chút ép buộc dọa dẫm gì cả, lúc ở bên cô ta chỉ tiêu cũng tương đối hào phóng, có thể coi là kim chủ đạt tiêu chuẩn.

Còn về vấn đề tình cảm... Giống như Thẩm Tu Thần đã nói, tôi chưa từng thích một người nhu nhược chỉ biết đùn đẩy trách nhiệm cho người khác.

Tôi không biết cô ta hiểu nhầm chỗ nào, khiến cô ta tự tin nghĩ rằng cho đi chắc chắn sẽ được nhận lại, cô yêu tôi thì tôi phải yêu cô?

Huống hồ tôi đã cho cô ta cơ hội tiếp tục hưởng thụ vinh hoa phú quý, cô ta hoàn toàn có thể giữ một phần tài liệu chụp lén lại, như vậy thì sẽ có vật làm tin, Tạ Tử Khải không đối xử tử tế với cô ta không được.

Nhưng cô ta có nắm bắt được hay không thì vẫn nằm trong phạm vi kiểm soát của tôi.

Trần Mộ càng nói càng lấn tới: “Giờ coi như tôi hiểu rõ các anh rồi, mấy năm trước thì đánh nhau túi bụi, vài tháng ngắn ngủi đã cùng nhau đi mua sắm. Nhưng mà... Ài... Tôi chống mắt lên xem quan hệ của các anh kéo dài được bao lâu.”

Thẩm Tu Thần tựa như bị chọc đúng chỗ đau, tiến lên chắn trước mặt tôi, giọng nói xác xược: “Mấy năm nay tôi chưa đụng cô lấy một lần, cô đòi tiền đòi xe tôi đều mua cho cô, giờ muốn đi tìm tình yêu đích thực thì tránh xa chúng tôi ra. Tôi chẳng nợ nần gì cô cả.”

Tôi nhìn bóng lưng cao thẳng của cậu ấy bằng ánh mắt phức tạp, thực sự không giống, cậu bé năm nào nay cũng đã biết ra mặt che chắn cho tôi rồi.

Tôi mỉm cười, ngoắc ngoắc ngón tay, kéo cậu ấy đi tính tiền.

Siêu thị không đông lắm, phía trước chỉ có hai ba người đang đứng xếp hàng. Thẩm Tu Thần sau khi bị tôi kéo đi liền im bất, nhìn mũi chân không nói lời nào.

Thời gian trôi qua từng phút. Đến khi tôi tính tiền xong chuẩn bị đi về, người bên cạnh mới mở miệng: “Trên đời này chỉ có hai người đặc biệt đối với em.”

“Mẹ em đã qua đời.” Cậu ấy nín ửng tay áo tôi: “Dung Xuyên, bây giờ em chỉ còn anh thôi.”

“Ừm?”

“Em có thể vứt bỏ tất cả vì anh, dù là tiền bạc hay quyền thế.”

Thẩm Tu Thần ngẩng mặt lên nói: “Vì vậy quan hệ của chúng ta có thể kéo dài cả đời được không?”

Người qua kẻ lại bước đi vội vã, người độc thân có, nam cầm tay nữ có, người lớn dắt trẻ nhỏ cũng có, bọn họ hoặc là vui mừng hớn hở, hoặc là giận dữ phẫn nộ, hoặc là mệt mỏi chán chường, tay xách nách mang biến mất vào thành phố, trở thành hình ảnh thu nhỏ của thành phố.

Liệu có một ngày nào đó chợt ngoảnh lại, chúng tôi nhận ra rằng nhuệ khí và ước mơ sớm đã lụi tàn, trở thành một trong vô vàn người bốn ba vì cuộc sống, chết lặng tê tái?

Liệu chúng tôi có hối hận vì đã quyết định như bây giờ hay không?

Tương lai không đoán trước được, nhưng ít nhất hiện tại tôi muốn tin cậu ấy.

Tôi gõ đầu cậu: “Có thể, chúng ta hãy dùng cả đời này để thử xem.”

16. Chương 16

Edit: Kogi

Các việc liên quan đến di dời được tiến hành tuần tự, Hà Tĩnh đúng như tôi dự liệu, không hề chậm trễ công việc vì ân oán cá nhân, bản thiết kế khi thương mại đã được đặt lên bàn tôi.

Nhưng mọi chuyện không thể liên tục thuận buồm xuôi gió, theo sự ăn khớp giữa từng hành động của chúng tôi và tài liệu quy hoạch thành phố Trần Mộ chụp lén, Tạ Tử Khải cũng bắt đầu rục rịch.

Hình như hần đang xúi giục những thành phần không an phận ở Đồng gia thôn, phát tán tin đồn “thành phố chỉ làm vì thành tích, chẳng qua là làm bộ làm tịch, sẽ không quan tâm đến việc xây dựng”.

Không thể không nói, những lời này của Tạ Tử Khải rất có sức thuyết phục.

Đầu tiên, mảnh đất này từng được mấy vị lãnh đạo chú ý đến vì nguyên nhân hần nói; thứ hai, mặc dù Thẩm Tu Thần thuyết phục được cư dân, nhưng hiện tại cậu cũng là một thành viên trong ban lãnh đạo thành phố, rất có thể sẽ làm giảm uy tín đối với dân chúng; cuối cùng, dù bản thân tôi nghĩ thế nào, thân phận của tôi trong mắt người ngoài vẫn là cấp trên điều xuống để đánh bóng tên tuổi, nếu giải thích biến thành thành tích, thì thà không nói.

Ánh trăng ngoài cửa sổ mờ ảo, dòng xe cộ qua lại không dứt ngoài đường chiếu sáng cả thành phố, tựa như đôi mắt không ngủ của mọi người.

Tôi thở dài, không muốn việc di dời dẫn đến kết quả thương vong ngoài ý muốn giống như năm đó, có lẽ tâm sự này chỉ Thẩm Tu Thần mới hiểu được.

Thẩm Tu Thần ở dưới bếp rửa bát xong, cởi tạp dề, ôm tôi từ phía sau, để cằm lên vai tôi: “Đang nghĩ gì thế?”

Tôi nghiêng đầu, chỉ nhìn thấy mái tóc xù xù của cậu ấy và nửa bên mặt, trông dịu dàng hơn bình thường.

“Đang nghĩ về Tạ Tử Khải, và những lời của hần.”

Thẩm Tu Thần giả vờ oán trách: “Vậy mà không phải nghĩ về em, em ghen đó.”

Tôi nói đùa: “Không ngờ cậu Thẩm sắp ba mươi rồi mà vẫn mang trái tim thiếu nữ mười tám mười chín.”

Cậu ấy mỉm cười, tôi còn có thể cảm nhận được nó qua bề vai mình, đó là cảm giác thân mật không khoảng cách giữa hai người yêu nhau.

Cậu nói: “Mai là ngày giỗ mẹ em, anh đi cùng em nhé.”

Khác với lần đi khảo sát Đồng gia thôn, hôm sau là một ngày trời xanh mây trắng, nắng ấm mùa đông tàn mát, lớp tuyết dày cũng tan đi nhiều, nhiệt độ cao hơn một chút.

Tôi định ghé qua cửa hàng hoa mua một bó hoa nhưng bị Thẩm Tu Thần ngăn lại: “Bà ấy tiết kiệm cả đời, không thích hoa cỏ, chúng ta mang hai viên đá đi là được.”

“Đá?”

“Anh sống một thời gian ngắn, không biết cũng dễ hiểu.” Ánh mắt cậu xa xăm, dường như đang nhớ về hồi ức xưa cũ nào đó, chậm rãi nói: “Trước khi mẹ em được người kia để mắt đến thì từng là giáo viên mỹ thuật, bình sinh thích nhất là sưu tập đá.”

“Mẹ nói, những thứ thuộc về thiên nhiên vĩnh viễn là sạch sẽ và chân thật nhất.”

“Chỉ là tạo hóa trêu ngươi, mẹ lỡ thích người không nên thích, sống cuộc đời không nên sống.”

Vì vậy tôi dựa theo ý cậu ấy, chọn một viên đá màu xám tro đặt trước bia mộ trắng tinh.

Hình thức của bia mộ cũng rất đơn giản, chỉ vài đường hoa văn điêu khắc trên tấm bia trắng, chính giữa là thẻ chữ Khải thẳng đứng. Buổi sáng trời trong nắng ấm, cây tùng xanh tốt quanh năm bị gió thổi xào xạc, những viên đá lớn hoặc nhỏ hình dạng khác nhau được đặt ngay ngắn trước mộ, trời đất trang nghiêm.

Tôi chậm rãi vuốt ve hoa văn trên đá, dường như việc đi qua đời đối với tôi chưa có cảm giác chân thực, luôn cảm thấy người phụ nữ hiền dịu đó vẫn đang vừa đan áo len vừa mỉm cười nhìn Tiểu An Định kéo tôi chạy đi chơi giữa trưa hè yên tĩnh.

Thẩm Tu Thần ghé vào, ngậm cây kẹo que hình quả cảm cực kì trẻ con, nói: “Ăn kẹo không?”

Tôi liếc mắt nhìn.

Cậu ấy ngồi xổm móc trong túi ra một viên kẹo khác, lột lớp vỏ trong suốt, tự nhiên nhét vào miệng tôi, vị ngọt sắc của cam tràn ngập khoang miệng.

Khóe môi cậu ấy hơi nhếch lên, hăng hái nói: “Thực ra em thấy anh cần một liều thuốc hơn, nhưng xét thấy chúng ta đều đang cai thuốc... Kẹo que cũng là một lựa chọn tốt, đúng không?”

Tôi im lặng cảm thụ hai giây, cuối cùng vẫn không chịu được rút kẹo que ra: “Nếu lần sau em không mua loại ngọt như thế này.”

Thẩm Tu Thần vui ngất trời: “Mười mấy năm trước anh đâu có nói như vậy.”

Tôi ngẩn người, công tắc ký ức kêu tách một tiếng, từng mảng lớn thời gian lũ lượt tràn ra.

Hình như là năm ấy, lúc tiếng pháo dây đùng đoàng vang lên đánh thức năm mới, cậu nhóc Thẩm Tu Thần, cũng chính là Tiểu An Định, cầm tiền mẹ cho kéo tôi chạy như điên vào quây bán quà vặt trong thôn.

Quây bán quà vặt dịp năm mới hiển nhiên là nơi náo nhiệt nhất, người lớn ra ra vào vào, luôn miệng nói những lời chúc may mắn, một hai đứa trẻ có tiền ăn vặt nằm bò trên tủ kính mua pháo ném.

Tôi từng đi qua không ít các khu thương mại trong thành phố, những quây hàng phong phú và rộng rãi hơn thế này cũng không phải chưa từng thấy, thế nhưng chỉ có lần đó khiến tôi có cảm giác mới mẻ đến hoa cả mắt.

Tiểu An Định kiếng chân cổ lết thân thể mũm mĩm của mình lên quây hàng, chỉ vào những cây kẹo được cắm như bó hoa trong hộp nhựa.

Tôi biết Tiểu An Định muốn nó từ rất lâu rồi, mỗi lần đi ngang qua quầy bán quà vặt đều giả vờ lơ đãng liếc nhìn vào trong.

Bà chủ quầy sau quầy lắc đầu với Tiểu An Định, không biết lại nói thêm gì mà cậu nhóc giống như quả bóng xì hơi, ừ ừ cúi đầu, chỉ chỉ cây kẹo trong hộp.

Tôi kéo cậu ấy sang một bên: “Sao không mua loại lớn?”

Cậu bé chép chép miệng nói: “Chỉ đủ tiền mua một cái thôi.”

“Vậy thì mua một cái, anh không thích ăn kẹo...”

“Không được!” Cậu ấy gần như là mặt đỏ tía tai cắt lời tôi: “Muốn ăn với anh cơ, anh không ăn thì em không mua nữa đâu!”

Tôi bị cậu ấy làm dở khóc dở cười, khuyên can mãi, cuối cùng đứa nhóc mới chịu đồng ý đề nghị “hai người ăn chung một cây kẹo”.

Ký ức sau đó cũng hơi hỗn loạn mơ hồ, chỉ nhớ buổi tối trong trẻo đó, bầu trời đầy sao, và cây kẹo vị cam tưởng chừng ăn mãi không hết.

Tôi nhìn cây kẹo màu trắng trong tay, thoáng cái, đã nhiều năm như vậy.

Vận mình thật là thần kỳ, bây giờ tôi lại đang trở về chốn này, cùng người năm đó thưởng thức cây kẹo vị cam giống như trước.

“Thực sự khó ăn vậy à?” Thẩm Tu Thần thấy tôi cứ nhìn mãi thứ trong tay không nói lời nào, liền cười hì hì nói chen vào: “Anh không muốn ăn kẹo thì ăn em này, bây giờ em cũng có vị cam rồi.”

Ý cười trên môi Thẩm Tu Thần và nụ cười của Tiểu An Định khi cầm được cây kẹo ao ước chập lại làm một.

Thật tốt quá, gặp nhau, xa cách, rồi lại gặp nhau, cuối cùng chúng ta lại trở về nơi này.

Tôi nâng cằm cậu ấy hôn xuống, vị cam tràn ngập trong khoang miệng hai người.

Thoáng chốc, không khí rét lạnh dường như cũng trở nên ngọt ngào.

17. Chương 17

Edit: Kogi

Đất nền đã san phẳng, việc gọi nhà kinh doanh cũng có chút tiến triển. Máy doanh nghiệp lớn có ý định đến đàm phán, tiếp đón từng người không tránh khỏi sẽ làm giảm hiệu suất và lãng phí thời gian, vì vậy tôi dứt khoát báo phó thị trưởng chuẩn bị một buổi tiệc rượu, mọi người có thể bàn bạc trực tiếp công khai, không giấu diếm gì cả, đỡ phải lục đục ngò vọc vô căn cứ.

Tất nhiên, danh sách khách mời không thể thiếu Hà Tĩnh.

Cô là người sẽ biến thôn làng lạc hậu này trở thành cao ốc chọc trời, dù tôi không muốn dính dáng quá nhiều đến cô ta, nhưng cuộc gặp này không mời cô ta thì sẽ rất khó nói.

Thẩm Tu Thần cầm tờ danh sách trầm mặc vuốt ve, trang giấy loạt xoạt vài tiếng, Thẩm Tu Thần nhắm hờ mắt, thở dài: “Không vấn đề gì, nhưng chắc em không tham gia tiệc rượu được rồi, em... Thứ sáu tuần này phải về thôn khảo sát.”

“Có thể đẩy cuộc hẹn xuống mà.”

Cậu mở mắt, cười khỏ lắ lắ đầu: “Việc này vốn không liên quan gì đến bí thư thành ủy, đừng vì em mà thay đổi thời gian, hơn nữa nếu để mấy nhà đầu tư này đợi lâu, rất có thể sẽ khiến họ nghĩ mình lạnh nhạt, nhờ ảnh hưởng đến tiến độ công việc thì hỏng.”

Tôi biết cậu ấy buồn bực trong lòng, một người hay ghen như vậy, đi trên đường có người liếc tôi thêm một lần còn ăn giấm cả buổi sáng, giờ không biết trong lòng chưa đến mức nào rồi.

Tôi nhìn cậu ấy, sắc mặt đã trở về vẻ bình tĩnh.

Đây là thái độ chuẩn mực của những người lớn lên trong đại viện, vui giận không tỏ, thủ đoạn tốt nhất để che giấu nội tâm yếu đuối.

Nhưng cậu ấy càng bình tĩnh tôi lại càng đau lòng, một người sắc sảo khôn khéo như vậy lại luôn nghĩ cho tôi, dù chịu tổn thương đến mấy cũng không trách tôi một tiếng.

Tôi đứng dậy xoa đầu cậu ấy: “Buồn thì nói với anh, đừng cố chịu đựng.”

Cậu ấy ngẩng đầu, vành mắt đỏ lên, cậu nhanh chóng cúi đầu dùng mu bàn tay quẹt ngang mắt một cái, sau khi ngẩng lên lại đổi sang vẻ mặt hung dữ, kéo tôi lại gần, cắn một miếng vào cổ tôi: “Bông hoa này có chủ rồi.”

“Ừm.”

“Không được ngó ngang đến cái chậu khác.”

“Ừm.”

“Nếu em phát hiện ra anh và Hà Tịnh còn vương vấn gì, em sẽ...”

Lâu rồi không thấy bộ dạng trẻ con này, tôi tràn trề hứng khởi chờ câu sau của cậu ấy, kết quả áp ứng hồi lâu cũng không nghĩ ra phải làm gì, cuối cùng gục đầu xuống cánh tay tôi, lẩm bẩm: “VẬY em cũng không chia tay đâu.”

Tóc cậu ấy chạm lên mu bàn tay tôi, ngứa vào tận trong tim, tôi vươn tay phải luồn qua mái tóc đen của cậu ấy: “Sẽ không.”

Thẩm Tu Thần yên tâm cọ cọ: “Anh nói sao em cũng tin.”

Sau đó cậu ấy không tỏ ra một chút bất mãn nào nữa, sáng sớm cần nấu cơm thì nấu cơm, cần dọn dẹp thì dọn dẹp, nhưng chúng tôi chung sống đã nhiều ngày, cậu ấy vui thật hay giả vờ tôi vẫn phân biệt được.

Ở trước mặt tôi cậu ấy luôn thích mềm không thích cứng, nhìn cậu ấy như vậy tôi cũng mềm lòng, hai ngày trước khi cậu ấy đi công tác tôi đã đặt chỗ tại một quán rượu suối nước nóng.

Thẩm Tu Thần gần như run rẩy đưa tay ra nhận vé, sung sướng đến mức quá nửa đêm vẫn không ngủ được, mò dậy thử quần áo, tôi kéo cậu ấy lại: “Có phải đi gặp phụ huynh đâu, em kích động cái gì.”

Thẩm Tu Thần chu mỏ: “Đúng vậy, lần trước về thủ đô gặp ông nội anh, em đã thay quần áo cả một ngày, chỉ sợ có chỗ nào không ổn làm ông cụ phật lòng.”

.”...”

Tôi hơi buồn cười, cũng hơi chua xót, muôn vàn lời muốn nói hợp thành một nụ hôn sâu: “Không cần thử, ngủ đi.”

Thẩm Tu Thần ngoan ngoãn nằm xuống, yên tĩnh một lát, rồi lại bắt đầu như cá bị ném vào chảo dầu, lật qua lật lại, sột sà sột soạt, tôi đành phải ôm chặt cậu ấy: “Muốn nói gì thì nói thẳng.”

Màn đêm sâu lắng, mùa đông đã đưa phiền là vàng cuối cùng ra đi, cái bóng cô linh hắt lên rèm cửa sổ, vẽ ra quỹ tích của gió.

Dường như qua thật lâu, phiền lá đó nghiêng trái ngã phải, cuối cùng khi cơn gió quyết định rời đi, nó mới rớt hẳn xuống, tôi hơi buồn ngủ, suy nghĩ giống như phiền lá đó, dần dần chìm xuống.

Thẩm Tu Thần nhúc nhích, mở miệng nói: “Đây là lần hẹn hò đầu tiên của chúng ta.”

Tôi mơ màng đáp lại một tiếng: “Ồm.”

“Em vui lắm.” Cậu ấy gần như ghen ngào: “Vui lắm.”

Tôi thực sự buồn ngủ không chịu nổi, trước khi ý thức hoàn toàn chìm vào bóng tối, mơ hồ nghe thấy cậu ấy nói bên tai: “Cảm ơn anh, Dung Xuyên.”

Tôi tưởng rằng sự hào hứng của Thẩm Tu Thần chỉ là nhất thời, dù sao bao năm qua, có sóng to gió lớn nào chưa từng gặp, đâu phải tôi chưa thấy bộ dạng lúc cậu ấy cầm bản thiết kế thẳng thừng bàn việc cướp dự án của tôi, kể cả khi cậu ấy nghiêm nghị dạy dỗ cấp dưới đến tái mét cả mặt tôi cũng thấy rồi, nhưng cậu ấy luôn có cách vượt ra khỏi tầm kiểm soát của tôi, hôm nay, cậu ấy dậy lúc bốn giờ sáng.

Mắt hai tiếng đồng hồ để thử hết đồ trong tủ quần áo, rồi thêm nửa tiếng nữa để lau rửa chiếc Phaeton không dính một hạt bụi trong gara, sau đó dọc đường mở nhạc nhẹ cho đến lúc tới quán rượu suối nước nóng, gấp gáp đặt hành lý xuống móc ra một hộp bao cao su.

” ... ”

Cậu ấy nói đến là hùng hồn: “Một ngày đầy kỉ niệm như thế này tất nhiên phải làm chuyện lưu lại kỉ niệm rồi.”

Chắc là mùa phát tình của Thẩm Tu Thần đến rồi, máu cung cấp cho não đều chảy xuống hạ bộ hết cả.

Tôi trợn trắng mắt, tự đi thay áo choàng tắm một mình.

Cậu ấy không đạt được mục đích, ủ rũ cởi quần áo.

Mặc dù đã nhìn vô số lần, nhưng vẫn không thể không thừa nhận, dáng người của cậu ấy rất đẹp, không giống những thân hình đầy cơ bắp thô to như luyện tập trong phòng gym, các bắp thịt của cậu ấy khá vừa phải và cân xứng, trông cực kì thon gọn rắn chắc.

Chúng tôi vào suối nước nóng, sương mù bốc lên che khuất tầm nhìn, tất cả đều mơ mơ hồ hồ, cậu ấy ở trong bồn tắm đôi cách tôi chưa đầy năm mét, trông gợi cảm đến kì lạ.

Nước từ trên hòn giả sơn đổ xuống, núi nhấp nhô cản lại hơi nước trong suối, bông bành, mơ hồ.

Khô nóng, khát vọng không thể nói rõ.

Tôi liếm môi.

Bỗng có tiếng nước róc rách, người đối diện đứng dậy đi nhanh tới, nước bắn tung tóe, ánh mặt trời phủ xuống tỏa ra tia sáng ngũ sắc, cậu ấy bước đến bên cạnh tôi, cúi xuống cắn môi tôi, triền miên quần quýt, giọng nói khàn khàn: “Lần này không thể trách em được, là anh quyến rũ em trước.”

” ... ”

Được rồi, làm thì làm, lần này cậu ấy đi công tác những mười ngày, từ khi ở bên nhau chúng tôi chưa từng xa nhau lâu đến vậy, bỗng nhiên mấy ngày không gặp... cũng thấy hơi nhung nhớ.

18. Chương 18

Edit: Kogi

Vì dự án được đẩy mạnh, tháng mười hai của tôi và Thẩm Tu Thần đều trôi qua trong bận rộn và vội vàng, tôi vừa làm xong một công đoạn, lại đến Thẩm Tu Thần quay cuồng, tuy hai chúng tôi làm việc cùng một nơi, nhưng không thường xuyên gặp nhau, lần này để làm cậu ấy vui lòng, tôi đã đặt phòng khách sạn, đây đúng là một lần hiếm hoi chúng tôi được ở chung với nhau.

Có lẽ cậu ấy cũng kìm nén quá rồi, hôm qua kéo tôi từ bồn tắm vào phòng ngủ, giữa chừng ăn một chút, sau đó lại cuốn vào nhau, cuối cùng cả hai đều rơi vào tình trạng kiệt sức, đến rèm cửa sổ cũng không buồn kéo, nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm tỉnh dậy đã là mười giờ hơn, không có rèm cửa che chắn, ánh mặt trời chiếu thẳng vào, có lẽ hôm nay cũng là một ngày đẹp trời. Thẩm Tu Thần gối đầu nằm nghiêng, chắc vẫn chưa tỉnh, tôi cũng lười dậy, thế là cứ vùi trên giường, hưởng thụ sự an nhàn khó có được trong mấy tháng nay.

Thực ra hôm qua tôi không nên để mặc cậu ấy làm tới, tôi không phải người quan hệ bữa bãi, có thể nói là đời sống tình dục tương đối điều độ, nhưng mà... tôi lại không muốn nhận.

Tôi mượn ánh nắng mặt trời ngắm người trong lòng, làn da là màu tiểu mạch khỏe mạnh, sống mũi cao thẳng, lông mi không phải kiểu cong dài mà là thẳng dài, đôi môi hoàn mỹ, rất thích hợp để hôn, dù tôi đã gặp qua vô số nam thanh nữ tú, cũng phải thừa nhận rằng ngoại hình của cậu ấy cực kì nổi bật, rất có sức hấp dẫn.

Một người ngang ngạnh như vậy, tưởng tôi đã quên chuyện quá khứ nên không hé một lời, thà dùng cách thức vụng về để thu hút sự chú ý của tôi cũng không chịu nói ra sự thật.

Nghĩ như vậy, hình ảnh bé gao nếp đỏ hồng mắt liên tục hỏi tôi “Anh ơi anh có trở về không” và Thẩm Tu Thần của bây giờ chồng chéo lên nhau.

Tôi hơi buồn cười, trái tim như bị cọng lông cọ nhẹ qua, vừa nhột vừa thoải mái.

Gần hai mươi năm qua, tôi luôn coi cậu ấy là kẻ địch, đối xử lạnh lùng, không biết cậu ấy mang tâm trạng gì khi nhìn tôi rời đi, lần này đổi lại là tôi đưa tiễn cậu ấy.

Sự phóng túng ngày hôm qua... vừa là vì có chút áy náy, vừa là để trấn an thì đúng hơn.

Chăm chú ngắm nghía không biết bao lâu, tôi nhận ra vành tai người trước mắt dần dần đỏ lên.

Tôi vỗ vỗ hông cậu ấy: “Tỉnh rồi thì dậy xuống ăn cơm thôi.”

Thẩm Tu Thần được thể nhích lại gần, tôi nhạy cảm phát hiện ra cậu ấy cương rồi, còn nở nụ cười ranh mãnh, cố ý ghé vào tai tôi dụ dỗ: “Ngài Dung mới sáng sớm ra đã ngắm tôi kĩ thế, giờ tôi thành ra thế này, liệu có phải ngài nên chịu trách nhiệm dập lửa hay không?”

Tôi ngẫm nghĩ một chút, cuối cùng vẫn từ chối: “Tối nay đi rồi, đường xá lại xa, em không chịu được đâu.”

“Chịu được mà.” Vẫn tiếp tục dụ dỗ.

Bị cậu ấy cọ xát một trận, bữa trưa coi như không ăn uống gì nữa, tôi kiên quyết đẩy ra: “Tự xử đi”, sau đó đi thẳng vào phòng tắm tắm rửa.

Lúc tôi đi ra, Thẩm Tu Thần đang ngồi tựa ở đầu giường, để trần nửa người trên, không biết đang nghĩ gì. Trông thấy tôi liền bước nhanh xuống, hai ba bước đã đi đến bên cạnh tôi.

Từ cổ đến bắp đùi toàn là những vết tích tình dục, đầu ngực vẫn hơi sưng do tối qua bị chà đạp quá mức, vừa gặp không khí lạnh liền cứng lên.

Cậu ấy ôm cổ tôi, giận mà không nổi xuống tay quá nặng, đành phải cắn môi dưới của tôi: “Lẽ nào cơ thể em không có một chút sức hấp dẫn nào đối với anh à?”

Tôi nheo mắt cậu ấy: “Ngài Thẩm tưởng tôi là người thích ép buộc bản thân sao? Nếu không vì thích ngài, dù ngài có quần riết lấy, tôi cũng không thèm làm với ngài một lần nào đâu.”

Thẩm Tu Thần nheo mắt, hưởng thụ mỉm cười: “Anh...”, ngừng lại một chút, “Anh như bây giờ thật khiến em hưng phấn không chịu nổi mà.”

“Chỉ muốn anh tiến vào, làm em mụ mị đầu óc, ngoại trừ thở dốc ra thì không thể làm gì khác.” Cậu nhướng mày, đôi mắt đen nhánh tràn ngập dục vọng: “Lẽ nào anh không muốn?”

Ngọn lửa mãi mới dịu xuống lúc ở trong phòng tắm lại bùng lên, dường như tôi bỗng hiểu ra vì sao cậu ấy lại cố gắng muốn làm tình với tôi đến thế, tôi vừa giận vừa buồn cười, cuối cùng chỉ có thể phẫn nộ nheo

má cậu ấy: “Em không cần phí công vất kiệt anh, nếu anh đã ở với em, thì tuyệt đối sẽ không rung động với người nào khác.”

Cậu ấy hạ tầm mắt, trầm mặc một lúc lâu rồi nói: “Em tin anh. Chỉ là em... khó chịu.”

“Ừ.”

“Cái cô Hà Tịnh đó rất đáng ghét.”

Cậu lặp lại như để nhấn mạnh: “Rất đáng ghét.”

“Hửm?”

“Trước đây rõ là cô ta theo đuổi anh trước, anh suýt nữa thì trở mặt với nhà họ Dung, cuối cùng cô ta lại dùng dùng bỏ đi.”

Tôi vuốt nhẹ tóc cậu ấy: “Đều là chuyện quá khứ rồi.”

Cậu ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn tôi: “Em sẽ không như vậy, danh dự, quyền lợi đối với em đều không quan trọng bằng anh.”

Cậu ấy cách tôi quá gần, tôi thậm chí còn nhìn thấy lông tơ trên mặt cậu ấy bị ánh nắng nhuộm vàng, toàn thân như tỏa ra những tia sáng rực rỡ mà ấm áp.

Tôi hôn nhẹ lên mắt cậu ấy: “Được.”

Khách sạn suối nước nóng xây dưới chân núi, trước khi chia tay, tôi lái xe men theo đường mòn bao quanh núi, cùng cậu ấy leo lên sườn núi.

Mấy ngày trời nắng làm tan phần lớn tuyết, màu sắc của thành phố cuối cùng cũng gạt đi màu trắng xóa, các công trình kiến trúc, có màu xanh màu xám, còn có mấy tòa nhà xây dở, cần trục tháp màu da cam lặng lẽ đứng yên bên cạnh. Nhìn gần hơn là những ngôi nhà thấp bé, màu sắc cũng mộc mạc hơn nhiều, trước ngôi nhà thường có ba bốn mẫu đất xếp hàng ngay ngắn sau khi được thu gặt.

Khắp thành phố Liêu Dương, những nơi chưa bị thành thị xâm lấn vẫn còn rất nhiều, thôn Đồng gia sắp trở thành dĩ vãng, nhưng còn những thôn làng khác thì sao? Vận mệnh của chúng sẽ như thế nào? Liệu có một ngày, chúng cũng bị khai phá, sau đó nhanh chóng phát triển, trở thành một ấn kí trong lịch sử hay không? Những hồi ức đẹp đẽ của dân làng, cuối cùng sẽ dần bị chôn vùi giữa cơn lũ của công cuộc đô thị hóa chăng?

Vậy thì tất cả những gì chúng tôi đang làm rốt cuộc là đúng hay sai?

Thẩm Tu Thần lặng lẽ ngoắc lấy ngón út của tôi: “Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.”

Gió núi lạnh thấu xương, tuyết đọng giữa từng tầng lá thông, sức sống dồi dào và sự già cỗi đan vào nhau.

Tôi nắm chặt tay cậu: “Ừ, rồi sẽ ổn thôi.”

Tài xế bấm còi ra hiệu hai tiếng, xe đón Thẩm Tu Thần đến rồi.

Tôi giúp cậu ấy sắp xếp hành lý, định nhìn cậu ấy đi khuất, nhưng cậu cản lại: “Anh đi trước đi, em quen nhìn bóng anh rồi đi rồi.”

Cuối cùng vẫn là tôi lái xe đi trước.

Trên đường, tôi nhận được tin nhắn của cậu ấy:

Chăm sóc tốt cho bản thân, anh là của em.

Tôi mỉm cười, nhắn lại cho cậu ấy một khuôn mặt cười.

Những việc cần hoàn thành còn rất nhiều, khoảng thời gian đa sầu đa cảm có Thẩm Tu Thần ở bên, vậy là đủ rồi.

19. Chương 19

Edit: Kogi

Ngày thứ ba sau khi Thẩm Tu Thần đi công tác, thủ đô truyền ra một chuyện động trời —

Gia chủ nhà họ Viên – Vu Lăng Thần đột phát bệnh tim, cấp cứu không qua khỏi, Viên Phong chính thức trở thành gia chủ đời thứ ba của Viên gia.

Người tên Viên Phong cũng tầm tuổi tôi, lại có hậu thuẫn từ gia tộc, sớm được cất nhắc lên trung ương, tài năng và thực lực tuy vẫn có, nhưng khó tránh khỏi còn chút bông bột, lần này người tiền nhiệm có vẻ hơi gượng ép khi đưa hắn lên làm gia chủ.

Ông nội vì điều này mà gọi điện cho tôi nhắc tôi đề cao cảnh giác: “Gia chủ nhà họ Viên tuy đã qua đời, nhưng chỗ dựa của nhà họ Viên, Viên thượng tướng vẫn còn đó, chỉ cần Viên Phong làm theo chỉ dẫn của lão ta, tình thế chưa chắc đã có gì thay đổi.”

Tôi gật đầu đáp phải, nhưng trong lòng lại cảm thấy Viên Phong không phải loại người sẽ ngoan ngoãn nghe sai bảo.

Cứ nhìn lại buổi tiệc đón gió mà Trình Hồng Vũ tổ chức cho tôi thì biết, Viên Phong không mời mà tới, đủ hiểu là người này vẫn còn nông nổi thế nào, nếu suy nghĩ chín chắn hơn, đáng lẽ hắn phải biết một mình xông lên sẽ ở vào vị trí rất bất lợi, sau đó bị chúng tôi làm cho nhục nhã, nổi giận dưng dưng bỏ đi.

Vậy nên lần trao quyền gia chủ này, làm không tốt sẽ trở thành một cơ hội ngàn năm có một.

Tôi sai người tiếp tục theo dõi chặt chẽ động tĩnh của nhà họ Viên, sau đó cúp điện thoại, cài cúc cổ tay áo, kiên nhẫn thắt từng vòng cà vạt, cuốn, cuộn vòng, xuyên vào, thắt thành hình tam giác đều.

Tôi ngẩng mặt nhìn vào gương, chỉnh lại cà vạt sao cho nó nằm giữa cúc áo thứ ba và thứ tư.

Kẹp cà vạt bằng vàng đơn giản, tao nhã, hơi lóe ánh sáng lạnh.

Tôi vuốt chiếc kẹp cà vạt, bỗng thấy hơi nhớ Thẩm Tu Thần cách xa mấy trăm cây số.

Đây là do Thẩm Tu Thần gửi đến hôm Giáng Sinh, bên trong chiếc hộp được đóng gói cầu kì còn có một tấm thiệp xanh lam hoa văn in chìm, bên trên viết một hàng chữ “Em hôm nay mới phát hiện. Rất muốn ăn cá chép chua ngọt sẽ nhận ra cá chép hấp cũng rất ngon. Nhớ mãi không quên thường giống như dãy núi Tần Lĩnh dài vô tận. Anh nếu như nuôi mặt trời, vậy em nguyện hái sao tặng anh.”

Thẻ chữ Khải nghiêm chỉnh mà khoáng đạt, có điều nội dung khiến người ta hơi khó hiểu.

Buổi tối cậu ấy gọi điện cho tôi nói về chuyện này, cuối cùng lúc tôi sắp tắt máy chuẩn bị đi ngủ, cậu ấy đột nhiên háng giọng, giọng nói vừa trầm ấm vừa gợi cảm:

“Anh biết không, con người ta khi xấu hổ thường giấu nỗi lòng ở từ đầu tiên mỗi câu đó.” (*)

(*) Mỗi chữ đầu trong thiệp Thẩm Tu Thần viết ghép lại sẽ thành “Em rất nhớ anh.” Đó là lý do đoạn Thẩm Tu Thần viết trong thiệp rất lung củng, nên mình cũng phải dịch lung củng theo (/ _)

“ ... ”

Đêm đó ánh trăng rất đẹp, có lẽ vàng trắng Natsume Soseki (*) nhìn thấy cũng chỉ đến vậy mà thôi.

(*) Natsume Soseki là một học giả nổi tiếng trong lĩnh vực văn học của Nhật Bản. Để hiểu được câu nói của Dung Xuyên các bạn đọc thêm tại đây: <s://japo /contents/doi-song/bon-mua/42208.html>

Tôi sờ chiếc kẹp, cảm giác tê dại dọc theo đầu ngón tay chạy thẳng vào tim.

Dường như người ấy vẫn còn ở bên cạnh, chuẩn bị mặc vest đen, nâng ly rượu mỉm cười với tôi giữa bữa tiệc linh đình.

Tôi tự giễu lắc lắc đầu.

Mà Thẩm Tu Thần về đúng dịp Tết Nguyên Đán, đợi qua giai đoạn bận rộn này, tôi cũng phải đi mua quà cho cậu ấy mới được, năm mới tặng cho cậu ấy, rồi nói mấy lời yêu thương gì đó, có lẽ... cũng không tệ.

Tôi mỉm môi. Người phục vụ bên cạnh hiểu ý đi lên giúp tôi đẩy cánh cửa hội trường lớn.

Tôi đi lên phát biểu một đoạn diễn văn đơn giản mang tính tượng trưng rồi lui xuống, bắt chuyện với mấy nhà kinh doanh đang vây quanh, tôi nhìn đồng hồ, cũng sắp rồi, quả nhiên chưa đầy ba phút điện thoại đã đổ chuông, là trợ lý.

“Những người phản đối ở thôn Đồng gia đến gây sự.”

Đúng vậy, một chiêu cũ rích nhưng luôn hữu hiệu.

Tôi lịch sự mỉm cười với những người xung quanh, tìm một góc khuất vắng người, bình tĩnh hỏi: “Có bao nhiêu người?”

Trợ lý chần chờ một chút, hình như đang nhớ lại, sau đó đáp: “Mười lăm người.”

Thủ đoạn của nhà họ Viên khá lắm, mấy tháng gần gũi mà đã kích được từng ấy người thay đổi thái độ.

Tôi gõ ngón tay lên mặt bàn, ra vẻ nghiêm trọng: “Biết rồi, một lúc nữa tôi về.”

Toàn bộ quá trình mặc dù không kéo dài, nhưng cũng đủ để kẻ có dã tâm nào đó tiếp tục kế hoạch của hắn.

Hạng mục công việc cụ thể trong bữa tiệc rượu lần trước được tôi giao hết cho Ngô Trình Dũng – người cùng tôi đến thôn Đồng gia lo liệu, anh ta tương đối đáng tin cậy, coi như tận tâm tận sức.

Tôi nhìn quanh một vòng.

Thực đơn màu trắng ngà, hoa văn màu xanh in ở viền, mép ngoài được bao bằng kim tuyến nhạt màu, trông rất hòa hợp với không khí hội trường.

Trên bàn đều được đặt một chiếc giỏ bện tinh tế, bên trong có quạt đàn hương, các loại đồ ăn vặt như đậu phộng, kẹo lạc, kẹo bơ, tất cả được bọc trong giấy trong suốt, vừa nhìn đã thấy ngon mắt.

Vì vậy, nếu tôi nhất định phải rời đi trước, giao lại nơi này cho Ngô Trình Dũng là sự lựa chọn thích hợp hơn cả.

Tôi liếc môi. Viên gia ơi là Viên gia, thuốc an thần dâng lên tận tay rồi, tiếp sau đây tôi sẽ chống mắt lên chờ thủ đoạn của các người.

Ngô Trình Dũng hốt hải đi tới, lo lắng hỏi: “Có... có chuyện gì sao? Nhà đầu tư đang tìm anh.”

Tôi cong ngón tay gõ lên mặt bàn, lơ anh ta một lát, sau đó mới nặng nề nói: “Không phải chuyện lớn, nhưng tôi vẫn phải đi trước.”

“...”

“Ở đây giao lại cho anh.” Tôi vỗ vỗ vai anh ta: “Xử lý cho tốt.”

Đã “vô tình” để lộ cho các người tin tức rồi, các người định làm gì đây?

Hay phải nói là, Viên Phong vừa tiếp quản nhà họ Viên sẽ ứng phó ra sao?

Tôi đứng tại chỗ, cách ly mình với hội trường ồn ào náo nhiệt bằng cái bóng đổ của chính mình, xung quanh những người đang đi lại là hàm răng sắc nhọn chực chờ của quyền lực và tiền tài chỉ chờ cắn nuốt bọn họ.

“Ngô Trình Dũng ư, anh ta thì biết làm gì chứ?”

Hà Tịnh búi tóc, chỉ dùng một chiếc cặp thạch anh quấn đại lên, vài sợi tóc đen rủ xuống bị vén ra sau tai, trông quynh rũ mà vẫn tao nhã.

Ngón tay trắng nhợt nhạt của cô đóng đưa ly rượu trong tay: “A Xuyên, em ngày càng không nhìn thấu được anh.”

Tôi mỉm cười không phủ nhận.

“Người tên Ngô Trình Dũng này có vấn đề, đáng lẽ em nên nói trước với anh, nhưng anh luôn dẫn anh ta đến thôn Đồng gia cùng, bây giờ lại giao hết nơi này lại cho anh ta...”

Tôi vươn tay nâng ly rượu champagne lên, chất lỏng màu vàng kim sóng sánh bên trong: “Hà Tịnh, mệnh lệnh nhà họ Dung truyền cho tôi là, tìm cơ hội, cố gắng giành được thắng lợi cuối cùng.”

Cô sững sốt: “Vậy là... anh đang tạo cơ hội?”

Tôi mỉm cười nhấp một ngụm champagne.

Ánh mắt cô trở nên phức tạp: “Như vậy có hơi mạo hiểm.”

“Không nắm chắc năm phần trở lên tôi đã không dám làm.” Tôi cắt lời cô ta: “Cô nghĩ trước khi buổi tiệc rượu này được tổ chức, tôi đã đàm phán với bao nhiêu nhà đầu tư rồi?”

“Chẳng qua Ngô Trình Dũng chỉ đang giúp tôi lọc những người không dùng được ra mà thôi.”

“Vừa có thể khiến nhà họ Viên tưởng mình nắm được đằng chuôi mà đắc chí, vừa có lợi cho tôi, tội gì không làm?”

Tôi đặt ly rượu lên bàn, tiếng vang nhẹ không hề gây ra bất cứ sự chú ý nào giữa tiếng người trò chuyện ồn ào.

“Phó tổng Hà, tôi còn có việc phải xử lý, xin phép.”

Tác giả: Thông báo

Ặc... Tôi đang trong giai đoạn điên cuồng chỉnh sửa truyện, cảm ơn các tiểu thiên sứ đã ủng hộ áng văn này chụt chụt chụt.

Như đã thổ tào trên weibo, logic truyện thực sự rất khô khan khó nuốt, không quen viết chính đấu, cảm giác càng viết càng miễn cưỡng... Vì vậy chỉ có thể cố gắng chỉnh sửa dần dần...

Chờ tôi chỉnh xong thì quay lại xem nhé huhu, đại khái tôi muốn ẩn thân vừa sửa truyện vừa sống khổ hạnh một thời gian qwq.

20. Chương 20

Edit: Kogi

Vốn dĩ tôi cũng cho rằng giao phó mọi việc cho Ngô Trình Dũng nhìn như hơi thiếu ổn thỏa nhưng thực ra rất kín kẽ, có điều trước khi đi bị Hà Tịnh nói như vậy, trong lòng lại có chút lo lắng.

Tài xế thấy tôi không vui nên không dám nói nhiều, tôi nhìn đèn đường thành phố lướt qua cửa sổ xe, bỗng dưng ngày càng nồm nóng bất an.

Nếu lúc này có Thảm Tu Thần bên cạnh thì tốt.

Giống như quả bóng cao su rơi xuống hố sâu, cùng với cảm giác thấp thỏm tăng lên, ý muốn này cũng ngày càng mãnh liệt.

So với việc đi tìm bạn bè đáng tin cậy để bàn bạc, tôi y lại vào Thảm Tu Thần hơn sao?

Tôi bị ý nghĩ này làm cho bất lực, nhưng không thể không thừa nhận rằng đây là sự lựa chọn tốt nhất lúc này.

Rốt cuộc đã xảy ra vấn đề ở đâu? Nếu là nhà họ Viên, tôi sẽ làm như thế nào?

Tất cả thuận buồm xuôi gió, khó bảo đảm nhà họ Viên sẽ không nghi ngờ, nhưng Ngô Trình Dũng cũng chỉ giả vờ từ chối rồi lập tức tiếp nhận trọng trách tôi ném cho, bọn họ sẽ có âm mưu gì đây...

Đáp án xuyên qua từng lớp sương mù, dần trở nên rõ ràng —

“Có thể cho đấu thầu.”

Giọng nói của tôi và Thẩm Tu Thần lồng vào nhau.

“Trong danh sách khách mời của cục trưởng Ngô có người của nhà xây dựng không?”

Đạo này suôn sẻ quá làm tôi hơi sơ suất rồi, tôi thở dài: “Có, có ba công ty, ngoại trừ Công ty xây dựng Hoa Nam của Hà Tịnh ra, còn hai công ty không rõ nguồn gốc.”

Khác với trực tiếp chỉ định công ty xây dựng, nếu tiến hành đấu thầu, trong tình huống bình thường, báo giá dự thầu sẽ trở thành yếu tố quyết định. Hai công ty xây dựng đó nhất định có một công ty thuộc về nhà họ Viên, còn một công ty khác chắc là bổ sung cho đủ quân số.

Là tôi thất sách, nếu tôi vẫn có mặt ở hội trường, nhất định tôi sẽ dốc hết sức ngăn cản khả năng đấu thầu phát sinh, nhưng giờ Ngô Trình Dũng đã cầm cờ hiệu, hướng đi của mọi chuyện nằm ngoài tầm kiểm soát của tôi rồi.

“Thứ bọn họ muốn chỉ là toàn quyền bày mưu đặt kế.” Thẩm Tu Thần thở dài.

Đúng là đi sai một quân cờ thì hỏng cả bàn cờ, nhà họ Viên khởi nghiệp từ kinh doanh, nhà họ Dung và nhà họ Thẩm so ra vẫn còn kém hơn một chút, lần này bọn họ lại chuẩn bị kĩ càng, còn Hà Tịnh, mặc dù là phó tổng giám đốc, nhưng Công ty xây dựng Hoa Nam dù sao cũng không phải xí nghiệp gia tộc của bọn họ, cô ta muốn giúp tôi cũng chỉ là hữu tâm vô lực, dù sao chẳng nữa cô ta cũng không thể đặt mình ra khỏi lập trường của một thương nhân, “thương nhân không mua bán lỗ vốn”, đây là chuyện bình thường.

Nếu nhà họ Viên nhận thầu, tình huống tôi không muốn thấy nhất chắc chắn sẽ xảy ra, phá bỏ ác ý, dư luận xã hội nổi lên, tiếng phản đối đầy rẫy, cuối cùng là kéo dài vô thời hạn, công việc kết thúc một cách qua loa.

“Đi tìm Hà Tịnh bàn bạc xem.” Thẩm Tu Thần an ủi: “Mặc dù không cam lòng, nhưng đưa ra quyết định khiến sau này anh không phải hối hận quan trọng hơn.”

“Không sao đâu, em vẫn sẽ luôn ở bên anh, năm năm, mười năm, chỉ cần anh còn cần đến em.”

Âm thanh xe cộ lướt nhanh qua, tiếng cười đùa của những người đi đường, những âm thanh hỗn tạp bỗng rút xuống như thủy triều, giọng nói của Thẩm Tu Thần được phóng đại tựa như một chiếc khiên chắn vững vàng.

“Thật không biết nên cảm thù cục trưởng Ngô đã cướp miếng thịt béo bở này hay là nên cảm ơn anh ta nữa.” Hà Tịnh ngồi trên ghế sofa mềm mại tao nhã thưởng thức một ấm trà, chén trà màu trắng ngà và bàn tay trắng nõn của cô cực kì tương xứng: “Dù sao nếu không có anh ta, chắc em cũng không được mời đến nhà thị trưởng Dung tham quan.”

Nếu vẫn là đối tác tương lai, buổi trao đổi hôm nay đáng lẽ nên xảy ra trong phòng làm việc, người phụ trách dự án và người xây dựng công trình tiến hành thảo luận, tất nhiên không ai rảnh để tán gẫu, nhưng giờ có biến, Hà Tịnh lui xuống đóng vai thương nhân, vì vậy bối cảnh bình thường không còn thích hợp nữa. Phòng bao, quán cà phê sộ tai vách mạch rừng, Liêu Dương chẳng có nơi nào có thể yên tâm, nghĩ đi nghĩ lại, đành phải sắp xếp ở nhà riêng.

Hà Tịnh đặt chén trà xuống bàn trà, nhìn quanh một vòng.

Căn hộ này được tôi mua hồi mới đến Liêu Dương, màu chủ đạo là màu xám và trắng, vốn chỉ là chỗ dừng chân tạm thời, nhưng Thẩm Tu Thần lại cực kì thích mua sắm đồ trang trí cho ngôi nhà. Trước đây còn chuyển hết năm chậu hoa từ nhà cũ tới, hai chúng tôi vì nó mà bận rộn suốt cả buổi tối mới coi như sắp xếp hợp lý. Hơn nữa tôi không bao giờ làm những việc như trang trí nhà cửa hay nấu ăn, không phải vì lý do nhàm chán như “quần tử xa nhà bếp” gì đó, chỉ là Thẩm Tu Thần tưởng câu đùa “Nếu em chịu làm việc nhà thì anh có thể cân nhắc cho em vào ở” là thật, mặc dù sau này tôi đã bảo cậu ấy không cần làm thế nhưng cũng vô ích, cậu ấy luôn sắp xếp nhà cửa gọn gàng đâu ra đấy.

Bây giờ nhìn lại, chậu hoa lan xanh ngọc trên kệ, hộp giấy ăn màu hồng không tương xứng với sắc màu lạnh của ngôi nhà trên bàn trà, khay hoa quả luôn đựng hoa quả tươi... Hai con người tưởng như sang trọng ở với nhau, vậy mà lại có hơi thở của cuộc sống bình dị đời thường.

Hoặc phải nói là, cảm giác xa lạ mà quen thuộc này giống như con người Thẩm Tu Thần, cứ bất tri bất giác xâm nhập vào cuộc sống của tôi, đến khi bị ai đó nhắc nhở, mới bàng hoàng nhận ra sự tồn tại của cậu ấy.

“Xem ra anh và Thẩm đại thiếu chung sống cũng không tệ.”

Tôi mỉm cười: “Nhà cậu ấy đang sửa, qua ở chung với tôi.”

Hà Tịnh vuốt mép chén trà, lại quan sát một vòng, cuối cùng cười khỏ, nói: “A Xuyên... Bây giờ em cũng là người anh không tin tưởng rồi.”

Tôi không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Hà Tịnh cúi đầu: “Người thủ đô thích gọi cậu ta là Thẩm chó điên, chắc anh cũng biết rồi nhỉ.”

Tôi gật đầu, tỏ ý mình đã biết.

“Bởi vì Thẩm thiếu là một trong số ít người không coi gia tộc ra gì, chạm vào vẫy ngược của anh ta, dù là địch hay bạn, chỉ cần có cơ hội trả thù, anh ta sẽ không dễ dàng bỏ qua.”

Tôi nhướn mày, ra vẻ hứng thú, trước đây khi thu thập tài liệu về đối thủ, tôi tưởng là câu ấy chỉ có thái độ này với kẻ thù, không người đến người cùng phe cũng vậy.

Giọng nói của Hà Tịnh hơi cay đắng: “Thủ đoạn anh ta dùng với anh lại rất dịu dàng.”

“A Xuyên, giá mà khi xưa em không bỏ đi.”

Tôi không trả lời cô ta, chuyện đến nước này, hối hận cũng chẳng còn nghĩa lý gì, bởi vì dù sao chẳng nữa, “hiện tại” đã xảy ra, cô bỏ đi, tôi không đợi, tất cả đều là chuyện đã qua, không thể nào thay đổi.

Nhất thời căn phòng lặng im như tờ, cuối cùng vẫn là Hà Tịnh phá vỡ bầu không khí xấu hổ, tự giễu nói: “Vốn tưởng là anh đối với anh ta là hứng thú nhất thời, vì anh em sẵn sàng tranh giành, nhưng bây giờ... Giờ người đó nhà anh chắc cũng yên tâm rồi, bảo anh ta đừng ngằm ngáng chân nhà họ Hà nữa, ứng phó với nhà họ Viên cũng đủ khiến nhà em lao đao rồi.”

Tôi bị Thẩm Tu Thần ngây thơ mà Hà Tịnh miêu tả chọc cười, đáp: “Tôi sẽ quản lý tốt người nhà mình.”

Đang nói dở, cửa nhà truyền đến tiếng lạch cạch, sau đó là tiếng bánh xe vali hành lý cọt kẹt, nhiều ngày trôi qua, Thẩm Tu Thần lại xuất hiện trong tầm mắt tôi. Cậu ấy vừa nhìn thấy tôi liền không giấu được vẻ vui mừng, nhưng quay sang bắt gặp Hà Tịnh thì lại đen sì mặt: “Phó tổng Hà, tôi nghĩ nên tranh thủ bàn bạc đi thì hơn, dù sao tôi và Dung Xuyên xa nhau lâu ngày, hai người yêu nhau còn nhiều chuyện để nói lắm.”

Còn cố ý nhấn mạnh hai chữ “người yêu”.

...

Chắc, ngây thơ.

Tác giả có lời muốn nói:

Ma cuồng ghen · Thẩm lên sân ^-^

21. Chương 21

Hà Tịnh nói hết những lời đó xong, dường như đã gỡ được nút thắt lớn nhất trong lòng, toàn thân hoàn toàn thả lỏng, thỉnh thoảng còn kể một số chuyện vui hồi học ở trường.

Thẩm Tu Thần gần như bám dính vào người tôi, tay phải túm vạt áo tôi, giống như một chú chó lớn bị xâm phạm lãnh địa đang nhe nanh giương vuốt với vị khách không mời.

Cứ tiếp tục như vậy thì trước khi bàn đến chính sự, chắc Hà Tịnh sẽ bị Thẩm Tu Thần đuổi ra ngoài mắt.

Tôi xoa đầu cậu trấn an, dùng ánh mắt ra hiệu cho Hà Tịnh không tán gẫu linh tinh nữa, hắng giọng nói: “Thẩm Tu Thần cũng về rồi, bàn chính sự đi.”

Hiển nhiên, Thẩm Tu Thần không cam lòng “thua Hà Tịnh một bước”, cậu đứng dậy, bất thành linh giật lấy cà vạt của tôi, hôn chụt lên môi tôi một cái như thể tuyên bố chủ quyền.

Từ lúc chạm môi đến lúc tách ra, tất cả xảy ra cực kì nhanh, sau đó Thẩm Tu Thần lại ngồi xuống, trôi chảy tiếp tục đề tài: “Phó tổng Hà, cái giá thấp nhất mà quý công ty có thể đưa ra là bao nhiêu?” Dứt lời, còn sợ tôi tức giận vì bị tập kích bất ngờ, quay sang liếc trộm tôi một cái.

Hà Tịnh vẫn chưa hoàn hồn sau hành động của Thẩm Tu Thần, nghe cậu hỏi vậy thì hơi ngây người, sau đó mới đáp: “Việc này tôi phải về xác nhận với tổng giám đốc đã, công trình lớn như vậy... ít nhất cũng phải để chúng tôi kiểm nhiều hơn là gửi ngân hàng mới được.”

Quả nhiên là vậy.

Tôi nói lỏng cà vạt, nhìn Hà Tịnh: “Cô nghĩ sao?”

“Mặc dù chúng ta thường có xu hướng coi giá cả là vấn đề mấu chốt, nhưng bằng đánh giá đấu thầu thì không chỉ có hạng mục này, thi công tổ chức thiết kế, uy tín của người đấu thầu, đẳng cấp chất lượng, thời hạn thi công vẫn vẫn. Tất cả gộp lại còn quan trọng hơn giá cả nhiều.”

“Ủy viên đánh giá đấu thầu là tôi và Thẩm Tu Thần, ít nhất cũng sẽ chiếm một ghế.”

Hà Tịnh gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, nói tiếp: “Hơn nữa về vấn đề giá cả, tuy chúng tôi không thể đưa ra cái giá thấp, nhưng quy tắc đánh giá lại không phải càng thấp càng tốt, bí thư Thẩm không ngại giúp tôi một tay chứ.”

Thẩm Tu Thần trầm ngâm một lát: “Việc định giá không phải do một mình tôi quyết định, tôi trụ ở đây chưa lâu bằng Tạ Tử Khải, mạng lưới quan hệ không bằng hắn, khó bảo đảm sẽ không xảy ra bất trắc, nếu định mức cuối cùng thấp hơn cái giá thấp nhất bên cô có thể chấp nhận, vậy thì dù biết cũng hết cách, trông chờ vào phương án này khá là mạo hiểm.”

“Vậy anh có ý kiến gì?”

Thẩm Tu Thần chỉ vào dòng chữ “Khi báo giá bình quân cao hơn giá thầu thấp nhất tạm thời, sẽ lấy bình quân hai giá một lần nữa, giá này sẽ là báo giá bình quân mới”, hỏi: “Có cách nào tăng số lượng người đấu thầu lên không?”

Tôi hơi hiểu ra ý định của cậu ấy. Nếu người nhà họ Viên dưới sự cầm đầu của Tạ Tử Khải ép giá thầu tạm thời xuống quá thấp, thì có thể lợi dụng báo giá của các công ty khác, kéo giá thầu bình quân lên cao hơn, vì vậy gia tăng số lượng người dự thầu là cần thiết.

Tôi đáp: “Chuyện này để anh giải quyết đi, bên chỗ Trình Hồng Vũ có mấy người đáng tin, nhưng anh cần một chút thời gian.”

Thẩm Tu Thần nghe thấy cái tên này liền nhú mày, cậu vốn đã ghen ghét Trình Hồng Vũ từ lâu, bình thường rõ là một người sáng suốt, nhưng hề nổi máu ghen là quên mất não, giám của ai cũng phải uống một chút, chưa không thể tả.

Tôi xoa xoa đầu cậu, lúc này Thẩm Tu Thần mới không cam lòng nói: “Chuyện mua chuộc hội đồng xét duyệt em có thể kéo dài một chút.”

Cứ như vậy, bước đầu tiên của phương án ứng đối đã được quyết định, ba chúng tôi thở phào một hơi, Thẩm Tu Thần gấp gấp trở về, chuyển đi dài khiến cậu có vẻ mệt mỏi, tôi bảo cậu ấy vào phòng thay quần áo, Hà Tịnh nhìn đồng hồ, cầm áo khoác đứng dậy: “Em phải đi rồi.”

Tôi tiễn cô ra huyện quan.

“Đúng là ngổn ngang cảm xúc, ngày xưa các anh đấu đá dữ dội như thế, không ngờ lại có ngày đến với nhau, có muốn dùng một cái ôm để an ủi bạn gái cũ tuyệt vọng không?”

Tôi khoanh tay nhìn cô.

Hà Tịnh chớp chớp mắt, sau đó mỉm cười gian xảo, bất ngờ vươn người lên ôm tôi, tôi ngoảnh lại nhìn, quả nhiên Thẩm Tu Thần đã thay quần áo xong đi ra, lúc này cậu ấy đang nhìn Hà Tịnh bằng ánh mắt như muốn giết người, tôi đẩy Hà Tịnh: “Tiếp tục khiêu khích cẩn thận chó dữ nhà tôi mất hết lí trí xuống tay với nhà họ Hà.”

“Chỉ một lần này thôi.” Giọng nói Hà Tịnh hơi nghẹn ngào, chất lỏng nóng hổi thấm vào áo sơ mi chạm vào da tôi, trước khi tôi kịp nhận ra là “cô đang khóc”, Hà Tịnh khẽ nói: “A Xuyên, tạm biệt”, sau đó dứt khoát rời đi không quay đầu lại.

Cô vẫn luôn như vậy, dù có ra đi cũng tỏ ra kiên cường, không để lộ vẻ yếu đuối trước mặt người khác.

Sau khi về nước, cô luôn cố gắng níu kéo khiến tôi có chút xa lạ, bởi vì dù năm xưa lựa chọn buông tay, tôi cũng không hề thấy cô rơi nước mắt, nhưng lúc này, ý nghĩ “Đây là Hà Tịnh mà mình từng biết” bỗng xuất hiện.

Sự ra đi của cô giống như đang lật giờ lại tuổi trẻ của tôi, câu chuyện chưa có hồi kết lúc này cũng được chấm một dấu chấm tròn.

“Rầm” một tiếng, cửa khép lại, đèn cảm ứng bị ngăn ở bên ngoài, huyền quan lại tối om. Thẩm Tu Thần ôm tôi từ phía sau, buồn rầu nói: “Không được phép hối hận.”

Tôi xoay người lại ôm cậu ấy. Thẩm Tu Thần cao xấp xỉ tôi, nhưng cậu ấy vẫn thích dụi đầu vào cổ của tôi, tôi nghiêng đầu nhìn xoáy tóc trên đỉnh đầu cậu ấy, trái tim trống rỗng vì Hà Tịnh nay đã được Thẩm Tu Thần lấp đầy từng chút một, tôi cười nói: “Sẽ không.”

“Dung Xuyên...?”

“Hửm?”

“Em sẽ luôn trân trọng anh, anh muốn gì em cũng sẽ cố gắng giành lấy cho anh, dù cuối cùng anh bỏ em đi thật xa thật xa, em vẫn sẽ tìm được anh.”

Tôi nâng mặt cậu ấy bằng cả hai tay, thời gian dài bên ba làm cậu ấy trông hơi tiêu tụy, hoặc là bóng tối khiến nỗi lo lắng bị kìm nén đã lâu bộc lộ ra ngoài. Đây là người yêu mà tôi luôn tự hào, cậu ấy kiêu ngạo lại ngang ngược, nhưng trước mặt tôi sẽ thu lại móng vuốt, lộ ra mặt yếu ớt mà chỉ có mình tôi thấy được.

Tôi dùng lòng bàn tay chạm nhẹ vào đôi môi của người trước mặt, đôi môi ấy không mềm mại như phụ nữ, mà có cảm giác cương nghị của đàn ông, một người có tính cách mạnh mẽ như vậy giờ phút này lại lấy tư thế của kẻ dưới để nhìn tôi, tôi hạ một nụ hôn sâu lên môi cậu ấy: “Chẳng phải em tìm được anh rồi sao?”

Nói xong câu này, cả hai im lặng vài giây, sau đó Thẩm Tu Thần như đã thú mất hết lý trí, cuống quýt ôm cổ tôi hung hăng gặm cắn.

Chuyện xảy ra sau đó, dưới sự dẫn dắt của Thẩm Tu Thần trở nên cực kì hỗn loạn, hai chúng tôi cuồng nhiệt làm ở chỗ huyền quan, không có thời gian dư thừa để nói chuyện, tiếng thở dốc, tiếng nước, tiếng va chạm thân thể đan xen vào nhau.

Cuối cùng khi đã kiệt sức, tôi vuốt ve cái đầu đang gối lên đùi mình: “Vụ xét duyệt một mình em gánh, chắc sẽ áp lực rất lớn.”

“Em chống đỡ được.” Thẩm Tu Thần vẫn giữ nguyên tư thế nhìn tôi, ánh mắt vừa kiên định vừa dịu dàng: “Dù sao em cũng là hậu phương của anh mà.”

22. Chương 22

Edit: Kogi

Lão cáo già Tạ Tử Khải chiếm trước tiên cơ cũng không quên ra vẻ ta đây, ngồi trong phòng làm việc của tôi cười híp mắt uống trà, ngồi ở một chiếc sofa khác là Ngô Trình Dũng.

Ngô Trình Dũng là tôi gọi tới, anh ta qua mặt cấp trên cố tình đưa ra đề nghị đấu thầu ngay giữa bữa tiệc chính thức, cho dù mọi người ngầm hiểu đây là cuộc chiến phân cao thấp, nhưng vẫn phải giết gà dọa khỉ một phen, kéo lại có kẻ định cười lên đầu lên cổ tôi và Thẩm Tu Thần thăm dò. Chỉ là sự xuất hiện của Tạ Tử Khải... Chắc là không nở vút quân cờ xuất sắc này.

Tôi cười nhạt: “Cục trưởng Ngô vậy mà lại mời được thị trưởng Tạ, đúng là không phải dạng vừa đâu.”

“Cậu hiểu lầm rồi.” Tạ Tử Khải cười khà khà đặt tách trà xuống: “Tôi tới đây chỉ để tìm cậu thôi. Nhưng chuyện cục trưởng Ngô...tôi cũng có nghe nói qua.”

Ngô Trình Dũng cắn môi, sắc mặt trắng bệch, hai tay xoắn vào nhau, dáng vẻ lo lắng cực độ. Điều bộ ăn năn này trông cũng tương đối thành khẩn, e là tiếp sau đây Tạ Tử Khải sẽ hóa thân thành vai phản diện, diễn một vở trù dập nghiêm minh đây.

Trong tình huống này, muốn triệt để nhổ hết nanh vuốt của Ngô Trình Dũng xem ra là không thể, nghĩ xem làm sao để mình giành được lợi ích lớn nhất có thể thì thiết thực hơn. Tôi im lặng quan sát hướng đi của vở tuồng này.

Tạ Tử Khải cười xuề xòa: “Chuyện này là lỗi của cục trưởng Ngô, chưa họp bàn thảo luận đã tuyên bố gọi thầu trước mặt công chúng, người trẻ tuổi luôn lỗ mãng như vậy, thị trưởng Dung muốn xử lý thế nào cũng không tính là quá đáng”, sau đó quay ngoắt 180 độ: “Có điều, cục trưởng Ngô đã làm việc bốn năm năm rồi, tính ra cũng là lão thành, làm như vậy chắc hẳn cũng có suy nghĩ của mình, thị trưởng Dung có muốn nghe thử ý kiến của cục trưởng Ngô không?”

Ngô Trình Dũng lập tức phối hợp tiếp lời: “Hôm trước trong tiệc rượu, sau khi anh rời đi, tôi bị hai đại biểu của doanh nghiệp hỏi vì sao không chọn họ. Mặc dù chất lượng công trình của Công ty xây dựng Hoa Nam rất bảo đảm, nhưng hai công ty này có thể đưa ra cái giá thấp hơn, nếu không có cách giải quyết kịp thời, tôi sợ sẽ để lại ấn tượng xấu trong lòng các nhà kinh doanh, vì vậy mới tự ý quyết định...”

Tạ Tử Khải ở một bên hòa theo: “Thị trưởng Dung, tôi thấy cục trưởng Ngô nghĩ vậy cũng không sai, hôm qua chúng ta họp bàn chuyện này cơ bản cũng thông qua rồi, tôi nghĩ phạt cục trưởng Ngô nửa tháng lương rồi cho qua đi.”

Tôi quan sát Tạ Tử Khải.

Ông ta là người đàn ông trung niên điển hình trong cơ quan, vóc người biến dạng vì quanh năm tham gia xã giao, con mắt luôn híp tịt lại, giấu kín tâm tư trong bụng, khéo léo mà thủ đoạn. Xét về tuổi đời, ông ta bước chân vào quan trường sớm hơn tôi nhiều năm, tôi không dám nói nếu mình thân cô thế cô thì có đạt được chức vị như ông ta vào tầm tuổi này hay không, vì vậy ông ta sẽ quen với việc dọ sức cùng quyền lực hơn tôi.

So với tôi và Thẩm Tu Thần còn lạ nước lạ cái, ông ta phải nói là như cá gặp nước, tiếc là người như vậy lại không làm việc cho tôi, hiện giờ là hai bên đối lập, chỉ có thể làm kẻ địch.

Tôi giả vờ suy xét: “Chuyện này đúng là tôi suy nghĩ chưa chu toàn, theo như cục trưởng Ngô nói thì ủy viên cuộc đấu thầu này vô cùng quan trọng, tôi tính có Chu Hạo và Vương Thần, thị trưởng Tạ thấy sao?”

Nụ cười trên mặt Tạ Tử Khải nhạt bớt, ngón tay vuốt mép tách sứ, một lát sau mới nói đầy thâm ý: “Người mà thị trưởng Dung lựa chọn, tất nhiên là không có vấn đề rồi.”

Mặc dù tôi và Thẩm Tu Thần không có nền móng vững chắc ở Liêu Dương, nhưng không phải không có người thân tín, Chu Hạo và Vương Thần là một trong số đó, nếu bình thường, tôi muốn gióng trống khua chiêng nhét hai người vào ủy viên đấu thầu, chắc chắn Tạ Tử Khải sẽ ra sức ngăn cản, nhưng trường hợp này thì khác, ông ta đang cầu cạnh tôi, thế nên bắt buộc phải theo ý tôi.

Tôi nhìn theo bóng lưng của Tạ Tử Khải và Ngô Trình Dũng, lấy điện thoại ra bấm số: “Tôi muốn tài liệu về Tạ Tử Khải.”

Lợi ích của việc đổi thủ biến thành người yêu chính là, buổi sáng tôi vừa yêu cầu người ở thủ đô “điều tra kĩ Tạ Tử Khải”, buổi tối Thẩm Tu Thần đã mang theo một chồng tài liệu về nhà.

Tôi không kìm được bật cười.

Thẩm Tu Thần khó hiểu nhìn tôi, chớp chớp mắt, đại khái là nghĩ tôi cười chọc ghẹo, mặt đỏ bừng, vội vàng giải thích: “Có phải anh cũng điều tra rồi không... Em nghĩ chúng ta chưa hiểu rõ về con người Tạ Tử Khải, mà làm việc ở Liêu Dương phải qua cửa ải của ông ta, thế nên mới đi thăm dò”, cuối cùng dè dặt hỏi: “Có vấn đề gì sao?”

“Không, em làm tốt lắm, hôm nay anh cũng vừa phái người đi điều tra.” Tôi vuốt tóc người trước mặt, lúc này Thẩm Tu Thần mới yên lòng.

Có thể gặp được một người như vậy trong một tỷ người, cậu ấy như tay chân của bạn, vì vậy dù gian nan trắc trở thế nào cũng không khiến bạn cảm thấy thất bại, bởi vì cậu ấy sẽ luôn ở bên bạn.

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên thấy trên người nặng nặng, không biết từ lúc nào Thẩm Tu Thần cuồng-làm-tình đã dạng chân ngồi ngang hông tôi, cọ mông lên hạ thể của tôi, tôi bị cậu ấy quấy nhiễu, một chút cảm động cũng tan thành mây khói, liền giận dữ đe dọa: “Còn tiếp tục thế này thì chia phòng ngủ.”

Thẩm Tu Thần lập tức ngoan ngoãn lui xuống, ngồi ở một bên.

Tôi liếc mắt nhìn sang: “Em đọc tài liệu này trước đi, sau đó nói qua tình hình Tạ Tử Khải cho anh.”

Thẩm Tu Thần tức tối lắm lắm: “Dám nghĩ đến người đàn ông khác”, nhưng vừa chạm vào tập tài liệu, cậu ấy vẫn nhanh chóng tiến vào trạng thái tập trung làm việc, “Những gì đã biết thì thôi không nói nữa nhé, lần này chủ yếu tra ra được hình như Tạ Tử Khải có quan hệ rất sâu xa với các thế lực xã hội đen ở Liêu Dương.”

“Hử?” Tôi bắt đầu hứng thú.

Thẩm Tu Thần lật đến một trang nào đó, đưa cho tôi: “Chuyện xảy ra lúc bí thư thành ủy đề bạt Tạ Tử Khải về hưu, Tạ Tử Khải lúc đó vẫn là một người đàn ông trung niên âu sầu thất bại, có một tay cục trưởng bắt được thóp của ông ta, dùng cái đó để thu lợi, ông ta tìm người bắt gã đó, nhưng bọn chúng lỡ tay thủ tiêu rồi.” Thẩm Tu Thần hơi ngừng lại, “Vốn dĩ hoạn lộ của Tạ Tử Khải đến đây là chấm dứt, nhưng đúng lúc này, nhà họ Viên đưa tay giúp đỡ, còn ép dư luận xuống, tra được những thông tin này em cũng tốn không ít công sức.”

“Anh muốn lôi kéo Tạ Tử Khải à?”

Tôi không trả lời mà hỏi ngược lại: “Thế bí thư thành ủy thì sao, người đề bạt ông ta ấy.”

Thẩm Tu Thần ngẩn người, sau đó hiểu ý nói: “Mấy năm nay Tạ Tử Khải vẫn ghi nhớ ân tình năm xưa, mỗi dịp Tết đều đến thăm hỏi.”

Tôi thở dài: “Vậy thì không lôi kéo được rồi. Tham tài thì cho tiền, háo sắc thì cho sắc, say mê quyền lực thì cho quyền lực, từ xưa đến nay đều như vậy. Duy chỉ có người trọng nghĩa là không thể mua được.”

23. Chương 23

Edit: Kogi

Không ngoài dự liệu, Tạ Tử Khải bắt đầu nhúng tay vào việc mua chuộc ban xét duyệt. Ông ta trụ ở Liêu Dương bao năm nay cũng không phải để chơi, mặc dù Thẩm Tu Thần lúc ở nhà vẫn hi hi ha ha ra vẻ ổn thỏa, nhưng phòng làm việc của cậu ngày càng không yên bình, tôi vốn định giúp cậu ấy một tay, nhưng

lần nào cũng đúng lúc có lãnh đạo trên tỉnh xuống kiểm tra, thôn Đồng gia thì khiếu nại phản ánh đủ điều. Tất cả xảy ra trùng hợp như vậy, e rằng không phải ngẫu nhiên, mà là Tạ Tử Khải sớm đã có chuẩn bị.

“Dung đại thiếu à, vụ làm ăn này có giá đến mười mấy tỷ đồng, doanh nghiệp thích hợp thì không dễ tìm, nếu ngay cả tư cách dự thầu còn không có, kế hoạch có nhiều đến mấy cũng vô ích. Chờ thêm chút đi, cuối năm tôi sẽ cố tìm cho cậu.” Dưới sự thúc giục của tôi, Trình Hồng Vũ trả lời như vậy.

Nếu nhà họ Viên thực sự nổi dậy, tình hình sẽ không đến mức khó khăn như thế này, nhưng hiện giờ các thế lực dao động ngày càng nhiều, có thể dựa vào chỉ còn lại mấy gia tộc. Nhà họ Trình giữ thế trung lập, nhưng quan hệ của tôi và Trình Hồng Vũ tốt đến mức rõ ràng, để không lộ ra quá nhiều lá bài tẩy, tôi chỉ có thể lấy danh nghĩa cá nhân nhờ Trình Hồng Vũ giúp đỡ.

Thẩm Tu Thần ngồi trên ghế sofa thở phì phì gọt táo, động tác vừa nhanh vừa mạnh, dường như gặp họa không phải là quả táo, mà là Trình Hồng Vũ đang ở thủ đô cách mấy trăm cây số.

“Em cũng làm được, vì so anh không cho em giúp.” Cậu giận dỗi ném quả táo, giang hai tay, tỏ vẻ “anh không ôm em thì em sẽ ghen đến cùng cho xem” cực kỳ vô lý.

Tôi bật cười, nhặt quả táo bị cậu ném vào giỏ ra, tiếp tục gọt từ chỗ cậu đang gọt dở: “Đừng bướng bỉnh, tình hình lúc này không phải em không rõ.”

Thẩm Tu Thần ôm cánh tay tôi như gấu koala ôm cây: “Cũng vì em biết rõ nên mới giận.”

Vỏ quả táo ngày càng dài, Thẩm Tu Thần không nói gì nữa, đến lúc vỏ được gọt sạch, cậu mới khẽ nói: “Trước tình thế này, người có thể giúp được anh lại không phải em, thế nên em mới giận.”

Tôi dùng dao gọt một miếng táo đưa cho cậu ấy, Thẩm Tu Thần hưng hăng nhai nghiền.

Tôi xoa đầu cậu: “Sao phải thế, người ở bên anh vẫn luôn là em mà.”

Quả thực là mấy ngày nay Tạ Tử Khải từng bước dồn ép khiến chúng tôi hơi căng thẳng, đúng lúc buổi chiều cả hai đều rảnh rỗi, cũng sắp đến đêm 30 rồi, vậy là liền cùng nhau ra ngoài sắm đồ Tết.

Chỉ còn hơn mười ngày nữa là sang năm mới, đường phố tràn ngập không khí lễ hội, đâu đâu cũng đỏ rực một màu, nam cầm tay nữ, người lớn dắt trẻ con, người đi một mình thì mong ngóng trở về nhà, niềm vui khi năm mới cận kề được thể hiện trọn vẹn ra vào lúc này.

Tôi không quá quen với không khí nhộn nhịp như vậy, trước đây đồ Tết đều nhờ tài xế mua hộ những món tốt nhất, người trong nhà cũng không thiếu những thứ này.

Thẩm Tu Thần có vẻ quen thuộc hơn nhiều, trôi chảy dắt tôi đi xuyên qua dòng người. Tôi cảm thấy hơi kì diệu, làm cách nào cũng không thể liên hệ Thẩm Tu Thần tay xách nách mang ba bốn túi trước mặt với tên công tử bột bất cần đời trước đây.

Thẩm Tu Thần đang xoắn xuýt không biết nên mua hộp quà nào, cảm nhận được ánh mắt của tôi, liền nghi hoặc ngẩng đầu hỏi: “Sao thế?”, sau đó giơ hai hộp quà đó lên: “Anh thấy cái nào đẹp hơn?”

Một cái là màu đỏ phù hợp với không khí tết niên, một cái là màu hồng thắm sang trọng. Tôi chỉ bừa một cái. Thẩm Tu Thần giơ lên cao tỉ mỉ ngắm nghía lần nữa, cuối cùng đặt một cái xuống, nói với chủ quán: “Tôi lấy hộp này.”

Người đi sắm đồ Tết rất đông, thỉnh thoảng lại phải chen lấn xô đẩy một chút, Thẩm Tu Thần tháo hai cái túi đang xách xuống, xếp hàng tính tiền. Bên cạnh có đứa trẻ kéo tay áo mẹ nó khóc oa oa đòi mua kẹo, hơi xa một chút thì có ông lão còng lưng chống gậy hỏi người bán hàng mấy hoa qua bao nhiêu một cân, còn có cặp vợ chồng mới cưới đang cãi nhau xem Tết năm nay về nhà ai...

Chủ quán nhanh nhẹn trả lại tiền thừa, đóng túi, tôi vươn tay định nhận lấy đồ, lại bị Thẩm Tu Thần tranh trước, tôi nhìn hai tay trống không, cảm thấy hơi bất lực.

Cảnh tượng thế này từng xuất hiện vô số lần vào chiều hôm nay, cậu ấy hoặc là nhân lúc tôi chưa kịp phản ứng xách đồ trước, hoặc là cười hì hì pha trò kiểu “chút đồ con con này em thừa sức”, nghiêm nhiên xếp tôi vào hàng quốc bảo cần được bảo vệ.

Tôi không làm gì được, chỉ có thể để mặc cậu ấy.

Lúc chúng tôi đã mua được khá khá đồ, đường chân trời cũng đã có ráng đỏ, bầu trời biến thành màu xanh thẫm.

Tôi ngồi trên xích đu ở vệ đường chờ Thẩm Tu Thần lái xe ra.

Mùa đông ở Liêu Dương vẫn giống hệt như trong ký ức, sương trắng tỏa ra từ miệng và mũi, xích đu kêu ken két, hơi lạnh của xích sắt ngấm vào lòng bàn tay. Một lát sau, có ánh sáng đèn pha rọi vào tầm mắt.

Thẩm Tu Thần đỗ xe sát bên vệ đường, sau đó đi xuống xách đồ giúp tôi, cậu ấy vừa cao chân lại vừa dài, tôi ngồi trên xích đu, cậu ấy chắn gần hết ánh sáng.

Cậu ấy bị tôi nhìn đến mức xấu hổ, làn da màu mạch ửng hồng: “Xảy ra chuyện gì à?”

Tôi thu dọn đồ đạc, nhường cho cậu ấy một chỗ ngồi, Thẩm Tu Thần ngồi xuống, xích đu đung đưa vì phải thêm sức nặng của một người, tôi cười nói: “Chỉ là cảm thấy... hình như em rất quen với cuộc sống kiểu này.”

Thẩm Tu Thần xoa xoa tay, nói: “Diễn tập mãi rồi, tất nhiên là quen thôi.”

“Hả?”

“Nấu cơm cho anh, sống cùng anh, thậm chí là sáng sớm chọn cho anh cà vạt màu gì...” Thẩm Tu Thần nhìn xa xăm: “Trước khi ở bên anh, em đã diễn tập vô số lần ở trong lòng rồi.”

Giọng nói của cậu ấy hơi khàn khàn, khiến người ta bất giác nhớ đến tách cà phê nóng hổi bên cạnh cửa sổ tháng mười hai, có cảm giác cuốn hút khó tả: “Trước lúc mẹ qua đời, em và mẹ thường đi mua những thứ này, bởi vì nghĩ chờ anh về thì có thể cùng nhau đi rồi. Nhưng lớn hơn một chút, em liền mua giống như hóa đơn hàng Tết của anh.”

Cậu ấy nghiêng đầu nhìn tôi, đèn đường hắt lên mặt cậu ấy lốm đốm sáng, tựa như có những vì sao ẩn giấu bên trong: “Anh mua gì em liền mua đó, chúng ta cảm những thứ giống nhau, đi qua con đường giống nhau, giống như một cặp đôi đang đi mua sắm vậy.”

Tôi nhìn xung quanh, bầu trời tối đi rất nhanh, chỗ nào cũng bằng phẳng, không có nơi nào thích hợp để chụp lên, người đi đường ai cũng bận rộn, không ai có thời gian quan tâm đến chúng tôi, có thể tất cả đều là lý do tôi tự thêu dệt, chỉ là bỗng dưng tôi rất muốn hôn cậu ấy, ngay lúc này, ngay trên chiếc xích đu này. Tôi kéo cậu ấy lại: “Anh không thích hai chữ ‘giống nhau’ mà em nói.”

Người qua kẻ lại tấp nập, có người mình yêu ở bên thực sự không còn gì đẹp đẽ hơn.

24. Chương 24

Edit: Kogi

Dự định ban đầu là tôi và Thẩm Tu Thần cùng nhau về thủ đô, nhưng phía Thẩm Tu Thần bất ngờ xảy ra chuyện. Mặc dù tôi có ý ở lại với cậu ấy, nhưng hành động này khó tránh khỏi hơi lộ liễu, lại thêm lời đồn tôi và Thẩm Tu Thần quan hệ mập mờ mà nhà họ Trần truyền ra trước đây, khó bảo đảm ông nội sẽ không nghi ngờ.

Sáng sớm lúc tôi đi, Thẩm Tu Thần ủ rũ đứng tựa cửa, giống như một chú chó lớn bị chủ nhân bỏ rơi, rầu rĩ kéo lê hành lý tới.

Tôi vươn tay ra lấy, bất động, dùng thêm sức, vẫn không di chuyển. Tôi dở khóc dở cười nhìn cậu, lúc này cậu ấy mới ngại ngùng thả tay ra, giải thích: “Hôm nay từ biệt, chắc 30 không thể gặp nhau được, mừng một đi chúc Tết cũng không gặp được, nhà đông người rất phức tạp, gọi điện thoại nhắn tin gì đó chắc chắn cũng không thể.”

Tôi vốn dĩ không có cảm giác gì, nhưng nghe cậu nói vậy cũng buồn theo. Tôi cười nói: “Vậy phải làm sao đây?”

Cậu bỗng giang hai tay ôm lấy tôi.

Vậy là 29 Tết về nhà, chỉ còn lại một mình tôi.

Về nhà cất đồ đạc, chưa kịp nghỉ ngơi đã bị ông nội gọi.

Tôi vào thư phòng, trong phòng kê một chiếc bàn đá cẩm thạch, chiếc khay sứ trang trí mà nhà họ Thẩm tặng được đặt ngay ngắn bên trên, tranh chữ treo phía sau đổi thành bức “Mưa bụi” của Mễ Tương Dương, có lẽ là vì đèn trong phòng quá sáng, hoặc bởi nguyên nhân gì khác, tinh thần của ông nội có vẻ tốt hơn lần trước tôi gặp ông.

Tôi đứng thẳng người chào: “Ông nội.”

Ông đang đeo kính lão đọc báo, nghe vậy liền thoáng ngược mắt lên, ra hiệu mình đã nghe thấy, sau đó lại tiếp tục đọc báo.

Từ nhỏ đến lớn, ông nội vẫn rất chiều tôi, thường cho tôi vào thư phòng, mỗi khi tôi xuất hiện ông đều tạm thời bỏ hết công việc sang một bên, cảnh tượng như hôm nay mới chỉ nghe những người họ hàng nói qua. Tôi bồn chồn không yên, nhất thời trong đầu tràn ngập đủ loại phỏng đoán.

Lát sau, ông nội gấp tờ báo lại nghe “sột soạt”, nói: “Công việc ở đó sao rồi.”

“Nhà họ Viên ở Liêu Dương gốc rễ sâu hơn, nhưng nhìn chung vẫn có thể ứng phó được, nếu không chống đỡ nổi cháu sẽ báo với ông.”

Ông nội “Ừ” một tiếng, sau đó lấy kính mắt xuống, thông dong gấp gọn kính lại, để lên bàn: “Thằng nhỏ nhà họ Thẩm đâu?”

Tôi trầm nghĩ chắc là ông đã biết sơ sơ chuyện của tôi với Thẩm Tu Thần rồi, nhưng hiện giờ đang trong giai đoạn hợp tác, nói chuyện này ra sẽ khiến quan hệ của hai nhà bất lợi. Tôi bình tĩnh đáp: “Năng lực của Thẩm Tu Thần thì khỏi phải bàn, từ khi hai nhà Dung Thẩm liên minh tới nay, quan hệ của bọn cháu cũng thân thiết hơn nhiều. Dự án từng đề cập với ông lúc trước, cũng là nhờ cậu ấy ở bên giúp đỡ.”

Ông nội nhìn tôi đầy thâm ý, nhưng không tiếp tục đề tài này mà chuyển sang nói về tình hình ở thủ đô: “Mấy năm nay nhà họ Viên một mực giấu nghề, trước đây chúng ta đã dồn quá nhiều tâm sức vào nhà họ Thẩm, biết quá ít về bọn họ, mặc dù gia trưởng nhà họ Viên hai ngày trước đã đổi chủ, nhưng có lão già kia cầm đầu thì cũng không đến nông nổi đi lạc hướng, những thế lực phụ thuộc vào chúng ta giờ thì đang dao động, hai nhà liên minh mới miễn cưỡng chèn ép được nhà họ Viên.”

“Thực ra ông không tán thành cháu ở lại Liêu Dương tạo ra thành tích đao to búa lớn gì”, ông nội thở dài, “Thời điểm nhạy cảm này, làm ít thì sai ít.”

Tôi hơi rừ mắt: “Người nhà họ Dung sẽ không lùi bước.”

“Không lùi là tốt...” Ông nội đứng dậy, quay người lại. Bức tranh chữ mới thay thấp thoáng mây khói, cây cối lúc ẩn lúc hiện, gió nhẹ hơi sương, đến nay vẫn khiến lòng người man mác. Ông búi ngùi thở dài nói: “Tương lai nằm trong tay mấy đứa.”

Ông nội xoa mũi, vẻ mặt mệt mỏi: “Ra ngoài đi, thằng nhỏ nhà họ Trình đang chờ cháu ở phòng ngủ, chắc là có chuyện muốn nói.”

“Ông cũng vậy, phải nghỉ ngơi điều độ, đừng để bản thân lao碌.”

Ông phất tay bảo tôi đi.

Tôi lập tức ra ngoài, lúc đi đến cửa, ông nội bỗng gọi giật lại: “Tiểu Xuyên à, cháu cũng nhiều tuổi rồi, nếu thực sự tìm được đối tượng muốn ở bên nhau cả đời, ông cũng không cản cháu.”

Tôi giật mình sống sốt, lộ ra nụ cười chân thành, sau đó đóng cửa lại.

Trình Hồng Vũ ngồi trong phòng ngủ của tôi chờ một lúc, nghe tiếng cửa mở liền vội kéo tôi vào, khóa trái cửa, còn cẩn thận kiểm tra lại xem đã khóa chặt chưa.

Cậu ta xong xuôi đâu đấy, nhìn trái nhìn phải, sau đó lấy điện thoại di động ra chụp tôi một tấm.

”...?”

Cậu ta vừa bấm mở Wechat, vừa oán giận bảo tôi: “Công phu bám người của vị kia nhà cậu đúng là hạng nhất đó, bắt tôi chụp cậu rồi gửi ảnh cho cậu ta xem, hai người các cậu sến súa với nhau cũng đừng kéo tôi vào chứ.”

Dựa vào sự hiểu biết của tôi đối với Thẩm Tu Thần, cậu làm như vậy e là cố tính biểu thị chủ quyền công khai với Trình Hồng Vũ thì đúng hơn. Tôi nghiêm mặt thanh minh hộ Thẩm Tu Thần bị quỷ ám, nói: “Ổ thủ đô đâu đâu cũng có tai mắt, tôi với cậu ấy liên lạc không tiện.”

Trình Hồng Vũ ai oán liếc mắt nhìn tôi.

Tôi kéo cà vạt, mắt tự nhiên húng hắng giọng: “Nói chính sự đi.”

Trình Hồng Vũ để điện thoại xuống, vẻ mặt nghiêm túc: “Cậu có nhớ cô con gái thứ năm nhà họ Viên không?”

Nhà họ Viên có năm người con? Tôi lọc một lượt hình ảnh những người trong ấn tượng, nhận ra mình hoàn toàn không biết gì về cô gái này. Trong trí nhớ của tôi, nhà họ Viên chỉ có năm người con, một trai ba gái, chỉ thứ đều rất yếu kém, vì vậy mới đến lượt Viên Phong lên ngôi.

Trình Hồng Vũ tỏ vẻ “quả nhiên là vậy”: “Con gái thứ năm nhà họ Viên trí não phát triển không đầy đủ nên chưa từng lộ mặt, hơn nữa thế hệ này Viên Phong nổi bật nhất, vì vậy hầu như không có ai quan tâm đến cô ta.” Cậu ta hơi ngừng lại, bắt đầu thả mồi: “Tạ Tử Khải mà cậu sai người đi điều tra rất được nhà họ Viên coi trọng, sang năm ông ta sẽ được chuyển, cậu không tò mò lý do sao?”

Đáp án quá rõ ràng.

“Nhà họ Viên gả con gái thứ năm cho ông ta?”

Trình Hồng Vũ cười tủm tỉm: “Thực ra nhà họ Viên muốn dùng Tạ Tử Khải như quân cờ bí mật, vì vậy đã thay tên của con gái, làm giả lý lịch, vụ tiệc đón gió của cậu cũng là Tạ Tử Khải nhúng tay vào. Sau này đã tâm của nhà họ Viên lớn dần, cậu và Thẩm Tu Thần lại liên thủ, lúc này Tạ Tử Khải mới bại lộ.”

Như vậy thì hoàn toàn thuyết phục. Trước đây theo như tài liệu tôi và Thẩm Tu Thần thu được, Tạ Tử Khải từng ly hôn một lần. Vợ cũ của ông ta là một giáo viên cấp ba, trông tương đối ưa nhìn, bề ngoài hai người họ cũng khá là mặn nồng, kết quả cuộc hôn nhân gần mười năm lại đến hồi kết thúc, đối tượng tái hôn tương mạo tầm thường, lý lịch sơ lược cũng không giống kẻ thứ ba chuyên phá hoại gia đình nhà người khác.

Thế nhưng nếu như là nhà họ Viên gả con gái cho Tạ Tử Khải để khống chế ông ta, Tạ Tử Khải quyết định ly hôn vì hoàn lộ của mình thì... Tôi mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn: “Tạ Tử Khải sẽ vứt bỏ vợ mình vì quyền lực ư?”

Trình Hồng Vũ trầm ngâm chốc lát: “Con gái Tạ Tử Khải bị suy thận, lọc máu cần rất nhiều tiền.”

Tựa như màn sương mù bị xua tan, sự việc ngày càng sáng tỏ: “Cậu nói liệu có thể nào nhà họ Viên thu được chứng cứ nào đó uy hiếp Tạ Tử Khải, nếu Tạ Tử Khải ngồi tù, nguồn kinh tế coi như mất hơn phân nửa, vì bệnh của con gái, ông ta đành phải khuất phục không?”

25. Chương 25

Edit: Kogi

Đêm 30, người nhà lục tục trở về, ngôi nhà hiu quạnh bỗng chốc tràn đầy sức sống. Bố ngồi xem thời sự trên TV, vẫn giữ phong cách “không phận sự miễn vào” như mọi năm, hai đứa cháu sinh đôi đang bị bố tập nói kéo ống quần tôi, anh họ ngại ngùng nói xin lỗi, những người còn lại thì đang nơm nớp lo sợ chờ ông nội gọi vào.

Tôi bế hai thằng nhóc lên, tầm nhìn bỗng cao hơn, hai đứa trẻ không khóc, trái lại còn cười híp mắt, vung vẩy hai cánh tay mập mạp, tôi hỏi: “Mấy tuổi rồi?”

“Ba tuổi, vẫn chưa nói được nhiều.” Anh họ hơi khép nép, mỉm cười: “Tầm này Tiểu Xuyên đã biết chữ.”

Anh trai của cặp sinh đôi hình như biết là chúng tôi đang nói về nó, tức giận giật tóc bố, đứa khác vẫn cứ vô tư mỉm cười, nhéo tay anh trai.

Anh họ bị giật tóc, vừa nhẹ nhàng dỗ con thả tay vừa bảo tôi: “Để cậu chê cười rồi.”

Tôi ngồi nhìn khung cảnh này, đột nhiên nhớ lại thứ cảm xúc mình đã quên từ lâu, ngày lễ hôm đó, tôi ở trong phòng một mình khi những người khác đều ra ngoài đi chơi – Hiểu chuyện sớm không phải bởi vì tôi không cần người lớn thương yêu, mà là biết rằng yếu đuối chỉ khiến những người thờ ơ với mình càng nhiều hơn mà thôi, thậm chí còn khiến người yêu thương mình cảm thấy đau khổ, vì vậy đành phải học cách giả vờ kiên cường.

Thứ cảm xúc này chắc hẳn Thẩm Tu Thần cũng hiểu.

Tôi nhớ lại cái năm mình sống ở Liêu Dương, cậu – một đứa nhóc con – đang kiễng chân trèo lên ghế run lấy bầy muốn treo chiếc đèn lồng lên, không cần thận bị té ngã, nhưng chỉ yên lặng ngồi dưới đất lấy ống tay áo chùi văng trán bị xước, rồi chạy tới chỗ tôi nói “Anh Dung Xuyên, em không sao, đừng mách mẹ nha”, sau đó lại tiếp tục làm việc.

Tôi không kìm được vươn tay ra xoa trán cậu bé đang ngồi trên người mình, làn da mịn màng trắng trẻo, đứa nhóc được xoa thoải mái còn ngoan ngoãn cọ cọ, ánh mắt anh họ dính vào người con trai, thấy con trai cười cũng bật cười theo.

Trưởng thành đơn thuần như vậy. Tôi cũng muốn.

Những năm nay, sách lược của nhà họ Dung từ “phú quý trong hiểm nguy” đã trở thành “cẩn thận là trường tồn”, những sự cố bất cớ sẽ không xảy ra nữa. Hơn nữa ông nội cũng đã lớn tuổi, thích vui vẻ hòa thuận hơn là đấu đá dữ dội, vì vậy chú hai và chú ba vẫn luôn hách dịch cũng khiêm tốn hơn, cố gắng giữ bầu không khí hài hòa.

Không biết bên chỗ Thẩm Tu Thần thì thế nào...

Hôm nay lúc hồi thư ký về công việc, tiện thể nghe ngóng xem Thẩm Tu Thần tiến triển đến đâu rồi, bên chỗ cậu ấy chắc chắn là Tạ Tử Khải ngáng chân, không quá thuận lợi, không xử lý tốt buổi tối có vẻ kíp không cũng là một vấn đề. Thực ra cũng hơi kì lạ, phong cách làm việc của Tạ Tử Khải không phải kiểu từng bước ép sát như thế này mà có vẻ chậm mà chắc thì đúng hơn, không hiểu sao lần này lại hành động như vậy.

Ồi... Không biết Thẩm Tu Thần có chăm sóc tốt cho bản thân hay không. Uống cho tã nấu ăn đó, trước đây tôi cứ tưởng là cậu ấy thích làm việc nhà, vậy mà có lần đi công tác, về nhà phát hiện ra người này ăn mì tôm buổi tối mà lên cơn đau dạ dày, bị tôi nghiêm khắc trách móc một trận, còn hờn hờ làm nũng: “Anh không ở nhà em nấu ăn có ý nghĩa gì chứ.”

“Tiểu Xuyên?” Anh họ kéo tâm tư bay bổng của tôi trở về, hình như hai thằng nhóc ngồi trên đùi tôi đã lâu, cảm thấy tê nhật nên đang tụt xuống, tôi mỉm cười xin lỗi anh họ.

Anh họ nháy mắt trêu chọc: “Không sao, anh cũng là người từng trải mà.”

Tôi lười giải thích, giả vờ hiểu cho qua.

Nhưng đúng là có hơi nhớ Thẩm Tu Thần rồi.

Không phải hai chúng tôi chưa từng xa cách lâu ngày, nhưng khi đó thỉnh thoảng còn có thể nhắn tin gọi video cho nhau, thế nên không có cảm giác xa cách thực sự, nhưng giai đoạn này công việc của chúng tôi

không dính dáng gì đến nhau, một người ở Liêu Dương một người ở thủ đô mà cứ tiếp tục thân mật như vậy thì chẳng khách nào viết rõ hai chữ “khả nghi” lên mặt.

Hơn nữa... Năm mới người ra kẻ vào rất đông, trước đây không cảm thấy gì, bây giờ bỗng thấy cô đơn.

Đang nghĩ, điện thoại bỗng đổ chuông, là số của Thẩm Tu Thần, tôi ra hiệu với anh họ rồi ra ban công nghe điện thoại.

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói quen thuộc: “Hôm nay Trần Mộ chặn em ở phòng làm việc tìm anh, đây có thể coi là cái cớ để gọi điện thoại không.”

Tôi mỉm cười: “Chỉ như vậy mà cũng gọi cho anh à?”

“Tất nhiên là không!” Gần như là ngay lập tức, giống như bị ai đó giẫm phải đuôi, Thẩm Tu Thần phản bác: “Mặc dù hề nghĩ đến chuyện cô ta từng bò lên giường của anh là em chỉ muốn thủ tiêu cô ta ngay lập tức, nhưng em vẫn thấy biết ơn vì cô ta đã cho em cơ hội gọi điện thoại cho anh.”

“Trần Mộ tìm anh có việc gì?”

“Chắc là Tạ Tử Khải hành hạ cô ta.” Thẩm Tu Thần thờ ơ đáp: “Hình như là hối hận rồi, em đưa cô ta ít tiền để qua Tết, dù sao bao nhiêu năm nay cũng gọi là có chút tình nghĩa”, rồi cậu lại bổ sung: “Tất nhiên, anh không thể quay lại với cô ta vì thấy cô ta đáng thương đâu nhé.”

Tôi bị cậu chọc cười: “Em nghĩ gì vậy.”

Cậu cũng bật cười, rồi lại giả vờ đứng đắn ho khụ một tiếng, nói: “Quà Tết anh muốn gì?”

Tối qua rơi một trận tuyết lớn, trời đất trắng tinh một màu, cách đó không xa có mấy đứa trẻ đang đập người tuyết, bên cạnh cắm một cái chổi, nền tuyết còn lưu lại dấu chân vui vẻ.

Dường như bị bầu không khí này lan tỏa, một ý nghĩ bất chợt nảy ra trong đầu tôi: “Mười một giờ cùng nhau đến quảng trường Tinh Cốc ngắm pháo hoa nhé.” Nói xong tự tôi cũng cảm thấy không thực tế, cậu ấy làm việc bận đến mức nào chứ, cho dù có về đi nữa thì tình hình lúc này cũng không thích hợp để chúng tôi gặp nhau.

Tôi bỗng thấy lạ lẫm với thứ cảm xúc lẩn át lý trí này, đúng lúc má Ngô vừa nấu cơm xong tối giục tôi về, tôi chào Thẩm Tu Thần một câu rồi ngắt máy.

Buổi chiều yên tĩnh hơn buổi trưa rất nhiều, cháu trai được anh họ dỗ ngủ trưa, tôi ở dưới bếp phụ má Ngô trộn nhân sủi cao chuẩn bị bữa cơm tất niên.

Gọi điện cho Thẩm Tu Thần xong tôi cứ như trò chơi bị ấn nút tăng tốc, vô thức gói ra những chiếc sủi cao đẹp đẽ và hoàn mỹ, rồi thì đọc sách, chơi cờ.

Kim giờ ngày càng gần con số kia, lòng tôi ngày càng bồn chồn.

Nghĩ gì vậy? Cậu ấy sẽ không về, muốn gặp nhau ít nhất cũng phải đợi hai ngày nữa.

MC của chương trình đêm hội chào xuân liên tục chúc mừng năm mới, kim phút chuyển động theo kim giờ, đồng hồ bán trong suốt trên kệ TV nhảy sang con số mười rưỡi, lòng nôn nóng, tôi bắt đầu rục rịch không yên, cầm chìa khóa lên báo với người nhà một câu – Chắc chắn là tự nhiên muốn đi xem pháo hoa thôi, đúng vậy, chính thế.

Quảng trường Tinh Cốc ồn ào huyên náo, trẻ con được bố khiêng lên vai, các cặp đôi nắm tay nhau, bé gái cầm cây kẹo mạch nha mua ở vệ đường.

Đợt pháo hoa đầu tiên phát ra tiếng kêu “đùng đoàng” nổ tung ở trên trời, bên tai là những tiếng kêu trầm trầm không dứt, mọi người không thể không úp hai tay vào miệng để có thể nói cho nhau nghe. Tôi chưa từng gặp phải tình huống như thế này, một mình cô đơn lẻ bóng, bỗng thấy bản thân thật nực cười. Mình mong chờ gì chứ?

Đúng lúc này bà vai chợt trĩu nặng, tôi quay lại nhìn, nửa bên mặt Thẩm Tu Thần thấp thoáng ánh sáng pháo hoa, trong mắt tràn ngập hình ảnh tôi, cậu chỉ điện thoại di động rồi chỉ vào tôi.

Tôi lấy điện thoại ra nhìn, 11:00, ba cuộc gọi nhỡ.

Trái tim như được dòng nước ấm chảy qua, Thẩm Tu Thần lúc nào cũng có cách làm tôi tan chảy, có lẽ cũng vì vậy mà tôi mới mong chờ buổi tối này đến thế. Tôi vô thức khum tay lại nói to: “Không phải em nói tối nay không về được sao?”

Thẩm Tu Thần lắc lắc đầu, tỏ vẻ mình không nghe rõ.

Tôi lặp lại lần nữa.

Lại một chùm pháo hoa bắn vọt lên trời, phát ra tiếng nổ đình tai nhức óc, Thẩm Tu Thần mỉm cười, cúi đầu nhập gò vào điện thoại. lát sau cậu giơ điện thoại lên trước mặt tôi.

Trên nền điện thoại trắng xóa, một hàng chữ đen nho nhỏ đập vào mắt...

“Nếu anh muốn gặp em, dù nước sôi lửa bỏng đến mấy em cũng sẽ về được.”

26. Chương 26

Qua Tết tôi rời đi trước, hôm sau Thẩm Tu Thần cũng về.

Đáng lẽ cậu phải ở lại thêm mấy ngày nữa, nhưng không biết dùng chiêu trò gì mà lại dụ được ông nội thả cho đi. Tôi hỏi, cậu cười hề hề giả ngu: “Mười mấy năm trước em nhìn anh rời đi, mười mấy năm sau, em cũng phải tiến bộ hơn chứ.”

Tôi biết cậu ấy lại đánh trống lảng, nhưng nhớ đến những ngày tuyết rơi như bông hồi trước, Thẩm Tu Thần bé nhỏ ghé vào khung cửa, hai má đỏ hồng, vừa sụt sịt mũi vừa chùi nước mắt, tim tôi lại mềm nhũn.

Thôi đi, cậu ấy không nói thì không nói, dù sao cũng không hại đến tôi.

Tôi dốc một ít lá trà trong bình sứ, chuẩn bị pha một ấm trà cho lên tinh thần, đúng lúc máy nước uống hết nước, nhưng vẫn chưa qua mừng 8, công chức cơ quan nhà nước hoặc là tự nguyện, hoặc không tự nguyện bị rơi vào nhóm xui xẻo phải đến trực ban, thật đáng tiếc, thư ký của tôi không nằm trong nhóm xui xẻo này.

Tôi mang theo ấm trà, chậm rãi đến chỗ Thẩm Tu Thần xin ít nước, trên đường đi qua thang máy, tấm cửa thép phản chiếu hình ảnh của tôi, trông có vẻ giống như cán bộ lão thành về quê trong mấy bộ phim kiểu cũ. Tôi tự cảm thấy tức cười vì suy nghĩ của mình, lắc lắc đầu, tiếp tục đi về phía phòng làm việc của Thẩm Tu Thần.

Công việc chỗ Thẩm Tu Thần nhiều hơn tôi, vì vậy thư ký cũng bắt đầu đi làm, lúc này Thẩm Tu Thần đang ở bên ngoài tiễn khách, xuyên qua cửa sổ trong suốt không kéo rèm, tôi có thể nhìn thấy thư ký đang đưa cho một người phụ nữ nào đó cốc trà bằng giấy dùng một lần.

Tôi nhìn kĩ lại, người đang chờ trong phòng làm việc hóa ra là Trần Mộ.

Đêm 30 Thẩm Tu Thần bảo tôi rằng Trần Mộ đến tìm mình, tôi cũng không quá bận tâm, không ngờ hôm nay lại gặp cô ta ở đây, hơn nữa Thẩm Tu Thần không đuổi cô ta đi, còn giữ lại tiếp đón... Tôi hí hửng, xem ra Thẩm Tu Thần phí bao sức lực xin ông nội cho về sớm, chắc hẳn có liên quan mật thiết đến Trần Mộ.

Trần Mộ trông thấy tôi, túm chặt gấu áo, đẩy cửa đi về phía tôi.

Trước đây lúc điều tra Tạ Tử Khải, chỉ biết rằng Tạ Tử Khải đối xử với Trần Mộ không ra gì, nhưng không ngờ lại đến mức độ này – Khỏe miệng Trần Mộ bị đánh thâm tím, môi hơi tróc da, thực sự khó có thể liên tưởng cô gái tiêu tụy này với người mấy tháng trước còn kiêu căng hống hách.

Một vật màu đen bay qua không trung theo quỹ đạo parabol, tôi đỡ lấy theo bản năng, là một chiếc USB màu đen. Lúc này mặc dù Trần Mộ trông đến là thảm hại, nhưng trước mặt tôi vẫn ngạo mạn như vậy: “Dù sao đưa cho anh hay đưa cho tên trong kia cũng như nhau, bốn trăm vạn đã hứa nhớ phải thực hiện.”

”...?”

“Xem ra anh ta vẫn chưa nói với anh.” Trần Mộ nhếch mép nở nụ cười châm chọc: “Xem ra các anh cũng không mặn nồng như vẻ bề ngoài ha...”

“Quan hệ giữa tôi và Dung Xuyên như thế nào không cần cô quan tâm.” Không biết Thẩm Tu Thần trở về từ lúc nào, biểu cảm lạnh lùng, giọng nói cũng lạnh đến mức có thể kết băng.

Tôi phát tay ra hiệu thư ký có thể tránh đi, sau đó ba người vào phòng làm việc, đồng thời tiện tay khóa cửa lại.

Trần Mộ nhún vai, chắc là hiện giờ có chỗ dựa rồi nên không sợ hãi: “Đừng lạnh lùng thế mà, chuyện tốt của anh và Dung Xuyên có một phần công lao của tôi đấy.”

Quả nhiên, tôi còn đang tự hỏi trong bao nhiêu cách phá hỏng quan hệ hai nhà Dung Thẩm, nhất định cứ phải là chuốc thuốc.

Trần Mộ nói tiếp: “Khi các anh nhận được thông báo điều đến Liêu Dương, Tạ Tử Khải liền tìm tôi, khi đó ông ta hứa là chỉ cần theo phe ông ta, tôi có thể danh chính ngôn thuận gả vào nhà họ Tạ, tôi tin. Bữa tiệc đón gió lần đó cũng là tôi xúi Tạ Tử Khải làm.”

“Cô muốn nói gì đây.” Thẩm Tu Thần không vui vẻ lắm.

“Tôi phí hoài cả tuổi thanh xuân với các anh, hồi trẻ còn trông chờ Dung Xuyên sẽ mở lòng thích tôi, sau đó khi anh xuất hiện, tôi còn có chút cảm tình. Nhưng sau đó tôi bỏ cuộc. Mặc dù tôi ngu ngốc, nhưng mỗi lần nhìn vào mắt anh, tôi chỉ thấy lòng ghen ghét như muốn ăn tươi nuốt sống tôi vậy, vì thế tôi hận các anh. Sau khi Tạ Tử Khải tìm đến tôi bắt đầu nghĩ, tính cách hai người đều là kiểu mạnh bạo, dù ai ở dưới cũng là chuyện mất mặt, tôi cũng muốn thử xem xem Thẩm đại thiếu có thể làm đến mức nào vì Dung Xuyên.”

Thẩm Tu Thần nhìn chằm chằm Trần Mộ, lát sau mới lạnh nhạt nói: “Đó không phải là chuyện mất mặt.”

Trần Mộ cười hờ hững: “Chẳng liên quan đến tôi, duyên phận của chúng ta không cắt ngang nhau, từ nay về sau anh đi đường anh tôi đi đường tôi, chúng ta không ai nợ ai.”

Tiến Trần Mộ đi xong, Thẩm Tu Thần lúng túng đứng ở cửa, giống như đứa trẻ gian lận trong kì thi bị phát hiện, đang đợi phụ huynh trách phạt.

Tôi không định tha thứ cho cậu ấy sớm như vậy, liền nghiêm mặt nói: “Em không định giải thích gì ư?”

Thẩm Tu Thần thành thật đáp: “Như những gì em đã nói với anh đêm 30, chỉ là sau khi Trần Mộ cầm tiền, cô ta mới tiết lộ rằng hình như nhà họ Viên nắm được nhược điểm gì đó của Tạ Tử Khải, mấy hôm trước Tạ Tử Khải nhận được một bưu kiện chuyển phát nhanh từ thủ đô, bên trong chỉ có một chiếc USB, Tạ Tử Khải coi nó như báu vật, Trần Mộ vô tình mở ngăn kéo lúc quét dọn phòng, thế là bị đánh đập một trận.”

“Thật vậy sao?”

“Em đã điều tra ghi chép chuyển phát nhanh, đúng là có chuyện như vậy.”

Vì bị nhà họ Viên áp chế, nên Tạ Tử Khải mới dồn dập cắn chặt không buông ư...

“Vậy tại sao không nói cho anh biết?”

Thẩm Tu Thần ngập ngừng: “...Em không muốn để anh tiếp xúc với Trần Mộ.”

“Nói thật đi.”

”...”

Tôi gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn: “Lẽ nào không phải vì Tạ Tử Khải có bối cảnh xã hội đen, nên em muốn một mình mạo hiểm, giấu không cho anh biết?”

Thẩm Tu Thần vừa rồi còn giả vờ giả vịt bắt đầu kích động: “Nếu anh đã biết, vậy thì lúc thấy Trần Mộ phải đi ngay mới phải.”

“Dung Xuyên...”, càng nói, giọng Thẩm Tu Thần càng không rõ: “Em không muốn mất anh thêm một lần nữa.”

Tôi ôm lấy cậu ấy, khẽ khàng trấn an: “Không sao rồi.”

Đợi Thẩm Tu Thần bình tâm lại, tôi thử cắm USB vào máy tính phòng làm việc của cậu ấy xem qua, quả nhiên đã được mã hóa.

Ở Liêu Dương không có ai thuộc lĩnh vực này mà đáng tin cậy, thứ này vẫn nên nhờ người chuyển về thì chắc chắn hơn. Mừng 4 vẫn đang trong kì nghỉ, đa số mọi người vẫn đang hưởng thụ khoảng thời gian nhàn nhã.

Tôi lấy điện thoại liên hệ với người đó, đối phương nói rằng có thể mang tới. Thẩm Tu Thần định đi cùng tôi, nhưng nửa đường có cuộc họp gấp, sống chết kéo tôi lại không cho đi nữa.

Tôi uy hiếp trừng mắt nhìn cậu: “Thời gian cấp bách, nếu bây giờ không mang tới, đến lúc Tạ Tử Khải phát hiện ra mất đồ thì không dễ dàng nữa rồi.”

“Vậy cũng không được!”

“Thẩm Tu Thần, em nghe anh nói”, tôi xoa đầu cậu ấy: “Anh đã tham dự vào chuyện này rồi, bây giờ dù có gặp nguy hiểm thì cũng là hai ta chia đều. Huống hồ chỉ là đi đưa một món đồ mà thôi, không có vấn đề gì lớn cả.”

Thẩm Tu Thần vịn ngón tay, do dự một lát, cuối cùng bỏ cuộc, lao tới cắn vào môi tôi: “Vậy... anh phải cẩn thận đấy.”

Quá trình đưa đồ rất thuận lợi, tôi lái xe đi về, lúc gần đến cơ quan bỗng cảm thấy chiếc xe có gì đó không ổn, liền đi xuống kiểm tra, ngay lập tức, một cơn đau đầu dữ dội ập đến.

Đúng là lời sấm truyền.

Trước khi ngất xỉu, đó là suy nghĩ cuối cùng trong đầu tôi.

27. Chương 27

Edit: Kogi

Đau.

Cùng với ý nghĩ này, ý thức dần dần hội tụ lại, tôi mở mắt, trước mắt là một khoảng không đen kịt, trần nhà chằng chéo những dây điện của bóng đèn, phòng không có cửa sổ, cũng không bật đèn, xung quanh hình như vút bừa bãi một số đồ tạp nham, vì quá tối nên chỉ có thể đoán là xềng hót rác, căn phòng bốc lên mùi nấm mốc. Một dòng nước nóng chảy xuống cổ, tôi nghĩ là máu, nhưng may mà hiện giờ tôi cũng tương đối tỉnh táo.

Hai tay bị trói quặt sau lưng ghế dựa, miệng bị nhét giẻ, nhưng không bị bịt mắt, chắc hẳn là vì người bị hại hoàn toàn hiểu rõ về kẻ gây án, thế nên có che giấu thân phận hay không cũng không còn quan trọng.

Tôi cúi đầu nhìn chính mình, quần áo hơi xộc xệch, chắc là sau khi tìm một lượt trong xe không thấy đồ mình cần, liền quay sang lục soát người tôi, đồng thời lấy hết tất cả vũ khí đi.

Giờ xem ra chuyện duy nhất đáng để ăn mừng đó là chúng tôi đã đưa USB cho người khác.

Đầu đầu ê ẩm khiến tôi nhớ lại hồi ức không vui mười mấy năm trước – Tôi năm 12 tuổi cũng bất lực chờ đợi trong bóng tối như vậy, chờ số phận bị vứt bỏ tìm đến.

Vì vậy tôi mới nói mình ghét bóng tối.

Tôi thầm chép miệng một tiếng. Hai tay hai chân bị trói gây hạn chế cho việc cử động, tôi còn không thể nhấc tay lau máu trên mặt, cũng không phải trẻ con thích chơi trò căn phòng bí mật, tìm đạo cụ các thứ để mở đường ra, vì vậy chỉ có thể buồn chán ngồi trên ghế nhớ lại chuyện đã xảy ra...

Một giây trước khi bị đánh lén, tôi đã nhìn thấy đỉnh mũ bị rải trên đường. Lúc đó gần hai giờ, đang tầm ngủ trưa, hơn nữa chưa hết kì nghỉ đông, vì vậy các nhà trên phố thường khóa kín cửa, vốn dĩ xe lưu thông đã ít, hơn nữa người tôi liên hệ còn ở khá xa trung tâm thành phố, khoảng thời gian đó trên đường chỉ có mình tôi.

Tôi thở dài một hơi, xem ra chuyện “Tôi mất tích” khi nào bị phát hiện sẽ quyết định bởi Thẩm Tu Thần rồi.

Đúng lúc này, ngoài cửa có tiếng mở khóa, tia sáng lọt qua khe cửa chiếu vào, một bóng người ngược sáng xuất hiện, không cao, thân hình bệ vệ của một kẻ hay tham gia tiệc tùng xã giao. Người đó khép cửa lại, sau đó loạt soạt đi tới chỗ nào đó, “tách”, bóng đèn vàng nhạt bật sáng.

Quả nhiên là Tạ Tử Khải.

Tạ Tử Khải đến trước mặt tôi, rút giẻ trong miệng tôi ra, hiền hòa nói: “Thị trưởng Dung không đoán thử xem đây là đâu?”

Ánh sáng bất ngờ khiến tôi chưa kịp thích ứng, tôi nheo mắt đáp: “Thôn Đồng gia.”

Tạ Tử Khải cười hềnh hếch, dường như đây không phải là hiện trường bắt cóc, mà ông ta tới văn phòng của tôi uống trà trò chuyện như bình thường vậy: “Không hổ là cậu cả nhà họ Dung.”

Suy đoán ban nay tôi chỉ nắm chắc bảy tám phần, bởi vì nhìn cách bố trí nơi này giống như kiểu nông thôn, nhà cách âm cũng không tốt, trước khi mở cửa Tạ Tử Khải còn nói vài câu với người gác cửa, tôi mơ hồ nghe thấy khẩu âm quen thuộc, thêm nữa camera chưa phổ biến ở thôn Đồng gia, làm nơi giấu người khá là thích hợp. Tôi lạnh nhạt nói: “Thị trưởng Tạ không sợ người bên ngoài bắt ngờ phản bội ư?”

Tạ Tử Khải xoa bụng: “Trước đây lúc Ngô Trình Dũng đưa cậu tới thôn Đồng gia chẳng phải đã nói rõ rồi sao, từ đầu đến cuối, chỉ có một hộ duy nhất kiên trì không đồng ý di dời.” Tạ Tử Khải mỉm cười: “Đó chính là cậu em vợ của tôi. Nói chính xác, là em trai của vợ cũ tôi.”

...Thất sách rồi, lúc điều tra Tạ Tử Khải, tôi không đặt quá nhiều sự chú ý vào người vợ cũ của ông ta, không ngờ hôm nay lại vấp ở ngay chỗ này.

“Mấy công tử có thể lực gia đình hùng hậu như cậu và Thẩm Tu Thần chắc không bao giờ biết được, những kẻ ở tầng đáy của xã hội như chúng tôi phần đầu đi lên gian khổ đến mức nào. Bước sang tuổi trung niên, vốn định tử tế sống qua ngày, không ngờ lại bị bức bách, không thể không ly hôn với người vợ đầu ấp tay gối, lấy một con đàn mà ngu ngốc để đổi lấy sự tín nhiệm của nhà họ Viên.”

“Tại ông đã làm sai ngay từ đầu.”

“Phải, phải, là tôi sai.” Tạ Tử Khải thẳng thắn thừa nhận: “Nhưng tôi không thể không dấn thân vào, nếu tài sản bị đóng băng, chức vị cũng mất, công chúa của tôi sẽ ra sao đây? Con bé còn nhỏ như vậy, mấy năm nữa biết đâu có một quả thận phù hợp thì sao? Nó có thể nhìn thấy một cuộc sống tươi đẹp hơn, chứ không phải ngày ngày nằm trên giường bệnh, nhưng với tiền lương giáo viên của mẹ con bé thì không thể gánh nổi phí chữa bệnh cao như vậy.”

Tôi im lặng.

“Tôi đã chờ quả thận kia rất nhiều năm, thậm chí về sau còn mất kiên nhẫn, đến tận chợ đen để nghe ngóng, cuối cùng bàn tay vấy máu, nhưng tôi không hối hận. Trước khi bệnh của con gái khỏi hẳn, tôi sẽ không bỏ cuộc.” Khi nói ra lời này, mắt Tạ Tử Khải sáng rực.

Với tư cách là viên chức nhà nước, ông ta có thể là một kẻ điên cuồng, nhưng ông ta thực sự thương yêu con gái mình.

“Vậy nên ông mới trút hết bức bối trong cuộc sống lên Trần Mộ?”

Tạ Tử Khải cười lạnh: “Là do cô ta ngu xuẩn. Tôi tưởng rằng cô ta theo hai cậu lâu như vậy, dù gì cũng phải biết chút ít, không ngờ ngoại trừ mấy thứ xa xỉ ra thì chẳng còn biết gì cả.”

Tôi âm thầm khơi dậy lửa giận của ông ta: “Nhưng cuối cùng cô ta đã trộm được USB từ tay ông.”

“..Là tôi quá xem nhẹ cô ta.” Tạ Tử Khải nhú mày, hiển nhiên không muốn tiếp tục đề tài này nữa, hỏi ngược lại: “Đủ rồi, cậu nên nói cho tôi biết, cậu giấu USB đi đâu rồi?”

Tôi cười khê: “Ông chắc chắn đã lục soát rồi, đồ không nằm trên người tôi. Ước tính thời gian, hiện giờ chắc đã được mang ra khỏi Liêu Dương rồi, ông bắt tôi cũng không thay đổi được gì.”

Tạ Tử Khải chậm rãi thu lại nụ cười: “Chắc, xem ra thị trưởng Dung không còn giá trị để giữ lại rồi.”

“Nếu ông giết tôi, ngoài việc hả giận ra thì chẳng còn ích gì.” Tôi suy nghĩ thật nhanh, chỉ cần dụ được ông ta báo cho Thẩm Tu Thần, sớm một giây, phần thắng của tôi sẽ lớn hơn một chút. Tôi nói chậm lại: “Nhưng nếu còn sống, tôi có thể cho ông tiền mặt.”

“Tiền?” Mắt Tạ Tử Khải long sông sọc: “Dung đại thiếu ăn ngon mặc đẹp, quen chỉ tay năm ngón rồi, tưởng ai cũng thiếu thứ này sao?”

“Không phải.” Tôi lắc đầu: “Là tiền mặt. Tiền trong thẻ ngân hàng có thể bị đóng băng, nhưng tiền mặt sẽ không bao giờ mất đi.” Tôi liếc nhìn ông ta đầy thâm ý: “Nếu tôi chết, nhà họ Dung chắc chắn sẽ điều tra đến cùng, đến lúc đó nhà họ Viên không những không giúp ông xử lý, trái lại còn vứt ông ra làm quân cờ thế mạng. Nhưng cầm tiền dẫn theo vợ con ra nước ngoài, bỏ trốn mấy năm thì còn có thể thoát khỏi sự kìm kẹp của nhà họ Viên. Bên nào lợi bên nào hại, thị trưởng Tạ chắc tự hiểu rõ.”

Mắt Tạ Tử Khải lóe lên, một lát sau liền nói: “Số điện thoại.”

Tôi thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng bề ngoài vẫn tỏ vẻ bình tĩnh, đáp: “Cứ gọi cho Thẩm Tu Thần là được.”

Nhân lúc ông ta không chú ý, tôi cúi xuống nhìn chiếc kẹp cà vạt, chất liệu làm bằng kim loại phát ra ánh sáng lạnh lẽo.

Tôi tin cậu ấy.

28. Chương 28

Edit: Kogi

Chất lỏng ẩm áp không ngừng chảy xuống, tôi bắt đầu hoa mắt chóng mặt muốn ngất đi, nhưng vẫn cố không để mình rơi vào trạng thái hôn mê – Lúc này tỏ ra yếu ớt trước kẻ địch không thông minh chút nào.

Nhưng mà... Ước tính lộ trình, chắc là Thẩm Tu Thần sắp đến rồi. Không dùng tới các mối quan hệ, trong mấy giờ ngắn ngủi gom đủ con số Tạ Tử Khải yêu cầu là bất khả thi, nhưng nếu lái xe tới chỗ định vị của tôi thì thừa thời gian.

Tạ Tử Khải tưởng rằng lấy được điện thoại là xong chuyện, nhưng quên rằng định vị của tôi không chỉ có một.

Chiếc kẹp cà vạt hơi nghiêng xuống, lộ ra ánh sáng sắc lạnh.

Lúc Thẩm Tu Thần tặng tôi chiếc kẹp cà vạt này còn đùa nói: “Dao này biến động nhiều, ngộ nhỡ ngày nào đó xảy ra chuyện, em còn có thể tìm anh”, không ngờ thực sự có lúc dùng đến.

Ngoài cửa sổ có tiếng chó sủa ăng ẳng, Tạ Tử Khải mơ hồ nhận ra điều gì đó, đứng dậy đi tới cánh cửa, hé ra một khe hở kiểm tra. Tôi nghe không rõ lắm, hình như là tiếng đánh nhau, nhưng không có tiếng còi cảnh sát.

Tôi đoán là Thẩm Tu Thần không kịp đợi cảnh sát, thế nên một mình tới trước.

Tôi thầm mắng cậu ấy lỗ mãng, đồng thời lại cảm thấy cực kì khổ sở. Ở trong đại viện tranh đấu đã đành, mọi người ai cũng có chung một nhận thức “Quân tử không nên làm liều”, bị bắt chỉ có nước bị vứt bỏ, những cậu ấy vẫn dấn thân vào nguy hiểm vì tôi, có thể thấy tình cảm cậu ấy dành cho tôi thực sự rất sâu nặng.

Máu vẫn đang chảy ra, thân thể lạnh lẽo, dường như có một âm thanh khê khàng, rì rầm bên tai tôi “Nhắm mắt lại đi, đừng cố chống chọi nữa.” Tôi cắn đầu lưỡi, đau đớn và mùi máu tươi khiến tôi tỉnh táo hơn một chút.

Tạ Tử Khải kéo thanh cài cửa lên, nhìn khắp một lượt, u ám nói: “Là tôi đã coi thường cậu và Thẩm Tu Thần rồi.”

“Giờ ông chống trả cũng vô ích, cảnh sát sắp tới rồi.”

Tạ Tử Khải cười ha hả, lộ ra vẻ mặt điên cuồng của kẻ rơi vào đường cùng: “Thế này thì kéo cậu chôn cùng còn thú vị hơn.”

Thế giới giống như đoạn phim bị ngưng lại, bóng tối và Tạ Tử Khải cầm xẻng sát đi về phía tôi hòa vào nhau, tiếng chó sủa bên ngoài, tiếng hét của Thẩm Tu Thần, và cả tiếng đập cửa thình thình đan xen, thân thể càng ngày càng lạnh, tôi cảm thấy ý thức của mình đang thoát khỏi thân thể, bay lơ lửng bên trên lạnh lùng nhìn bộ phim kinh dị hoang đường này.

“Dừng” một tiếng, như âm thanh pháo hoa nổ rộ trên quảng trường Tinh Cốc nơi tôi và Thẩm Tu Thần gặp nhau đêm 30, cánh cửa đóng chặt bị đập mở, Thẩm Tu Thần xuất hiện trước mắt tôi, ánh sáng rực rỡ bao quanh.

Tôi đoán chắc hẳn trông mình thảm hại lắm, Thẩm Tu Thần ngậy người, sau đó hai tay run rẩy không ngừng, yết hầu di động, cuối cùng phát ra một hồi tiếng gào thét.

Vẻ mặt của cậu ấy quá dữ tợn, như thể người đầm đìa máu không phải là tôi, mà là cậu ấy. Nếu lúc này tôi là một kẻ ngoài cuộc không dính dáng gì, chắc chắn sẽ bật cười không đúng lúc mất.

Thần kinh căng thẳng được thả lỏng, khách tha hương về quê cũ, nơi có người yêu chính là nơi yên bình nhất. Tôi an tâm chìm vào bóng tối.

Tôi ngủ cũng không yên, lúc thì Thẩm Tu Thần nhỏ kéo ống tay áo tôi, thút thít như mèo con nói “VẬY anh có về nữa không”, lúc thì lại biến thành Thẩm Tu Thần lớn vùi vào cổ tôi nói “Trăm sông nghìn núi, em cũng sẽ tìm được anh.”

Cuối cùng dừng lại ở đêm tuyết năm tôi 12 tuổi, Thẩm Tu Thần lớn ôm chặt tôi giữa mùa đông lạnh giá, vượt qua trời đêm rét mướt dài lê thê, đi tới ánh bình minh.

Bàn tay ấm áp của cậu ấy vuốt nhẹ đầu tôi: “Dù là anh 12 hay 90 tuổi, em cũng sẽ không rời khỏi anh.”

Gò mà của cậu ấy trong giấc mơ, vừa kiên nghị lại vừa đáng tin.

Tôi ôm cậu ấy, khóc đến mức hai mắt đầm lệ ướt nhòa.

Một Dung Xuyên trưởng thành sớm, ngốc đến mức không biết cách bộc lộ cảm xúc của mình, dù bị bắt cóc cũng chỉ có thể tỏ ra thản nhiên không sợ hãi cho người khác xem, giả vờ quá lâu, ngay cả anh cũng không rõ là mình có thực sự không để ý hay không, những ngày đêm lo sợ không dám ngủ một mình liệu có thực sự tồn tại hay không.

Hôm nay tình cảnh lặp lại, tôi bỗng phát hiện, khi tháo xuống tất cả quần áo, Dung Xuyên kia chỉ là một đứa trẻ hơn mười tuổi mà thôi.

Tôi dùng bàn tay nắm lấy hai ngón tay của Thẩm Tu Thần: “Anh không thể đi theo em được, Thẩm Tu Thần 26 tuổi vẫn đang chờ anh.”

Nếu tôi đi thật, để lại một mình người này ở nhân thế, chắc là dù có yên giấc nghìn thu cũng không yên ổn.

Tôi cố gắng mở mắt ra, quả nhiên nhìn thấy ngay Thẩm Tu Thần ngồi bất động như tượng trên ghế dài ngoài hành lang, cách một tấm cửa thủy tinh, ở trong bệnh viện không xác định được thời gian cụ thể, chỉ có thể dựa vào ánh sáng đoán rằng đang là sáng sớm hoặc chạng vạng.

Vừa thấy tôi tỉnh lại, cậu ấy liền đứng bật dậy, bước vội tới trước cửa thủy tinh, đôi mắt giăng đầy tia máu nhìn tôi chăm chú.

Tôi chưa cử động được nhiều, chỉ có thể chớp mắt ra hiệu.

Hốc mắt cậu thoáng chốc đọng đầy hơi nước, sau đó nước mắt rơi xuống.

Thẩm Tu Thần do sau khi căng thẳng quá độ được thả lỏng mà ngất xỉu. Bác sĩ nói tôi hôn mê một ngày, Thẩm Tu Thần cũng chờ bên ngoài không ăn không uống tròn một ngày.

Lúc tôi nhắc đến chuyện này, Thẩm Tu Thần cầm tay tôi cười khúc khích.

“Cười gì mà cười, nếu anh ba bốn ngày không tỉnh lại, em định đi theo anh luôn à?” Tôi tức giận trừng mắt nhìn cậu.

Cậu ấy chỉ cười, cười một lúc vành mắt lại ửng đỏ, cậu ấy rút tay phải ra giả vờ chùi mắt, nước mắt càng tích càng nhiều, cuối cùng bực bội vùi đầu vào tay tôi nói: “Anh là tên lừa đảo, anh đã nói là sẽ quay về.”

Ngoại trừ lúc lên giường, đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy tiếng cậu ấy khóc nức nở, âm thanh vừa nhẹ vừa khê, tôi sắp bị cậu ấy làm cho mềm lòng rồi, vội đỡ cậu ấy dậy, lấy tay lau nước mắt cho cậu ấy, nhẹ giọng dỗ: “Lớn bằng này rồi còn khóc, không thấy mất mặt à.”

Thẩm Tu Thần khóc sùi sụt, đáng vẻ muốn nín mà không nín được.

Tôi bất lực quá, đành phải nói sang chuyện khác: “Em định xử lý Tạ Tử Khải như thế nào?”

“Không thời hạn!” Thẩm Tu Thần mới rồi còn đỏ mắt chuyển ngay sang bộ dạng danh thép: “Tử hình!”

Tôi xoa xoa đầu Thẩm Tu Thần bị ma nhập: “Rất nhiều phi vụ bí mật của nhà họ Viên Tạ Tử Khải đều biết ít nhiều, hơn nữa nhà họ Viên dính líu vào việc dung túng cho tội phạm, giữ ông ta lại làm nhân chứng không phải tốt hơn sao?”

Thẩm Tu Thần: “Em không nghe em không biết em chỉ muốn giết chết ông ta.”

Tôi: ... “Ngoan nào.”

29. Chương 29

Edit: Kogi

Ở bệnh viện một tuần không có phản ứng bất thường nào mới được cho về nhà, lúc đó Trình Hồng Vũ còn bay suốt đêm đến Liêu Dương để thăm tôi, nhưng theo lời kể lể của cậu ta, vừa sắp đến cửa phòng bệnh đã bị Thẩm Tu Thần hung hãn đuổi về.

Việc phá mã USB gửi đến thủ đô đã có tiến triển, bên trong quả nhiên là nhược điểm dùng để uy hiếp Tạ Tử Khải. Vốn dĩ chỉ một chút chứng cứ này thì không thể lay động được nhà họ Viên, nhưng Tạ Tử Khải trong tù chủ động bày tỏ rằng sẽ ra làm chứng, điều kiện tiên quyết là hai nhà Dung Thẩm có thể thay ông ta tìm một quả thận phù hợp với con gái.

Đám chúng tôi đã làm đến nước này, mọi dẫn hỏa cũng đã chuẩn bị xong, có lợi dụng triệt để được hay không thì là chuyện của các bậc trưởng bối.

Bận rộn suốt, chẳng mấy đã đến tết Nguyên Tiêu.

Tết Nguyên Tiêu hôm nay, Hà Tịnh bay sang Mỹ. Mười mấy ngày tôi nằm viện, không có sự cản trở của Tạ Tử Khải, việc đầu thầu tiến hành hết sức thuận lợi, cuối cùng công trình được Công ty xây dựng Hoa Nam tiếp quản. Chuyện đã xác định, Hà Tịnh cũng đến lúc rời đi.

Hôm qua, lúc tôi tắm xong đi ra, Thẩm Tu Thần mang vẻ mặt thâm thù đại hận đưa điện thoại cho tôi.

Wechat Hà Tịnh:

Ngày mai em đi rồi, tối nay đi ngắm đèn nhé.

Tôi thầm thở dài ngao ngán, chuyện Hà Tịnh sắp đi mấy hôm trước cô ta đã nói với tôi rồi, giờ còn cố ý gửi tin nhắn, ngoại trừ để đùa Thẩm Tu Thần ra, tôi không nghĩ ra được nguyên nhân nào khác. Tôi nhắn lại: “Nếu vị kia nhà tôi nổi khùng lên, tôi cũng bó tay đấy.”

Thẩm Tu Thần cầm khăn lông trong tay tôi, vừa giúp tôi lau đầu, vừa vươn cổ nhìn trộm điện thoại của tôi, trên màn hình điện thoại phản chiếu bộ dạng như hươu cao cổ của cậu ấy, cậu ấy còn tưởng mình làm tự nhiên lắm.

Không lâu sau, tin nhắn của Hà Tịnh lại đến: “Ha ha, đùa anh đấy, em lên máy bay lâu rồi.”

Tôi đưa cho Thẩm Tu Thần xem, cậu tức đến mức suýt nữa thì ném vỡ điện thoại ngay tại chỗ.

Nhưng cuối cùng chúng tôi vẫn đi tiễn Hà Tịnh.

Hồi còn trẻ tôi và cô từng yêu nhau, hiện giờ sắm vai người quen xa lạ để kết thúc, cũng giống như bao chuyện từng xảy ra trên đời này.

Tôi nhìn chiếc cầu vượt, mặt biển phủ một tầng sương mù, nước biển xanh dương hiếm khi biến thành màu xanh lơ yếu điệu giữa mùa đông, tôi bỗng có tâm trạng muốn xuống xe ngắm cảnh.

Cây cầu chính thức hoàn tất năm tôi mười hai tuổi, trước đây lúc bị bắt đến Liêu Dương cũng là qua cây cầu đó. Giờ đã gần hai mươi năm trôi qua, nó đã chứng kiến những ngôi nhà trệt dần biến thành nhà cao ốc. Chỉ có thôn làng cách đó không xa vẫn giữ nguyên diện mạo cũ, chào đón một tương lai chưa rõ ràng. Những khóm hoa nhài mùa đông vàng óng đang đua nhau nở rộ trong thôn, chúng là những sinh linh đầu tiên của đất trời cảm nhận được không khí mùa xuân.

Cảnh thay đổi tùy tâm trạng, lần đầu tiên đến đây, nhìn nơi này qua cửa sổ xe, chỉ cảm thấy nơi này quá đèn hoa rực rỡ, không còn tốt đẹp như xưa nữa, giờ nghĩ lại, đó chẳng phải cũng là một vẻ đẹp sao?

Tất cả đều đang phát triển, bánh xe lịch sử đang lăn về phía trước, không ai biết nó sẽ lái đi đâu về đâu, ai sẽ bật lên trở thành một phần không thể thiếu của thời đại này, những gì chúng tôi làm được chỉ là cố gắng làm những điều mình cho là đúng đắn.

Không thẹn với lương tâm, không thẹn với trời đất.

Bỗng nhiên cảm thấy ảm áp, Thẩm Tu Thần cởi khăn quàng đang đeo trên cổ xuống quàng lên người tôi, lo lắng nói: “Ngoài trời gió lớn, anh vừa mới khỏe lại, đứng lâu không tốt.”

Tôi nhìn người trước mắt.

Được rồi, nếu câu chuyện bắt đầu từ nơi này, vậy thì đặt chương kết thúc ở đây cũng không tệ.

Gió biển lồng lộng thổi khăn quàng tung bay, tôi nheo mắt, cười nói: “Cái thứ trong túi quần em định khi nào đưa cho anh đây?”

”...?”

“Đừng giả ngốc, lúc ở nhà anh rảnh rồi lấy ra sờ thử rồi, muốn không phát hiện cũng khó.”

Thẩm Tu Thần đỏ bừng mặt, không tình nguyện lấy hộp nhung trong túi ra: “Định tối nay đi hội đèn lồng đưa cho anh, giữa đèn đuốc rực rỡ, em quỳ xuống cầu hôn, lãng mạn biết bao.”

Tôi giật lấy chiếc hộp, mở ra, bên trong là hai chiếc nhẫn nam, chất liệu bạch kim, kiểu dáng rất lịch sự tao nhã, bên trong còn khắc tên viết tắt của hai người chúng tôi, tôi vừa chia nhẫn theo tên, vừa cười an ủi cậu: “Hai ông già không câu nệ hình thức.”

Thẩm Tu Thần cầm lấy nhẫn, soi dưới ánh đèn nhìn kĩ, sau đó cướp lại nhẫn trên tay tôi.

Tôi khó hiểu nhìn cậu.

Cậu lấy nghiêm túc đưa chiếc nhẫn khắc “sxc” cho tôi, còn mình thì cẩn trọng thu chiếc “rc” về. Cậu ấy nhìn tôi: “Vì anh là của em, và em cũng là của anh.”

Mặt biển mệnh mông một màu, một năm viên mãn chắc cũng chỉ đến thế.

“Rồi sẽ có một ngày, em khiến anh quang minh chính đại đeo nhẫn lên.” Cậu nói.

Tôi và rất nhiều người chỉ là khách qua đường vội vã của nhau, sau Hà Tịnh tôi cứ tưởng mình sẽ ở vậy cả đời, nhưng Thẩm Tu Thần thì khác, nếu là lời của cậu ấy, tôi sẵn lòng tin tưởng.

Tôi đáp: “Được, anh chờ.”

Từ nay về sau,

Cảnh xuân đẹp nhất và ly rượu ngon nhất,

Anh đều thưởng thức cùng với em.

Chú thích: Thẩm Tu Thần phiên âm là Shěn xiū chén (sxc), Dung Xuyên là Róng chuān (rc).

= TOÀN VĂN HOÀN =

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khach-qua-duong>